

2010. MÁRCIUS 8., HÉTFŐ

ELNÖKÖL: BUZEK ÚR

elnök

(Az ülést 17.05-kor megnyitják.)

1. Az ülészak folytatása

Elnök. - Az Európai Parlament 2010. február 25-én, kedden elnapolt ülését ismét megnyitom.

2. Az elnökség nyilatkozatai

Elnök. - Mielőtt megkezdénénk a mai ülést, néhány megjegyzést kívánok tenni. Az Európai Parlament mai plenáris ülése megnyitása kapcsán újra néhány tragikus természeti katasztrófáról kell beszámolnom önöknek. A mai törökországi földrengésnek legkevesebb 57 halálos áldozata van. A múlt héten Chilében is volt földrengés, ott az áldozatok száma közel 300, az Európán keresztülvonuló viharok több mint 60 ember halálát okozták, legtöbbjük francia állampolgár. Emellett nem szabad megfeledkeznünk Tahitiról sem, ahol a legutóbbi adatok szerint a januári földrengés áldozatainak száma már meghaladja a 300 ezret. Mindezen események kapcsán az Európai Parlament nevében együttérzésemet fejeztem ki az áldozatok családjainak. Minden váratlan, idő előtt bekövetkező haláleset elsősorban az érintett családokat sújtó tragédia, de amikor az áldozatok száma tíz- illetve százazrekben mérhető, akkor mindez egész nemzetek, valamint a világ számára tragédiát jelent. Legyünk egységesek a szolidaritásban, fejezzük ki szolidaritásunkat a tragikus események által sújtott országoknak.

Március 11-én, csütörtökön van a litván függetlenség visszaállításának 20. évfordulója. Litvánia volt a keleti tömb első országa, amely a Szovjetuniótól való függetlenségét kikiáltotta. Az Európai Parlament litván tagjai közül négyen írták alá az 1990-es függetlenségi nyilatkozatot. Gratulálunk litván képviselőtársainknak.

(Taps)

Ugyancsak 1990. március 11-én az átmeneti parlamentként működő Észtországi Kongresszus ötvenévnnyi szovjet megszállást követően egy, az észt állam visszaállítását bejelentő függetlenségi nyilatkozatot fogadott el. Észt képviselőtársainknak is gratulálunk.

(Taps)

Március 10-én van a tibeti népfelkelés 51. évfordulója. A felkelés miatt a dalai láma 80 ezer tibetivel együtt hazája elhagyására kényszerült. Továbbra is abban reménykedünk, és rendszeresen arra kérjük a Kínai Népköztársaság hatóságait, hogy a tibeti nemzettel szemben tanúsított magatartásukat megváltoztatják, és eredményes párbeszédet kezdenek Tibet képviselőivel.

(Taps)

Farage úr legutóbbi mini-plenáris ülésen tett megjegyzései kapcsán és az eljárási szabályzat 153. cikkének (3) bekezdése értelmében beszéltem Farage úrral, és úgy döntöttem, hogy büntetésképpen napidíját 10 napra megvonom.

(Taps)

Szeretném ezenkívül egy másik ügyről, egy újabb lopási esetről tájékoztatni önöket. A lopás szenvedő alanya az Európai Parlament képviselője, az eset pedig az Európai Parlament területének közelében történt. Elég régóta folytatott tárgyalásokat a brüsszeli hatóságok képviselőivel, illetve a belga hatóságokkal. Képviselőtársunk, Durant asszony közvetítőként jár el ezekben a tárgyalásokban, mivel a brüsszeli, illetve belgiumi helyzetet egyaránt nagyon jól ismeri. Jelenleg a Bizottsággal és az Európai Tanáccsal együtt az a tervünk, hogy e három intézmény körül olyan különleges zónát alakítunk ki, ahol nem csak a brüsszeli hatóságok felügyelik a biztonságot, hanem a belga kormány, valamint a belgiumi központi hatóságok is. Az ügyben intenzív tárgyalásokat folytatunk. A múlt héten, közvetlenül a lopás-ügyet követően megbeszéléseket folytattunk, ezeket az elkövetkező napokban újabb megbeszélések követik majd. Március 22-én a rendőrséggel folytatunk majd hivatalos tárgyalásokat. Szeretném ezen kívül tudomásukra hozni azt is, hogy komoly

munkát folytatunk annak érdekében, hogy az Európai Parlament körzetében, valamint nem csak ott, hanem más intézményeknél is javuljon a biztonság. Az ügyet, amely mindnyájunkat érint, ennek megfelelően kezeljük.

3. Az előző ülés jegyzőkönyvének elfogadása: lásd a jegyzőkönyvet

4. A Parlament tagjai: lásd a jegyzőkönyvet

5. Együttdöntéssel elfogadott jogi aktusok aláírása: lásd a jegyzőkönyvet

6. Tárgytalan írásbeli nyilatkozatok: lásd a jegyzőkönyvet

7. A Parlament álláspontjaival és állásfoglalásaival kapcsolatos további intézkedések: lásd a jegyzőkönyvet

8. Előirányzatok átcsoportosítása: lásd a jegyzőkönyvet

9. Petíciók: lásd a jegyzőkönyvet

10. Szóbeli választ igénylő kérdések és írásbeli nyilatkozatok (benyújtás): lásd a jegyzőkönyvet

11. Dokumentumok benyújtása: lásd a jegyzőkönyvet

12. Ügyrend

Elnök. - Az Elnökök Értekezlete által 2010. március 4-én, az eljárási szabályzat 137. cikke értelmében összeállított végleges napirendtervezet kiosztásra került. A következő módosításokat javasolták:

Hétfő:

Változatlan.

Kedd:

Változatlan.

Szerda:

A Zöldek/az Európai Szabad Szövetség Képviselőcsoportja, valamint az Egységes Európai Baloldal/az Északi Zöld Baloldal Képviselőcsoportja kérte, hogy a genetikailag módosított „Amflora” burgonya kérdésében csatloljuk a Bizottság ezzel összefüggő nyilatkozatát.

Rebecca Harms (Verts/ALE). – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, több okból ismételten indítványoztuk, hogy az „Amflora” elnevezésű, genetikailag módosított burgonya engedélyezésének témakörét tűzzük napirendre. Azt követően, hogy az egészségügyi biztos kapta meg a genetikailag módosított organizmusok engedélyeztetésének feladatát, véleményem szerint a polgárok úgy gondolták, hogy ezentúl nagyobb körültekintéssel viszonyulunk a genetikailag módosított szervezetek engedélyezésének kérdéséhez. Ennek épp ellenkezője történik. Botrányosnak tartom, hogy az egészségügyi biztos ilyen rövid idővel hivatalba lépését követően ennek a burgonyafajtának az engedélyezésével egyértelműen figyelmen kívül hagyta az Egészségügyi Világszervezet aggályait.

Ráadásul az előző megbízási időszak során az engedélyezési eljárások kapcsán újra és újra komoly nézetkülönbségek merültek föl a Tanács és a Bizottság között, mivel számos tagország nem értett egyet azzal az engedélyeztetésre irányuló offenzív magatartással, amelyet maga Barroso elnök is szorgalmazott. Abban állapodtunk meg, hogy kidolgozunk egy újabb, ésszerű engedélyezési eljárást. Hol tart most ez az eljárás? Mivel az Unió polgárainak többsége ellenzi a genetikailag módosított organizmusokat, kötelességünk, hogy az engedélyezést, illetve a talán még mindig tartó ez irányú offenzívát ezen a héten megvitassuk.

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Szeretném, ha a kérdésről név szerinti szavazással döntenénk.

Francesco Enrico Speroni (EFD). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, az egyes képviselők illetve képviselőcsoportok értékelései mellett úgy vélem helyénvaló, ha egy ilyen fontos kérdésben kifejtjük véleményünket. Gyakran az Európai Uniótól nagyon távol eső kérdésekről vitatkozunk, jóllehet ezek fontos problémák. Ez pedig olyan kérdés, amely bennünket és szavazóinkat érint, éppen ezért úgy gondolom, napirendre kell tűznünk.

Martin Schulz (S&D). – (DE) Elnök úr, osztozom képviselőtársam, Harms asszony aggályaiban, számos tagállamban igen szenvedélyes vita zajlik erről a kérdésről. Éppen ezért már a múlt héten az Elnökök Értekezletén elmondtam azt, amit most szeretnék újra elmondani; a kérdés elhamarkodott, határozat nélküli, ezt követően pedig ismételt kudarcba fulladó megvitatásának nincs értelme.

Sokkal ésszerűbb, ha felszólítjuk az illetékes bizottságot, nevezzen ki egy, az eljárással és a jóváhagyási eljárás technikai hátterével foglalkozó előadót.

A bizottsági jóváhagyás átfutási ideje nyolc év. Nyolc évet töltöttek el ennek a kérdésnek a rendezésével. A Bizottságban a döntést az európai jogszabályok alapján, többségi szavazással hozták meg. A most megvitatandó kérdés az, vajon ilyen horderejű határozatokat kell-e jogi alapon a Parlament által kezdeményezett mentesség tárgyává tenni, és hogy végeredményben van-e a Parlamentnek lehetősége visszavonni egy ilyen messze ható következményekkel járó határozatot.

Éppen ezért lenne szükség arra, hogy kinevezzenek egy előadót, aki megvizsgálja a meglévő mechanizmusokat és szükség esetén jelentést készít azzal a céllal, hogy olyan jogalkotói többséget szerez a Parlamentben, amely kötelezi a Bizottságot, hogy intézményközi megállapodásunk alapján egy éven belül jogalkotási javaslatot terjesszen elő. Ezt egy elkapkodott vitánál sokkal jobbnak tartom.

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Elnök. - Kérem, tartsák magunkat az előírásokhoz. Az eljárási szabályzatnak megfelelően ezek egyperces hozzászólások, ami a kérelmet támogató és azt ellenző hozzászólásokra egyaránt vonatkozik. Kérem, ne lépjenek túl az időkeretet, mert ez megszakítja a tárgyalási rendet, továbbá ellenkezik az eljárási szabállyal. Kérem, hogy erről ne feledkezzenek meg.

Az Egységes Európai Baloldal/az Északi Zöld Baloldal Képviselőcsoportja, valamint Harms asszony név szerinti szavazásra irányuló kérést juttattak el hozzám. Most tehát szavazunk a kérdésben.

(A Parlament elutasítja a kérelmet.)

(Kialakult tehát az ügyrend)

13. Nemzetközi nőnap

Elnök. - A következő napirendi pont az elnök felszólalása a Nemzetközi Nőnap alkalmából.

Európában ma a nőnap különbözik attól, amelyre emlékszünk, legalábbis Közép- és Kelet-Európában. Manapság nem csupán arról szól, hogy virágot adunk azoknak a nőknek, akiket ismerünk. Ma a nőnap lehetőség az egyenlőséggel foglalkozó fontos viták lebonyolítására, a sokgyermekes családanyák megsegítésére, valamint a nők elleni erőszak megszüntetésére. Az Európai Parlament aktív szerepet vállal ezekben a vitákban.

A Nőjogi és Esélyegyenlőségi Bizottság rendkívül fontos bizottság. 2009 novemberében a nők elleni erőszak megszüntetésére irányuló határozatot fogadtunk el, amelyben felszólítjuk az Európai Bizottságot és a tagállamokat, hozzanak létre egymással összhangban lévő cselekvési terveket az erőszak ezen formája ellen. Célunk, hogy az Európai Unió ebben a kérdésben példát mutasson a világnak.

A nők ma több odafigyelést érdemelnek, hiszen végül is meg akarjuk menteni Európát a demográfiai összeomlástól, mindez azonban nem mehet a nők rovására. A három- illetve négygyermekes anyáknak biztosítani kell a foglalkoztatás, valamint a férfiakéval egyenlő elveken nyugvó szakmai előrelépés lehetőségét. A megfelelő számú bölcsőde és óvoda a cél elérésének csupán egy módja. Másfelől ugyanakkor azoknak az anyáknak, akik otthon kívánnak maradni gyermekeikkel, szintén biztosítani kell ezt a lehetőséget, például nem csupán a két házastársra, hanem a családra alapuló, megfelelő adórendszer segítségével.

Célunk, hogy elérjük a teljes egyenlőséget, ahol csak lehet és szükséges, más szóval – mindenhol. A munkahelyi és társadalmi szintű hátrányos megkülönböztetés a múlté kell legyen. Az Európai Unióban a nőket és férfiakat az emberi méltóság és a jogok egyenlő mértékben illetik meg, ezeknek a jogoknak a védelme pedig a mi feladatunk is, itt az Európai Parlamentben.

Minden, az Európai Parlamentben jelen lévő hölgynek azt kívánom, hogy minden nap legyen az ő napjuk, soha ne érezzék magukat a hátrányos megkülönböztetés áldozatainak, és hogy az Európai Parlament tagjai között egyre több legyen a hölgy.

Corien Wortmann-Kool a PPE képviselőcsoport nevében. – (NL) Elnök úr, amint ön is utalt rá, ma van a nemzetközi nőnap. Ma ünnepeljük századik évfordulóját. Vajon van-e okunk ünnepelni? Sok mindent elértünk már, de még nagy utat kell megtennünk, és ez csak akkor lehetséges, ha mindnyájan – nők és férfiak – együttműködünk ebben.

Ebben az évben a nemzetközi nőnap egyik témája világszerte a női szolidaritás és magabiztosság: fontos téma ez gazdasági válság idején. Útmutatásul szolgál férfiaknak és nőknek a tekintetben, hogy együtt dolgozzunk egy, a saját és gyerekeink szempontjából jobb jövőért, mivel csak együtt érhetjük el, hogy férfiak és nők nem csupán a törvény betűje előtt, hanem mindennapi életükben, valamint a gazdasági és társadalmi élet vonatkozásában is egyenlők legyenek. A nők ugyan a világ lakosságának körülbelül 50 százalékát teszik ki, pénzben kifejezett keresetük ugyanakkor a világ összjövedelmének mindössze 10 százalékát éri el. A világ vezetőinek mindössze 5 százaléka nő. A nők teszik ki a világ szegény lakosságának 75 százalékát. Ezen sokat lehet és kell javítani.

Azonban itt nem csupán a szegénységről van szó. Ha megnézzük a világ más részeit – ilyen például Ázsia nagy része – a fiúkat többre becsülik, mint a lányokat; a családnak nagyobb hasznára vannak. Ennek eredményeképpen a lányokat magukra hagyják, sőt a terhességeket is megszakítják, ha a magzat nőnemű. Sajnálatos módon a nőket célzó emberkereskedelem is ismerős és gyakori jelenség. Afrikában sok fiatal nő és lány esik háború és nemi erőszak áldozatává. Mindennek számos, a kultúrából fakadó oka van, ezeket komolyan kell vennünk, amennyiben a nők helyzetén javítani akarunk. A nők és lányok, különösen a muzulmán országokban – ahol ennek a valláson belüli okai vannak – elnyomás alatt élnek.

Ezért fontos, hogy segélyprogramjainkban és nemzetközi kapcsolatainkban mi, az Európai Unió is hangsúlyozzuk a leányok és fiúk, valamint a férfiak és nők közötti egyenlőséget. Ezért mindez nem csupán a szegénység csökkentéséről szól, hanem a kulturális előítéletek megszüntetéséről is. Ebben lehet különleges feladata a főképvisezőnek, Ashton bizottsági alelnöknek és Georgieva biztosnak.

Ugyanakkor sok még a saját területünkön, különösen elnökünk, Daul úr segítségével képviselőcsoportunkon belül elvégzendő munka is. Végezetül szeretnék magunkról, az Európai Unióról is szót ejteni. Minden fiatal korban, a gyermek oktatásával kezdődik, a lányok oktatáshoz való joga pedig még nem biztosított Európában. Ebben a civilizációban az aránynak 100 százalékosnak kellene lennie. Ennek az új EU 2020 stratégia egyik fontos célkitűzésének kell lennie.

Martin Schulz az S&D képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, az a társadalom, amelyben a férfiakat és a nőket nem egyenlő jogok illetik meg, nem demokratikus és emberközpontú társadalom. A társadalomban az igazságosság alapfeltétele, hogy az igazságos ítélkezést nem befolyásolja a személyek neme. Mi férfiak ezt adottnak vesszük, nem így a nők, ez még a közép-európai társadalmakban sincs így, egyáltalán nem. Erre az egyik legnagyobb botrányt világít rá legélesebben, és véleményem szerint ettől a problémától a lehető leghamarabb meg kell szabadulnunk. Parlamentként nagyban hozzájárulhatunk a probléma megoldásához.

Hogyan állíthatja egy társadalom, hogy egyenlőség van ott, ahol férfiak és nők ugyanazért a munkáért ugyanazon a munkahelyen különböző fizetést kapnak? Ebben a társadalomban sehol nem gyakoribb a nők hátrányos megkülönböztetésének szó nélküli elfogadása, mint épp a munkahelyeken, ahol a nők ugyanazt a munkát végzik, mint a férfiak, bizonyos fokig sokkal nehezebb életkörülmények között, fizetésük pedig nagyrészt 30-40 százalékkal kevesebb. Meg kell szabadítanunk az Európai Uniót ettől a szegénytől. Ha itt Európában üzenünk valamit a nemzetközi nőnap alkalmából, legyen ez az egyenlő munkáért egyenlő fizetés ugyanazon a munkahelyen, férfiaknak és nőknek egyaránt. Ez a társadalmi igazságosság egyik alapkövetelménye.

(Taps)

Elismertük, hogy a Bizottság tesz erőfeszítéseket. Látjuk, hogy ma az Európai Nőjogi Charta előkészületei befejeződtek. Ez jó, és üdvözljük. Ugyanakkor kissé csalódottak is vagyunk, és az a kérésünk, továbbítsák véleményünket Reding asszonynak és Barroso úrnak. Azt szeretnénk volna, ha ez az aktivizálódás több mint formális nyilatkozat; azt is szeretnénk volna, hogy az eredeti ígéretet be is tartsák, nevezetesen, hogy a Parlamentet, valamint a civil társadalom szerveződéseit is bevonják. Ez nem történt meg. Még nem késő. Ugyanakkor szeretnénk, ha többről szólna mindez, mint egy formális nyilatkozatról, azt is szeretnénk továbbá, hogy ha az intézmények együttműködjenek, és így próbálnák az előbb említett példából adódó problémát megoldani. Képviselőtársam, Wortmann-Kool asszony más példákat is említett.

A nemzetközi nőnap kapcsán van egy dolog, amelyet nekünk, európaiaknak be kell ismernünk: kontinensünkön még nincs jogegyenlőség, ugyanakkor a világ más részein a nőkkel szemben tapasztalható drámai mértékű igazságtalansággal – amely a nemi szervek megcsonkításától egészen a fátol kötelező viseléséig tart –, mindazokkal az alapvető jogokkal, amelyektől a nőket és mindenek előtt a leányokat világszerte megfosztják, nem csak március 8-án kellene foglalkoznunk.

Ezért szeretnék tehát köszönetet mondani a Parlament emberi jogi szakértőinek. Itt a strassbourgi hét minden csütörtök délutánján többek között olyan, az emberi jogok megsértését magukban foglaló eseteket vitatunk meg, amelyek nők ellen irányulnak. A nemzetközi nőnapon el kell mondanunk azt is, hogy ezek a csütörtök délutáni viták legalább a jelenlegi plenáris üléshez hasonló mértékű részvételt érdemelnek meg.

Diana Wallis az ALDE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, azzal kezdem, hogy egészen néhány pillanattal ezelőttig nem volt szándékomban felszólalni, ugyanakkor fontos, hogy megünnepeljük a nemzetközi nőnapot, különösen ezt a mostanit, száz egynehány évvel azután, hogy először javasolták annak megünnepelését. Ez a nap arról kell, hogy szóljon – igen, arról – hogy megünnepeljük, milyen nagy távolságot tettek meg a nők, de arról is, hogy tudatosítsuk magunkban: az egyenlőség vonatkozásában még mekkora utat kell megtennünk.

Elnök úr, ön arra figyelmeztetett bennünket, hogy ebben a parlamentben több női képviselőre lenne szükség. Az eddig elért eredmények jók, de még nem elég jók. Ha megnézzük saját országom parlamentjét, bizonyos becslések szerint 200 évre lesz szükség ahhoz, hogy a jelenlegi ütemet figyelembe véve e tekintetben sikerüljön elérni az egyensúlyt, nem vagyunk tehát elég gyorsak a tényleges egyenlőség elérése terén.

A másik kérdés, amivel a Parlament ezen a héten foglalkozik, az emberkereskedelem és a nők elleni erőszak. A múlt héten otthoni választókerületemben láttam egy kiállítást, ahol olyan nőkről készült festményeket és fényképeket mutattak be, akik illegálisan kerültek valamely, az Unió közvetlen szomszédságában lévő országból – Moldovából – az Unióba. Egyes becslések szerint a nők – és férfiak is – emberkereskedelemből fakadó illegális helyváltoztatása méreteit tekintve hasonló az afrikai rabszolgák 350 évvel ezelőtti kereskedelméhez, itt ugyanakkor elsősorban nők az áldozatok. Ha mi, akik az európai közösség tagjai vagyunk, nem vagyunk képesek tenni valamit ez ellen, ha nem tudunk segíteni azokon a nőkn, akik ennek a kereskedelemnek az áldozatai, akkor sajnálatos lenne, ha ezen a napon nem tudnánk a kérdésben haladást elérni.

A másik kérdés, amire összpontosítanunk kell, az a számos, nők kapcsán felmerülő, megoldásra váró egészségügyi probléma, amelyeknek nem szentelünk az azokat megillető mennyiségű időt és energiát. Sok mindent megoldottunk, számos okunk van az ünneplésre, de nagyon sok tennivalónk van még.

Marije Cornelissen a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (NL) Nemzetközi nőnap, március 8. Saját emlékeim szerint mindig ünnepeltem ezt a napot, akárcsak az anyám és nagyanyám. Március 8-án néha elkésérít, ha arra gondolok, mi mindent kell még tenni ahhoz, hogy férfiak és nők egyaránt élvezhessék a valódi esélyegyenlőséget. Oly sok nő van köztünk, akik számára az erőszak a napi realitás része, oly sok nő él szegénységben, oly sokuknak kell egyedül gondoskodniuk gyermekeikről és szüleikről; ugyanakkor oly keveseknek sikerül eljutni az üzleti, tudományos és politikai élet csúcsára.

Ilyenkor mégis nagyanyám generációja jut eszembe; ő nem dolgozhatott attól kezdve, hogy férjhez ment, nem volt lehetősége továbbtanulni, és eszembe jut az anyám generációja; ő pedig kemény küzdelmet folytatott azért, hogy legyen beleszólása abba, mi történik saját testével, ilyenkor látom, mekkora utat tettünk meg egy évszázad leforgása alatt; látom, hogy valóban lehet változtatni a dolgokon. Mégis mindent meg kell tennünk, ha azt akarjuk, hogy a közeljövőben a világ jobb hely legyen.

Az Európai Uniónak ebben fontos szerepe lehet, de csak akkor, ha a szép szavakon túl mást is tesz. Az egyenlő jogokért folyó küzdelmet túlságosan hosszú ideje a sokszor elmondott szép szavak nehezítik, és azóta még több szép szó hangzott el. Pénteken a Bizottság bemutatta az Európai Nőjogi Chartát, amely bővelkedik a

szép szavakban. Van bennem egy egészséges kételkedés a Charta megvalósíthatóságával kapcsolatban. Ezt a kételkedést tovább erősíti az a tény, hogy – amint azt Schulz úr már említette – sem az Európai Parlamenttel, sem a nem kormányzati szervezetekkel nem konzultáltak. Tekintve azonban, hogy ez Reding biztos asszony első ténykedése az esélyegyenlőségért felelős biztosi poszton, kész vagyok kedvezőbben megítélni az ügyet.

Valójában a szép szavakat kísérő kezdeményezések számítanak. Ha a mostani időszakban a nők elleni erőszak leküzdését, az apasági szabadságot, a nőkkel szembeni hátrányos megkülönböztetést, a nők foglalkoztatási arányának növelését célzó szigorú lépéseket magában foglaló irányelvet terjeszt elének a biztos asszony – például úgy, hogy javítja a munkaórák és iskolában eltöltött órák kölcsönös kompatibilitását – valamint legalább a Bizottságban dolgozó saját munkatársai vonatkozásában növeli a vezető állást betöltött nők kvótáját, ha a Bizottság a szép szavakat igazi tettekre váltja, akkor Zöldek/az Európai Szabad Szövetség Képviselőcsoportja és jómagam leszünk az elsők, akik kiállunk és megbecsülésünkön biztosítjuk.

Ha változást akarunk, együtt kell működnünk e Házban: a Bizottságnak, a Tanácsnak, bal- és jobboldalnak egyaránt. A mai nap, március 8-a nemcsak nemzetközi nőnap, hanem a fiam születésnapja is; ma két éves. Tiszta szívemből remélem, hogy 30 év múlva egy olyan Európában él majd, ahol ő és a felesége – vagy férje – egyenlően osztoznak a gyermeknevelés felelősségében, és ahol a nőknek ugyanannyi esélyük lesz arra, hogy egyetemi tanárok, vezérigazgatók vagy európai biztosok lehessenek. Az elkövetkező években a fiam mamája mindent megtesz azért, hogy ez sikerüljön, szerencsére ebben nem vagyok egyedül.

(Taps)

Marina Yannakoudakis az ECR képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, a nemzetközi nőnap mindnyájunknak lehetőséget ad arra, hogy azokra az ügyekre és kihívásokra összpontosítsunk, amelyekkel ma a nőknek szembe kell nézniük – az egyenlőtlenség sok nő által megtapasztalt különféle formáira, ugyanakkor lehetőség arra is, hogy ünnepeljük azokat az eredményeket, amelyeket a nők egy évszázad leforgása alatt elértek.

Mi az Egyesült Királyságban különösen büszkén ünnepeljük azokat a személyeket, akik hozzájárultak nemzetünknek a nők jogaival kapcsolatos haladásához: ilyen Emily Pankhurst, a brit szüfrazsettek vezetője, akik kiharcolták a nők választáshoz való jogát, Shirin Ebadi, aki 1993-ban kapott Nobel-békedíjat az emberi jogok, különösen a nők jogainak előmozdítása terén folytatott tevékenységéért, és Margaret Thatcher, az első, 1979-ben megválasztott brit női miniszterelnök.

A nők magas pozícióba kerülésének, valamint a férfiakéval azonos esélyeinek kérdése ma éppolyan aktuális, mint amilyen annak idején az Egyesült Királyságban volt, amikor megválasztották az első női miniszterelnököt.

Tudjuk biztosítani a foglalkoztatáshoz szükséges esélyt, de a rés még nem tűnt el. Hozhatunk törvényt a munkahelyi hátrányos megkülönböztetés ellen, de nem hozhatunk törvényt a munka, a családi élet és az otthoni feladatok között nehezen megteremthető egyensúly kérdésében.

Parlamentként azon kell dolgoznunk, hogy segítsünk a nőknek választani. Ha a karrier irányába kívánnak elindulni, azon kell lenniük, hogy ezt egyenlő eséllyel tehessek. Nem szabad leértékelni őket, ha otthon kívánnak maradni, és gyereket akarnak nevelni. A „csak háziasszony” kifejezést ki kell iktatni. Nincs olyan, hogy egy nő „csak” valami. A maga területén mindenkit értékelni kell.

Ha tehát azokról a nőkről beszélünk, akik sokra vitték, úgy gondolom, van a nőknek egy csoportja, amelyik ennek a listának az élére kell, hogy kerüljön, és az Egyesült Királyságban őket március 14-én ünnepeljük, vagyis mindenkit a világon, aki anya: azokat a nőket, akik önként feladják saját ambícióikat, és életüket gyerekeik nevelésének szentelik. Ezzel a helyes választásukkal ugyanis egy olyan feladat megvalósításához járulnak hozzá, amely mindnyájunké – egy egyenlőségen és tolerancián alapuló társadalom felépítéséhez, amelyben nemtől függetlenül tiszteletben tartják az egyén emberi jogait.

Eva-Britt Svensson a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (SV) Elnök úr, ma ünnepeljük a nemzetközi nőnapot, és ezelőtt 15 évvel alakult meg az ENSZ nők jogaiért harcoló platformja. Az eddigiek áttekintésének a felén túl – amely most zajlik New Yorkban – én és az Európai Parlament delegációjának többi tagja csak annyit mondhatunk, hogy a nőknek világszerte be kell érniük a fennálló helyzettel. A Parlament által nemrégiben elfogadott pozitív irányba mutató állásfoglalások, a Tarabella-jelentés és a Peking+15-ről szóló állásfoglalás ellenére az ENSZ ülése egyenlőre még semmilyen eredményt nem hozott.

A tárgyalásokon részt vevő EU-tagállamok kormányainak célkitűzései a nők jogainak tekintetében láthatóan kevésbé ambíciózusak, mint azok, amelyek az Európai Parlament előbb említett állásfoglalásaiban kifejezésre jutnak. Néha az az érzésem, hogy az EU-tagállamok kormányai a pekingi platformot elsősorban arra

használják, hogy az EU-n kívüli országokat kioktassák egyenlőségből. Gyakran könnyebb másoknak megmondani, mit csináljanak, mint önálló eredményeket felmutatni.

Megválasztása előtt Barroso bizottsági elnök úr ígéretet tett arra, hogy létrehozzák az Európai Nőjogi Chartát. Ma volt alkalmunk elolvasni a bizottsági dokumentumot. Én és frakcióm, az Egységes Európai Baloldal/az Északi Zöld Baloldal Képviselőcsoportja, a dokumentum tartalmi gyengeségét, valamint a charta létrehozásának módját illetően komoly aggályainak ad hangot. Nagy a kockázata annak, hogy a dokumentum annyit sem ér, mint az a papír, amire írták. Annak létrehozásába nem vonták be sem a Parlamentet, sem a nemzeti szintű testületeket, sem pedig az európai önkéntes szervezeteket, ezek nem vettek részt annak összeállításában, valamint természetesen az európai polgárok sem vettek részt ebben a folyamatban.

Szeretném nyilvánvalóvá tenni Barroso úr számára, hogy nem elég a közös értékekről nyilatkozatot tenni. Az európai nőknek és férfiaknak olyan nagy horderejű dokumentumra van szükségük, amelyet az összes érdekelt fél részvételével alkottak meg és állítottak össze.

Legyen ez a Nőjogi Charta első változata. Használjuk föl a következő nemzetközi nőnapig terjedő időszakot arra, hogy a Parlament, a nemzeti szintű testületek és önkéntes szervezetek részvételével vitákat és megbeszéléseket folytassunk Európában. A következő nemzetközi nőnap megünneplésekor tehát majd egyértelmű lesz, hogy haladást értünk el a kérdésben.

Azon munkálkodunk, hogy nem csak március 8-án, hanem az év minden napján védjük a nők jogait. Európában erre van szüksége a nőknek és férfiaknak.

Marta Andreassen az EFD képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, ezen a napon arra kérem az összes politikust és törvényhozót, hogy a továbbiakban ne hozzanak olyan demagóg jogszabályokat az egyenlőségről, amelyek a munkába állni kívánó nők életét megnehezítik. Ezek a jogszabályok elriasztják a szervezeteket attól, hogy nőket alkalmazzanak. Az egyenlőség nem jogszabályokról szól, hanem egyfajta magatartásról.

Dolgozó anyaként a szakmai munkához kapcsolódó életem harminc esztendeje alatt kizárólag képzettségem és érdemeim alapján alkalmaztak és léptettek elő, és sértésnek venném, ha valaki pusztán a kromoszómáim miatt részesítene különleges bánásmódban. Ezzel együtt vannak olyan konkrét kéréseim a Parlament felé, amelyek a világon élő nők védelmével kapcsolatosak.

A spanyolországi földszerzés problémájának parlamenti vitáját és megoldását szorgalmazom, hogy ezáltal véget vethessünk számos nő és férfi szenvedésének, akiknek a házáat a lerombolás veszélye fenyegeti, és akik nem lakhatnak házukban. Nem gondolják, hogy ez erőszak?

A Parlament szüntesse be az EU források eljuttatását azokba a térségekbe, ahol az emberi jogokat ilyen óriási mértékben megsértik. Nem gondolják, hogy ez erőszak?

A Parlament hallja meg azoknak a hangját, és védje meg azokat, akik az európai költségvetést befolyásoló szabálytalanságokkal összefüggő aggályaiknak kívánnak hangot adni úgy, ahogy ezt én nyolc évvel ezelőtt tettem, és biztosítsa, hogy ők ne járjanak úgy, mint én. Ez nem erőszak?

Addig a Parlament ne adjon mentesítést a Bizottságnak, amíg a könyvvizsgálók a költségvetés 100 százalékát fenntartások nélkül nem hagyják jóvá. Szerintem a Parlamentnek így kell Európában kimutatnia megbecsülését nők és férfiak felé, azok felé, akik adójukkal lehetővé teszik az Európai Unió létezését.

Krisztina Morvai (NI). – (HU) Arra szeretném felhívni kedves képviselőtársaim figyelmét, hogy óriási hiba általánosságban beszélni európai nőkről és az Európai Unióban élő nők jogairól és nem észrevenni a közép- és kelet-európai posztkommunista, újonnan csatlakozó országokban élő nők másodosztályú helyzetét. Itt lenne az idő, hogy az ő különleges jogfosztottságukról tényfeltárási kutatásokat végezzen az Európai Unió és ezek alapján orvosolja a fennálló súlyos diszkriminációt nő és nő között Európán belül.

Engedjék meg, hogy két területet említsek csupán. Mind a két terület a globalizációval, a neoliberális gazdasággal, a liberalizált szabadkereskedelemmel és ennek hátulütőivel függ össze. Az első, a multinacionális cégek és az egyébként az Európai Unióban bejegyzett nagy európai cégek egészen másfajta munkajogi, munka-egészségügyi normákat alkalmaznak a cégeiknél. Olyan cégekre gondolok, például nagy kereskedőcégekre, hipermarketekre, akár az osztrák-magyar határ két oldalán. Ugyanaz a cég a pihenőidőre, ebéidőre, felmondásra vonatkozóan egészen másfajta normákat alkalmaz. Gyakorlatilag rabszolgasorban tartja a kelet-európai, adott esetben magyar, női munkavállalóit.

A másik terület, ami teljesen feltáratlan, az az Európai Unión belüli női migráció. A másodosztályú helyzetben lévő közép- és kelet-európai nők – így a magyar nők – cselédsorban élnek, gazdasági menekültként nyugat európai háztartásokban, ahova háztartási alkalmazottként kénytelenek sokszor gyermekeik hátrahagyásával menni. Sokkal hasonlóbb az ő helyzetük a jogaik szempontjából, a méltóságuk szempontjából a harmadik világbeli, fejlődő országok nőinek helyzetéhez, mint nyugat-európai, európai uniós tagállambeli állampolgárságú nővéreik helyzetéhez. Ez sürgős orvoslásra szorul.

Elnök. – Szeretném melegen üdvözölni Dalli urat. Üdvözljük önt, Dalli úr. A biztos most pedig a Bizottság nevében fog nyilatkozatot tenni.

John Dalli a Bizottság tagja. – Elnök úr, nagy megelégedésemre szolgál, hogy az Európai Parlament plenáris ülésén első alkalommal ezen a fontos napon, március 8-án, a nemzetközi nőnapon vehetek részt. Az is megtiszteltetés számomra, hogy a Bizottságot, azon belül elsősorban Reding alelnökasszonyt képviselhetem, aki a Bizottság alapvető emberi jogok védelmére irányuló erőfeszítéseit összehangolja majd.

Egyedülálló lehetőség ez arra, hogy együtt ünnepeljük azokat az eredményeket, amelyeket a nők gazdasági, politikai és társadalmi vonatkozásban a múltban és a jelenben elértek, elérnek, illetve a jövőben el fognak érni. 1957-ben az európai szerződések tartalmazták a nemek egyenlőségét. Azóta uniós szinten jogi eszközök tárházát teremtették meg, amelyeket az Európai Bíróság által hozott számos ítélet követett.

Szeretném emlékeztetni önöket arra, hogy a nemek egyenlősége nem pusztán a szerződésben szereplő alapvető jog, ugyanakkor arra is, hogy a nemek egyenlőségét előmozdító politikák a gazdasági növekedés motorjának bizonyultak. Múlt pénteken az Európai Bizottság elnöke és Reding alelnökasszony a Nőjogi Charta bemutatásával a Bizottságnak a nemek egyenlősége által képviselt értékek iránti elkötelezettségét ismételten kifejezte.

A Nőjogi Charta a Bizottság politikai elkötelezettségét képviseli, amelynek célja a nők és férfiak közötti egyenlőség öt különféle területen történő javítása: egyenlő mértékű gazdasági függetlenség; egyenlő munkáért és egyenlő értéket képviselő munkáért egyelő fizetés; egyenlőség a határozathozatal terén; méltóság, integritás, valamint a nemhez való tartozáson alapuló erőszak megszüntetése; végül a nemek közötti egyenlőség az Európai Unió határain kívül.

A Nőjogi Chartát 2010 szeptemberében egy, a nők és férfiak közötti egyenlőség megteremtését célzó új, átfogó stratégia követi majd. Ez a stratégia a Nőjogi Chartában megfogalmazott elveket az elkövetkező öt évben megvalósítandó konkrét lépésekre bontja le.

Ezek olyan ambiciózus tervek és célkitűzések, amelyeket a Bizottság egyedül nem tud megvalósítani. Szükség lesz arra, hogy uniós szinten szorosan együttműködjön legfőbb partnereivel, ezen belül elsősorban önnel, az Európai Parlamenttel, valamint a Nőjogi és Esélyegyenlőségi Bizottsággal. A nemzetközi nőnap kiváló alkalom arra, hogy e kötelezettségvállalásunkra mindnyájunkat emlékeztessen.

Elnök. - Ezzel nemcsak a nemzetközi nőnaphoz kapcsolódó felszólalások végére értünk, hanem lezárultak a nők egyenlő jogainak eléréséhez és az erőszak megszüntetéséhez kapcsolódó állandó erőfeszítéseinkkel összefüggő felszólalások is.

14. Egyperces felszólalások fontos politikai kérdésekben

Elnök. - A következő napirendi pont az egyperces felszólalások a fontos politikai kérdésekben.

Elena Băsescu (PPE). – (RO) 2010. február 8-án Románia elfogadta az Egyesült Államok elnöke által kiterjesztett meghívást az USA rakétavédelmi rendszerének kifejlesztésében való részvételre. Ez az országomba helyezett bizalom bizonyítéka, nem megfélemlítve arról a professzionalizmusról sem, amelyet a román hadsereg Afganisztánban és Irakban tanúsított. Három, egyenként 8 rakétát tartalmazó üteg fog állomásozni Románia területén. Az amerikai oldallal egyeztetett ütemezés szerint a védelmi rendszer 2015-től kezd majd működni.

Úgy hiszem, hogy a rakétavédelem tárgykörét aktuális témává kell tennünk, és fel kell vennünk az Európai Unió menetrendjébe, mert tájékozódunk kell a ballisztikusrakéta-programok bővülésének veszélyéről.

Ki kell emelnem, hogy az új rendszer nem Oroszországra irányul. Sőt, a Moszkva által tett megjegyzések és kérések egy részét figyelembe vették az amerikai rendszer új felépítésének meghatározásakor. Az elkövetkező

nagyon közeli időszakban kétoldalú tárgyalások kezdődnek a szükséges megállapodások aláírása céljából, amelyeket a román Parlamentnek még ratifikálnia kell.

Köszönöm.

Georgios Papastamkos (PPE). – (EL) Elnök úr, azzal a fontos felvetéssel élnék, hogy az euróövezet egy tagállama államháztartásának helyreállításáért maga az euróövezet a felelős. Mindamellett a közös valuta spekulációval szembeni védelme érdekében összehangolt beavatkozásra van szükség.

A szörnyű görögországi pénzügyi válság és a többi tagállamban tapasztalható pénzügyi egyensúlyhiány rámutatott a politikailag irányított európai gazdasági kormányzás szükségességére. A Bizottsághoz intézett 2010. február 17-i kérdésemben javasoltam egy Európai Monetáris Alap létrehozását. Örömmel látom, hogy Rehn biztos úr is ebbe az irányba halad. Várjuk a Bizottság integrált javaslatát.

Carlos José Iturgaiz Angulo (PPE). – (ES) Elnök úr, a Spanyol Központi Büntetőbíróság egyik bírója megerősítette, amit sokan közülünk már eddig is tudtak, nevezetesen, hogy Hugo Chávez venezuelai elnök együttműködik az ETA és a FARC terroristáival. Ez bizonyítja, hogy Chávez úr összejátszik a terroristákkal, hogy gyilkos merénylőknek nyújt menedéket Venezuela földjén, és hogy a venezuelai kormányban hivatalos pozíciókat adományozva nekik segíti őket. Lényegében Chávez úr ETA-bűnözőkkel működik együtt.

Baszk, spanyol és európai polgárként szeretném bírálni és elítélni Hugo Chávez diktátor megdöbbentő magatartását. Sürgetem az európai intézményeket, hogy minden szükséges intézkedést tegyenek meg Chávez úr és az ő terroristatámogató politikájának elítélése érdekében.

Szeretném emlékeztetni Rodríguez Zapatero úr kormányát is, amely jelenleg az Európai Unió soros elnökségét látja el, hogy nincs értelme barátságosnak és tesze-toszáznak lenni Chávez úrral, mint ahogy eddig tették. Nincs értelme pozitív hozzáállást, barátságos gesztusokat vagy együttműködést mutatni sem, mert ha a spanyol kormány visszavonja a szavát, és megalázkodik Chávez úr előtt, ahogyan azt nemrég tette, az egyenértékű a terrorizmus áldozatainak megbüntetésével, a spanyol igazságszolgáltatási rendszer megvetésével, és ezáltal a szabadság és a demokrácia büntetésével.

Vasílica Viorica Dăncilă (S&D). – (RO) Bár az Európai Unió Szolidaritási Alapja egészében véve jól működik, a bevezetése korai éveiben szerzett tapasztalatok azt mutatják, hogy működésében még mindig vannak komoly korlátok és gyenge pontok. Ezek az Alap által nyújtott finanszírozás lassúságához, a regionális katasztrófák esetén való mobilizáláshoz szükséges feltételek átláthatóságának mértékéhez, valamint ahhoz köthetők, hogy az Alap felhasználhatósága kizárólag természeti csapásokra korlátozódik.

Emlékeztetnem kell önöket, hogy Románia kapott pénzügyi segítséget az Európai Uniótól az áradás által érintett területeken megvalósítandó projektek számára. Mindazonáltal az Alap forrásai később váltak elérhetővé, mint ahogy arra a maximális hatékonyság elérése érdekében szükség lett volna.

Ennek tudatában úgy vélem, hogy annak lehetőségét, hogy a közvetlen károk korai felmérése alapján előlegfizetési rendszer formájában nyújtsanak támogatást a katasztrófásújtott országnak, saját kérésére, az érintett területek sokra értékelnék azonnal a katasztrófa bekövetkezte után.

Köszönöm.

Antonio Masip Hidalgo (S&D). – (ES) Elnök úr, Fidel Castro és az oligarchái már régen elárulták a kubai forradalom eszményképeit, amelyekben pedig népek osztoztak világszerte, különösen a nemzetközi ifjúság, akiket nagyban inspiráltak.

A Castro testvérek diktatúráját azonban jelenleg a politikai foglyok, a lelkiismereti okokból bebörtönzöttek és a saját népük iránti könyörület hiánya jellemzi. Engem ez arra az időszakra emlékeztet, amikor Franco fekiúdt a halálos ágyán, részben a közönséges bűnözőként kezelt politikai foglyokkal való rossz bánásmód, részben a száműzöttek megszállott megvetése miatt.

Castro oda jutott, ahová Franco és a szabadság minden más ellensége, aki beágyazódott a hatalomba. Mindazonáltal nekünk az a dolgunk, hogy életet mentünk, és szolidaritást mutassunk a harcolókkal és szenvedőkkel. Ez a kötelességünk nekünk, európaiaknak, akik a demokrácia, a szabadság és az emberi jogok elkötelezett hívei vagyunk.

Gianni Vattimo (ALDE). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, tudjuk, hogy a Bizottság és a spanyol elnökség igencsak sürgeti a bizonyos közép- és dél-amerikai országokkal folytatott tárgyalások menetét, hogy még

az Európai Unió és Latin-Amerika között májusban rendezendő csúcstalálkozó előtt tető alá hozzon néhány társulási megállapodást.

Az EuroLat társalelnökeként szeretném felhívni a Parlament figyelmét arra, hogy ezen országok némelyikével kapcsolatban kockázatok rejt a tárgyalások felgyorsítása, lévén így elhanyagoljuk az emberi jogok, valamint azok bizonyos régiókban való tiszteletben tartásának fontos kérdéseit. Így például, Kolumbiában továbbra is gyakorlatilag napi rendszerességgel gyilkolják a szakszervezeti tagokat. Hondurasban, amely országgal éppen megállapodást készülünk kötni, az, hogy a kormány még hatalmon van, pusztán egy tavalyi katonai puccsnak köszönhető. Guatemalában is hasonló problémák vannak, ha nem is az emberi jogokkal, de a megállapodás egyes pontjaival kapcsolatban, amelyek nem kapnak kellő figyelmet.

Fontosnak tartom, hogy a Bizottság és az elnökség óvatosabban járjon el.

Diana Wallis (ALDE). – Elnök úr, a nemzetközi nőnap alkalmából egy kifejezetten női egészségügyi kérdést szeretnék felvetni, amely egyfajta Hamupipőke-ügyként folyamatosan a háttérbe szorul. Két, talán három évvel ezelőtt is itt álltam, és egy csendes, láthatatlan, fájdalmas és elerőtlenedéssel járó női betegségről – az endometriózisról beszéltem: egy olyan betegségről, amely életeteket, családokat tesz tönkre, és amely meddőséget okoz; tudják, vannak nők, akiknek az esély sem adatik meg, hogy anyák lehessenek. Talán azért, mert nem akarunk beszélni a nők menstruációjáról; még csak meg se nagyon akarjuk nevezni. De én most elismertem a betegség nevét – endometriózis.

Még mindig nem ismerjük a kiváltó okát, még mindig nem tudjuk, van-e rá gyógymód, és még mindig érint tíz nő közül legalább egyet, és ez a szám emelkedik. Ez a hét az Endometriózis Tudatosításának Hete Európában. Mikor vesszük már végre komolyan ezeket a nőket, a családjukat és a szenvedéseiket? Nagyszerű, hogy itt van, biztos úr, és hallja ezt; talán létrejöhet egy megfelelő, ennek szentelt támogatás – remélem, még az idén.

Sandrine Bélier (Verts/ALE). – (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim, önök is érintették a Xintia nevű vihar kérdését, amely nemrégiben söpört végig Nyugat-Európán, közel 60 ember életét követelve és jelentős anyagi károkat hagyva maga után.

Rendkívül szomorú vagyok ma, ugyanakkor dühös is, mert ez az emberi katasztrófa elkerülhető lett volna. Vagy legalábbis a hatásait korlátok közé lehetett volna szorítani. Franciaországban egészen a közelmúltig, és Európa-szerte ma is, a jelenlegi európai, sőt, nemzeti jogszabályok dacára, és azok megsértésével a part menti területeken és az ártereken fejlesztés folyik.

Ezek sokszor Natura 2000 területek, amelyek urbanizációtól való megóvása alapvetően fontos az ehhez hasonló természeti események hatásainak korlátozásához. Rajtunk múlik, hogy nagyobb elszámoltathatósághoz ragaszkodunk-e annak érdekében, hogy meggyőződjünk arról, hogy a Bizottság rendeleteit – különös tekintettel a madárvédelmi és az élőhely-irányelvre – szigorúan alkalmazzák-e a tagállamok, valamint, hogy a Strukturális Alapok igénybevételét a fenntarthatóság, a biztonság és a biológiai sokféleség megőrzésének feltételeihez kötik-e.

Az EU 2020 stratégia kivételes lehetőség a környezettel való kapcsolatunk újrafogalmazására.

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Ivo Strejček (ECR). – (CS) Elnök úr, hölgyeim és uraim, fontos cseh médiumok számoltak be arról a múlt héten, hogy a német közlekedési rendőrség szigorúbb ellenőrzést vezetett be a cseh gépjárművezetők számára a határ német oldalán. A beszámolók szerint az ellenőrzések gyakoribbak és alaposabbak. Szemtanúként szerintem a helyzetet tovább súlyosbítja, hogy egyeseknek az ellenőrzések alkalmával még vizeletmintát is kellett szolgáltatniuk, mégpedig az emberi méltóságot sértő körülmények között. Ebből kifolyólag ez már nem közúti rutinellenőrzés, amely során ellenőrzik az úti okmányokat, vagy a gépjármű műszaki állapotára vagy eredetére vonatkozó iratokat. A cseh állampolgárok szabadon közlekedhetnek a schengeni térségen belül, és nem kellene, hogy másodrangú polgárként kezeljék őket. Teljes jogú, egyenlő és szuverén állampolgárai az Európai Unió egyik tagállamának, és ennek megfelelő bánásmódban kell részesülniük. Elnök úr, szeretném megkérni, hogy továbbítsa ezt az információt az illetékes hatóságoknak, hogy megfelelő módon kivizsgálhassák az ügyet, és gondoskodhassanak annak orvoslásáról.

Kyriacos Triantaphyllides (GUE/NGL). – Elnök úr, az Európai elhízás elleni nap egy olyan kezdeményezés, amely összehozza a túlsúlyos és elhízott európai polgárokat támogató orvos-, beteg- és politikai közösségeket. Célja, hogy május 22-ét az évenkénti Európai elhízás elleni napnak nyilvánítsa, felhívva ezzel a figyelmet

arra, hogy európai szintű cselekvésre van szükség, és biztosítva azt, hogy odafigyeljenek a túlsúlyos és elhízott betegek szavára.

Az elhízás nem egy probléma, hanem egy betegség. Minden tagállamnak szembe kell néznie a kihívással, és megfelelő támogatást kell biztosítania a lakosság érintett csoportjának. Az Egészségügyi Világszervezet szerint az elhízásra vonatkozó statisztikák Európa-szerte – nem csupán az Európai Unióban – megdöbbentőek, járványos méreteket öltenek. Ha nem teszünk valamit, 2020-ra a térségben közel 150 millió elhízott felnőtt – ez a népesség 20 %-át jelenti – és 15 millió elhízott gyermek és serdülő lesz – ami a népesség 10 %-a. Ezért erősebben kell hallatnunk az elhízott és túlsúlyos betegek hangját.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Elnök úr, ma ünnepeljük a mai nap Nemzetközi Nőnappá való nyilvánításának századik évfordulóját, ami egy forradalmi harc szimbólumává vált. A nőknek a jogaikért és a hátrányos megkülönböztetés minden formája ellen való fellépésük világszerte ünnepelt napján köszöntök minden nőt, és különösen azokat, akik még mindig diszkrimináció, egyenlőtlenség és mindenféle erőszak áldozatai.

Ezzel egy időben azt is hangsúlyozni kell, mennyire időszerű ez az egyenlőségért vívott harc a jog területén és az életben, figyelembe véve, hogy a kapitalizmus válsága speciális következményekkel jár a nők életében, tekintve, hogy ők a bizonytalan és alulfizetett állások és a szegénység legfőbb áldozatai! Az Európai Unió területén szegénységben élő 85 millió ember leg többje nő.

Ezért, a mai nap megünneplésével arra buzdítunk minden nőt, hogy ne adják fel az álmaikat, és csak ismételni tudjuk, mennyire fontos az igazságtalanság és a diszkrimináció elleni harc, valamint új horizontot nyitni az egyenlőségben élt jobb élet számára.

John Bufton (EFD). – Elnök úr, szeretném felhívni a figyelmüket arra, hogy Walesben hamarosan népszavazást tartunk. Igen, ha hiszik, ha nem, népszavazást. Az Alkotmány kapcsán megtagadták ezt tőlünk, csakúgy, mint a Lisszaboni Szerződéssel kapcsolatban, de most végre rendezünk egyet a Walesi Nemzetgyűlést megillető újabb jogkörökről.

Ez a kérdés forog most kockán, de a végén csattan az ostor. A walesi politikai pártok – a Munkáspárt, a Plaid Cymru, a Liberáldemokraták és a Konzervatívok – mindegyike támogatja az elképzelést, és mindegyikük több hatáskört szeretne. Nos, hírem a számukra a következő: én nem.

Bolondnak nézik az embereket Walesben. Most, amikor a függetlenség lesz a következő téma, ami napirendre kerül, odajuthatunk, hogy akár 80 tagja is lehet a Nemzetgyűlésnek. Walesben gondozóotthonok vannak veszélyben, iskolákat fenyeget a bezárás, az útjaink olyan állapotban vannak, mintha csak a harmadik világban lennénk, ám ennek ellenére politikusaink ott, Cardiff Bay-ben, ahogy itt is, elszántan erőltetik ezt az örült ötletet.

Üdvözlöm a népszavazás tényét, de remélem, hogy Wales nagyszerű emberei felállnak, és nemmel szavaznak majd.

Miroslav Mikolášik (PPE). – (SK) Hadd fejezzem ki legmélyebb együttérzésemet és szolidaritásomat, amelyet a Madeirán történt természeti csapás áldozatai iránt érzek.

A szükséghelyzetek rugalmas fellépést követelnek, hogy mihamarabb kielégíthetőek legyenek az emberek alapvető szükségletei, hogy anyagi segítség érkezessen, és hogy gyorsan megkezdődhessen a legfontosabb elpusztult infrastruktúra újjáépítése. Remélem, hogy a portugál hatóságok a lehető leghamarabb felméri majd a károk mértékét, és remélem továbbá, hogy semmilyen hivatalos adminisztrációs akadály nem gördül majd az Európai Unió Szolidaritási Alapjából folyósított pénzügyi támogatás kifizetése elé.

Mivel a Szolidaritási Alap forrásainak mobilizálásához az Európai Parlament hozzájárulása szükséges, remélem, hogy a Parlament példát mutat azzal, hogy azonnal reagál, és ennek mentén egy állásfoglalást is elfogad. Végezetül hadd szóljak még egy szót a szolidaritás nevében, a nyugat-franciaországi Vendée-ben történt áradásos esőzések okozta katasztrófára gondolva.

Lena Kolarska-Bobińska (PPE). – Elnök úr, itt, az Európai Parlamentben a közelmúltban fogadtunk el egy Ukrajnáról szóló állásfoglalást, amelyben megkérdőjeleztük, hogy Ukrajna korábbi elnöke magas állami kitüntetést adományozott Stepan Banderának, az ország függetlenségi küzdelme egyik vezetőjének. Állásfoglalásunk e bekezdését komoly kritikával illették Nyugat-Ukrajnában.

Szeretném elmondani, hogy ez az állásfoglalás nem Bandera független Ukrajnára vonatkozó célkitűzését kérdőjelezte meg. Sőt, az állásfoglalás támogatta egy erős, egyesült és szabad, az Európai Unió és saját hazám, Lengyelország teljes támogatását élvező Ukrajna ügyét; az állásfoglalás csupán sajnálatát fejezte ki amiatt, hogy a kitüntetés odaítélésekor kevés figyelmet szenteltek a független Ukrajnáért vívott háborús küzdelem tragikus körülményeinek, amelyek során Bandera nevében is követtek el etnikai tisztogatásokat.

Véleményem szerint, ami hiányzott a Banderának ítélte kitüntetésből, az a harc ártatlan áldozatai felett érzett megbánás volt. Csak úgy szolgálhatta volna teljes mértékben a független, szomszédjaival békében élő Ukrajna célját. A kitüntetéssel együtt erőfeszítéseket kellett volna tenni az érintett családokkal való megbékélésre is.

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Csaba Sógor (PPE). – (HU) A szlovákiai államtörvény kapcsán számos bírálattal foglalkozott meg az utóbbi időben. Most az Európai Bizottság Jogi Szolgálatának véleményére hívnám fel a figyelmet. Eszerint a törvény és a végrehajtási rendelkezések jelenlegi formájukban nem egyeztethetőek össze az alapvető jogokkal és az Európa Tanács vonatkozó dokumentumaival, továbbá a szlovák kisebbségvédelmi törvénnyel sem. A vélemény a nyelvi követelmények tekintetében az ésszerűséget és az arányosságot hiányolja. Úgy ítéli meg a törvényt, hogy az a munkaerő szabad áramlását, így az európai integráció egyik legnagyobb vívmányát, az egységes belső piac működését is veszélyezteti az Unión belül. A Jogi Szolgálat a módosított nyelvtörvényt ellentétesnek nyilvánítja továbbá az audiovizuális szolgáltatásokra vonatkozó irányelvvel, és az EU működéséről szóló szerződés 56., a szolgáltatások szabadságára vonatkozó cikkelyével is. Az egészségügyi intézményekre vonatkozó rész a jelentés szerint a gyakorlatban diszkriminációhoz vezethet, valamint azt is megállapítja, hogy a jogszabályok az alapjogok tekintetében sokkal inkább az állam érdekeit védik meg az egyén jogai helyett. Felkérem a Bizottságot, hogy tegye meg a szükséges lépéseket a közösségi jog maradéktalan érvényesülésének biztosítása érdekében.

Rovana Plumb (S&D). – (RO) Meg kell említenem a nők munkaerőpiacon való részvételét. Az Eurostat adatai biztató tendenciát erősítenek meg. Míg az 1970-es években a nők a munkaerőpiacnak csupán a 30 %-át alkották, 2008-ban ez a szám már 43 % volt, a globális válság pedig közel 50 %-ra tornászta föl azt.

Románia is részese ennek a trendnek, mégpedig a gazdasági válság következtében, amely az üzleti szektornak leginkább azt a részét érintette, amelyben főleg férfiakat foglalkoztattak. A nők és férfiak bérezése közötti megkülönböztetés azonban létezik a munkaerőpiacon. Ezért oly fontos, hogy a Bizottság által előrevetített jogalkotási csomag tartalmazzon olyan célokat, amelyek a fizetések nemek szerinti különbségének visszaszorítására vonatkoznak, ezáltal ösztönözve a nők nagyobb arányú munkaerőpiaci részvételét. Ennek a jogalkotási csomagnak az Európai Unió 2020 stratégiájában is szerepelnie kell.

Evelyn Regner (S&D). – (DE) Elnök úr, a közelmúlt törökországi eseményei ismételten megerősítették, hogy még mindig nem garantálják megfelelő mértékben a szakszervezetek és a munkavállalók jogait. A korábban állami tulajdonban lévő, ám most már privatizált dohányipari monopólium, a Tekel 12 000 alkalmazottja küzd immár több mint két hónapja a tömeges elbocsátásokkal, a rövidített munkaidővel és a korábban kiharcolt szociális jogok elvesztésével.

Erdoğan elnök a sztrájk ideje alatt számos alkalommal fenyegetőzött azzal, hogy rendőri erővel fogja megtisztítani az ankarai tiltakozó táborokat. A sztrájk kezdetekor a rendőrség könnygázzal és vízágyúkkal támadt a munkavállalókra.

Szeretném felkérni önöket, hogy szólítsák fel a török hatóságokat arra, hogy egyenlő jogokkal bíró szociális partnerként kezeljék a szakszervezeteket, valamint, hogy bocsássanak ki olyan jogszabályokat, amelyek garantálják a szakszervezeti jogok feltétel nélküli védelmét. A jogokat az EU és a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet Egyezményének normáihoz kell igazítani.

Luigi de Magistris (ALDE). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, a közelmúltban újabb környezeti katasztrófa történt Olaszországban, a Lambro és a Pó folyókon. Ugyancsak a közelmúltban a luxemburgi Bíróság elítélte Olaszországot, amiért Campaniában illegális hulladéklerakással és a hulladék összegyűjtésének ellenőrzésére való képtelenségével veszélyeztette a közegészséget. Tarantóban az Ilva acélművek, Crotonében az azbeszt iskolából való eltávolítása, míg Campaniában dioxin jelenléte miatt növekedett a leukémiás megbetegedések száma. Ez egy folyamatos környezeti katasztrófa.

Nyomatékosan kérdezem a Bizottságot, mit szándékozik tenni annak biztosítása érdekében, hogy az olasz kormány megfeleljen az Európai Unió irányelveiben foglalt normáknak, különös tekintettel a közelmúltbeli

bíróági ítéletre, amely határozottan elítélte Olaszországot azért, amiért képtelen a campaniai hulladék ártalmatlanítására. Heteken és hónapokon át az egész világ Nápoly városán nevetett.

Nicole Kiil-Nielsen (Verts/ALE). – (FR) Elnök úr, az Afganisztánról szóló londoni konferencia hatására pánik söpört végig az afgán társadalmon, és félelem töltötte el különösen a nők szívét. A 70 ország megegyezésével elfogadott béke-megállapodás magában foglal egy alapot, amely célja, hogy segítse a tálibok újraintegrálását, és a következő hónapokban egy Loya Jirgának – vagyis béketanácsnak – kell felállnia, hogy ily módon létrejöhessen a megbékélés.

A nők nem akarják, és nem is szabad, hogy ők fizessék meg a megbékélés árát. A tálibok továbbra is a nők jogainak elnyomását és a Sharia törvények visszatértét követelik. Félő, hogy a Loya Jirga módosítani fogja az alkotmányt, és hogy ezáltal el fognak tűnni a nők jogait védő cikkek; különösen a 2. fejezet 22. cikke.

Ma, 2010. március 8-án, ünnepélyesen kérem, hogy az Európai Unió lépjen fel az afgán nők jövőjének garantálójaként, mivel a történelem leginkább nőgyilkos rezsimjének újonnan való felállása támogathatatlan.

ELNÖKÖL: ROUČEK ÚR

alelnök

Simon Busuttil (PPE). – (MT) A Svájc és Líbia közötti diplomáciai incidens fokozódott, és most már súlyos következményekkel jár számos európai uniós polgár számára, akik szeretnének Líbiába utazni, de megtagadják tőlük az országba való belépés jogát. Különösen súlyosan érinti ez azokat a munkavállalókat, akik Líbiában dolgozva biztosítják a megélhetésüket, valamint azokat az európai befektetőket, akik így nem tudják alkalmazottaikat oda küldeni. Mindeközben azok, akik már Líbiában vannak, igyekeznek a lehető legtovább maradni, részben azok helyett, akik még nem léphettek be az országba. Az Európai Uniónak semmi köze ehhez az incidenshez, két harmadik ország ügyének esett áldozatául. Ezért kérem az Európai Uniót, hogy tegyen meg minden lehetséges intézkedést annak érdekében, hogy a lehető leghamarabb megoldja ezt a problémát.

María Muñiz De Urquiza (S&D). – (ES) Elnök úr, Spanyolország kormánya magyarázatot kért Venezuela kormányától, miután bírósági ítélet született arról, hogy a venezuelai kormány állítólag együttműködik az ETA-val.

Iturgaiz úrnak naprakészebb információkkal kellene rendelkeznie, mert szombaton a venezuelai és a spanyol kormány közös közleményt adott ki ez ügyben. Ebben a közleményben mindkét kormány megerősíti abbéli szándékát, hogy teljes körűen együttműködve, közösen dolgozzanak a terrorizmus leküzdése érdekében.

Mindannyian örülünk ennek a szándéknak, és gratulálunk Venezuela kormányának, hogy kifejezte szándékát, miszerint kész együttműködni a spanyol kormánnyal a terrorizmus és az ETA elleni küzdelemben, ahelyett, hogy gyújtogató szándékú üzeneteket küldözget, vagy hogy politikai tőkét igyekszik kovácsolni egy olyan lényeges kérdésből, mint a terrorizmus.

Úgy vélem, fontos, hogy a terrorizmus elleni folyamatos és létfontosságú küzdelem során tiszteletben tartsuk az igazságügyi és diplomáciai kapcsolatok függetlenségét, valamint, mindenekelőtt az államok közti együttműködést.

Olle Schmidt (ALDE). – (SV) Elnök úr, az izlandi emberek szombaton messze hangzó nemet mondtak az Icesave-megállapodásra. A Bizottság alig egy héttel ezelőtt javasolta, hogy az EU megkezdje Izlanddal a csatlakozási tárgyalásokat.

Igaz ugyan, hogy a jog a londoni és hágai pénzügyminiszterek oldalán áll, de ettől még jelentős felelősség terheli őket. Azoknak a fogyasztóknak, akik elég meggondolatlanok voltak ahhoz, hogy az Icesave-nél helyezték el befektetéseiket, szintén joguk van ahhoz, hogy kompenzációt kapjanak az őket ért veszteségeikért. A követeléseknek azonban elfogadhatónak és arányosnak kell lenniük. Most új tárgyalásokba kell kezdenünk a londoni és a hágai kormánnyal.

Az izlandiakkal éreztetni kell, hogy szeretettel fogadjuk őket az EU-ban, de sosem fogják megszavazni a tagságot, ha a londoni és hágai pénzügyminiszterek határozhatnak Izland sorsa felől. Nem szabad megengedni, hogy a brit és a holland államkincstár irányítsa az Európai Uniót. Itt az ideje, hogy az EU cselekedjen, és szolidaritást mutasson az izlandiakkal.

Szeretném Odin főisten szavait idézni az Edda-énekek részét képező Hávamálból: *(A felszólaló izlandiul beszél.)*

. – Ez izlandiul van, és annyit tesz: „Együtt kell megoldanunk a problémákat”.

Yannick Jadot (Verts/ALE). – (FR) Elnök úr, február 27-éről 28-ra virradó éjjelen a Xintia nevű vihar különös kegyetlenséggel söpört végig Franciaország nyugati részén, számos életet követelve. Természetesen gondolatban az áldozatokkal vagyunk, és mindenki mással, aki a segítségükre sietett. Határozottan felkérjük az Európai Bizottságot, hogy a legérzékenyebb megsegítése érdekében mihamarabb tegye elérhetővé a Szolidaritási Alapot. Mindazonáltal, tanulságot kell vonnunk ebből a tragédiából.

Hogyan lehetséges az, hogy Franciaországban öt és hat millió között van azok száma, akik ártéren élnek? Ez nyilván az ingatlanlobbi nyomásgyakorlásának is köszönhető, de az is igaz, hogy néhány hónappal ezelőtt Sarkozy elnök maga is árterületeken való építkezések engedélyezését kérte. A felelősség tehát a politikusokat terheli.

Mi azzal a felhívással élünk, hogy minden építési vagy helyreállítási európai társfinanszírozású projekt csak azzal a feltétellel valósulhasson meg, hogy tiszteletben tartja a part menti területekre vonatkozó jogszabályt, valamint az áradási kockázathoz kapcsolódó megelőzési terveket. Természetesen, ismételten kérjük, hogy nyújtsunk gyors segítséget a leginkább károsult ágazatoknak, különös tekintettel a kagylótenyésztésre.

Ashley Fox (ECR). – Elnök úr, a választókerületemben, Devonban található Buckfast apátság 1890 óta készít szeszezett bort. Ezt a borfajtát azonban mostanában sajnos támadás érte néhány munkáspárti politikus részéről, akik inkább hibáztatnak egy alkoholos terméket az antiszociális viselkedés növekedése miatt, semmint, hogy elfogadják szociális politikájuk kudarcát.

A Buckfast bort gyakorlatilag azért kellene betiltani, mert egyaránt tartalmaz alkoholt és koffeint. És ha ez megtörténik, mi lesz a következő lépés? Megtiltják a fiataloknak, hogy vodkával keverjék a Red Bullt? Vagy betiltják az ír kávé? Hogyan szándékoznak ezt kivitelezni?

Ez az az eset, amikor az „állam bácsi” megőrült. Egyetlen termék betiltásával nem fogjuk megoldani a felelőtlen ivás problémáját. Rá kellene bízunk a fogyasztókra, hogy olyan italt fogyasszanak, amelyet szeretnének. Nem kellene a többséget büntetni néhány tudatlan tettei miatt.

Őszintén úgy gondolják az emberek, hogy ha betiltják a Buckfast bort, azok a huligánok, akik most mértéktelenül fogyasztják azt, áttérnek a teára?

Rui Tavares (GUE/NGL). – (PT) Elnök úr, egy-két évvel ezelőtt, amikor az euró erős volt, a *Wall Street Journal* mégis a bukására fogadott, és kifejtette, hogyan következhet az be. Azt mondták, hogy az eurót használó gazdaságok roppant különbözőek, és hogy a kudarc árát a legsérülékenyebbek fogják megfizetni.

Pontosan ez történt, erre most mindenki a külföldi spekulánsokra panaszkodik. Jobb lenne azonban, ha magukra panaszkodnának, ha az európai vezetőkre panaszkodnának. Senki sem kényszerített bennünket, hogy politikai unió és társadalmi kohézió nélkül hozzunk létre monetáris uniót. Mint ahogy arra sem kényszerített bennünket senki, hogy habozzunk és tétovázzunk, amikor az úgy nevezett „periférikus” gazdaságok meggyengültek.

Mondjunk ki nyíltan valamit: nincs olyan, hogy „periférikus gazdaságok”. Ha egy eurót használó gazdaság meggyengül, az euró gyengül meg. Maga az Unió gyengül meg, ezért szolidárisan kellene fellépnie; ugyanazzal a szolidaritással, amely oly értékes volt Kelet-Európa számára, és amely oly értékes volt Németország újraegyesítésekor is.

Ha nem ma szolidaritásból, akkor később önérdékből kell megtenni majd ugyanazt, tekintettel e piacok méretére, az adósságaik méretére, valamint a közép-európai bankok ezeknek való kitettségére. Jobban járnánk, ha szolidaritásból cselekednénk.

John Stuart Agnew (EFD). – Elnök úr, az EU „harmonizáljunk mindent” politikája számos veszteséget okoz, nem úgy, mint az Egyesült Királyságban a magánpilóták által használt műszeres meteorológiai körülmények (Instrument Meteorological Conditions, IMC) besorolás. Ez egy életbevágó biztonsági besorolás, amely lehetővé teszi, hogy a légijármű-tulajdonosok olyan felhős időben, vagy rossz látási viszonyok között is repülhessenek, amelyre a magánpilóták engedélye nem ad felhatalmazást. Ez egyedi dolog az Egyesült Királyságban, amely szeszélyes időjárásunknak köszönhető, és amely rendkívül jó biztonsági mutatókkal rendelkezik.

A harmonizált európai pilótaengedély kidolgozása során az Európai Repülésbiztonsági Ügynökség az IMC besorolás eltörlésére készül, ami sok magánpilótát fosztana meg a repülés lehetőségétől, hacsak nem tudják

garantálni, hogy a repülésük teljes ideje alatt tiszta marad az égbolt. Ez kicsit olyan, mintha azt akarnánk garantálni, hogy Anglia büntetőkkel nyeri meg a Világkupát. A megfelelő látási viszonyok elvesztése után egy képzetlen pilótának nagyjából 50 másodperce van, hogy visszaszerezze azokat, különben elveszti uralmát a repülőgép fölött. Ezért az IMC besorolás eltörlése súlyos fenyegetést jelent a biztonságra, valamint a magánrepülés jövőjére nézve.

Az Európai Repülésbiztonsági Ügynökségnek ezt újra kell gondolnia. Ez is csak egy újabb példája annak, hogy egy értelmes és praktikus brit jogszabályt alárendeljenek egy túlzó és drága EU-jogszabálynak.

Angelika Werthmann (NI). – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, a millenniumi célkitűzések egyike, hogy felére csökkentsük a világon a szegénységet. A Bizottság a 2010. évet a szegénység és a társadalmi kirekesztés leküzdésének európai évévé nyilvánította. Az európaiak 16 %-a – vagyis 79 millió ember – él a szegénységi küszöb alatt. 79 millió európainak a saját országára jellemző átlagfizetés csupán 60 %-ából kell valahogy kijönnie. És aki szegény, az elveszti a lehetőségét, hogy részt vegyen a civil társadalomban. Aki szegény, az szenved. A 2010. évi, a szegénység és a társadalmi kirekesztés leküzdésének európai éve stratégiáinak hatással kell lenniük, a gazdasági válság dacára is.

Rosa Estaràs Ferragut (PPE). – (ES) Elnök úr, hölgyeim és uraim, azért kértem szót, hogy felhívjam a figyelmet, és elítéljem a spanyol kormány part menti területekre vonatkozó törvényének végrehajtását, különösen pedig annak Formentera szigetére gyakorolt hatásait. Formentera a Baleár-szigetek egyike. 19 kilométer hosszú, a kerülete 69 kilométer.

Az említett jogszabály végrehajtása kedvező lesz az urbanizációs fejlesztések által letarolt területeken. Formentera szigete számára viszont kedvezőtlen lesz, mert megköveteli majd a sziget legtöbb turista-létesítményének felszámolását, ami azt jelenti, hogy kis családi vállalkozásokat kell lefoglalni. Ezek a létesítmények biztosítják a sziget megélhetését, és jogszerűen hozták őket létre 30-40 évvel ezelőtt. Példaként említeném a Rocabella Hotelt, amely a sziget első szállodája volt, vagy a Blue Bar néven ismert bárt és éttermet, amely nemzetközi hírnévnek örvend, és segítette a sziget külföldi promócióját is. Ezen létesítmények hetven százalékát érintené a fent említett jogszabály végrehajtása, annak ellenére, hogy alapításuk idején létrejöttük teljesen jogszerű volt. Ez a jogszabály nem tenne mást, mint hogy lehetővé teszi a lefoglalásukat.

Ezért kérjük Formentera szigete számára egy tisztességes elhatárolási rendszer felállítását. Felszólítom a spanyol kormányt, hogy kezdje el egy új határvonal kidolgozását, tiszteletben tartva a magántulajdont, és összhangban a strasbourgi emberi jogi bíróság számos ilyen témájú ítéletével. Soha többé ne lehessen ehhez hasonló törvényt visszamenőleges hatállyal alkotni. Ez óriási károkat okoz. Különösen arról nem lenne szabad megfeledkezni, hogy ezeket a létesítményeket a környezeti szempontok tiszteletben tartásával építették. Mi több, a tengerpart nemzeti és helyi jogszabályok védelme alatt áll. Tilos a tengerparttól számított 300 méteren belül építkezni, vagy növelni a szállodai férőhelyek számát.

Proinsias De Rossa (S&D). – Elnök úr, Netanjahu miniszterelnök úr Buzek elnök úrnak a közelmúltban adott válasza, miszerint valóban megtagadta az Európai Parlament delegációjának Gázába való belépését múlt decemberben, erőteljes választ kíván. A miniszterelnök úr szabadon dönthet úgy, hogy ellenzi a palesztinokkal való gázai és kelet-jeruzsálemi találkozóinkat, de nincs joga megakadályozni azokat – mint ahogy nincs joga gátolni e Parlament demokratikus jogait sem.

Ashton főképviseletnek nyomatékosan ragaszkodnia kell abbéli szándékához, hogy Gázába látogasson; nyomást kell gyakorolnia Izraelre, hogy vessen véget az ostromnak és a humanitárius válságnak, amelyet Goldstone a lakosság törvénytelen kollektív büntetéseként írt le.

Végezetül szeretném üdvözölni a közeledési tárgyalásokról született megállapodást, de komolyan aggódom amiatt, hogy a kelet-jeruzsálemi és hebroni vallási területek körül kialakult fokozott feszültségek elvághatják az előrelépés lehetőségét. Úgy vélem, Ashton főképviseletnek tennie kellene e feszültségek csökkentése érdekében.

Tunne Kelam (PPE). – Elnök úr, amint a Parlament elnöke volt szíves emlékeztetni bennünket, március 11-én Litvánia és Észtország két alapvető törvény húszéves évfordulóját ünnepli.

Amint a litván Legfelsőbb Tanács elfogadta függetlenségi nyilatkozatát, az észt Kongresszus első ülésén, Tallinban, elfogadták az akkor még szovjet uralom alatt álló országban a jogállam hatalmának visszaállításáról szóló nyilatkozatot.

Az Észt Kongresszus kivételes demokratikus alternatívát jelentett a fennálló szovjet intézményekkel szemben. Az újonnan regisztrált észt állampolgárok 90%-a által megválasztott testület az észtek abszolút többségét

egyesítette, akiket közel 30 politikai párt és mozgalom képviselt a valódi függetlenség és a nemzetállam helyreállításért folytatott küzdelemben. Ez a küzdelem részben az Európa részéről tapasztalt szolidaritás eredményeképpen válhatott sikeressé.

Corina Crețu (S&D). – Elnök úr, ön olyan katonás rendben tartja a felszólalókat, hogy úgy vélem, ezeknél az egyperces felszólalásoknál a Parlament legalább ma, a nemzetközi nőnap alkalmából, tehetne egy nagylelkű gesztust a nők felé.

. – (RO) Ma néhány olyan esetre szeretném felhívni a figyelmüket, amelyben hátrányos megkülönböztetés érte a románokat Európában, és amely esetek száma az elmúlt időszakban sajnos kitartóan emelkedett. Épp a közelmúltban történt, hogy a koppenhágai rendőrség szóvivője rasszista és idegengyűlölő megjegyzést tett a románok ellen, míg a dán sajtó egy egész nemzetet bélyegez meg egy olyan bűncselekmény miatt, amelyet egyetlen román bevándorló követett el.

Ez év elején egy 13 éves román lány öngyilkos lett Olaszországban, egy olyan sokkoló üzenetet hagyva maga után, amelyből kiderül, hogy diszkrimináció érte iskolatársai körében. Talán önök is látták mostanában a francia állami vasút, az SNCF vonatain elhelyezett plakátokat, amelyek arra kéri az utasokat, hogy jelentsenek minden olyasmit, amit románok követnek el az SNCF országos biztonsági ügynökségének.

Úgy gondolom, egyetértetek velem abban, hogy minden törvénszegő személynek fizetnie kell. Mindazonáltal, egy teljes nemzet ilyenén megbélyegzése elfogadhatatlan. Sőt, az előbbieken általam említett esetek jól illusztrálják, miként romlik a különböző etnikumok együttélésének légköre az egyébként demokratikus hagyományokkal bíró országokban. Ezek olyan viselkedési megnyilvánulások, amelyek összeegyeztethetetlenek az Európai Unió alapját képező elvekkel, és súlyosan rombolják az Európai Közösség szellemiségét, felfedve az EU polgárai között húzódó szégyenletes vasfüggöny tényét.

Seán Kelly (PPE). – (GA) Elnök úr, az Atlanti-stratégiával kapcsolatban szeretnék szólni néhány szót.

. – Az elmúlt hetekben és hónapokban érdeklődve, és valójában helyesléssel figyeltem a Duna- és a Balti-stratégiáról szóló vitákat, de egyetlen szót sem hallottam semmilyen Atlanti-stratégiáról. Úgy vélem pedig, hogy ezen a téren tág tere nyílna a fejlesztéseknek.

A 2020 stratégia világosan körvonalazza, hogy egyetlen ország sem vághat neki egyedül, és különösen az Atlanti partvidék mentén fekvő országok, úgymint Írország, Nagy-Britannia, Franciaország, Portugália és Spanyolország óriási fejlődést érhetnek el számtalan területen, különösen a tengeri energiaforrások, a tengerkutatás, a halászat, a tengerészeti létesítmények építése és a hajógyártás, a kikötők és a biológiai sokféleség terén. Felszólítanám a spanyol elnökséget, hogy a következő hónapokban ezt is kezelje prioritásként.

(GA) Amennyiben e téren sikerrel járnak, az elnökség végére elérhetnek valami nagyszerűt.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE). – (PT) Az elmúlt három hónapban hat igen súlyos tengeri baleset történt Portugáliában, amelyekben 13 halász vesztette életét. Nyolc esetben a holttesteket sem találták meg, és az emberéleten kívül a hajók is teljesen odavesztek, sok más halász megélhetésével egyetemben.

Castelo de Neive, Matosinhos, Setúbal, Areosa, Peniche és Caminha halászközösségei gyászolnak; mai felszólalásommal e gyászukban szeretnék osztozni velük.

A meglehetősen zord tél, amely során nem volt sok halászatra alkalmas nap, valamint az elégtelen támogatás, amit az esetben kapnak a halászok, ha nem szállnak tengerre, arra kényszerítették őket, hogy kedvezőtlen körülmények között is kimenjenek a tengerre. Egyes hajók előrehaladott kora, a fedélzeti biztonság és a megfelelő biztonsági képzés hiánya növeli a balesetek valószínűségét. Ez elfogadhatatlan helyzet, amelyet sürgősen meg kell szüntetni.

E tekintetben a közös halászati politika reformja egyik legfőbb célkitűzésének kell lennie, hogy olyan körülményeket teremtsen, amelyek biztosítani tudják a halászok biztonságát, például a hajóállomány modernizálásába való befektetéssel, a biztonsági intézkedések szigorításával, a halászok alapvető biztonságra vonatkozó képzésével és azzal, hogy akkor is tisztességes életkörülményeket biztosítsanak számukra, ha az időjárási viszonyok miatt nem ajánlott, hogy tengerre szálljanak.

Alajos Mészáros (PPE). – Elnök úr, hozzászólásommal arra szeretném felhívni a figyelmüket, hogy Koszovó elismeréséhez egységes megközelítésre van szükség. A Lisszaboni Szerződés elfogadásával tagállamaink számos új elkötelezettséget is elfogadtak. Ezek közül az egyik a kül- és szomszédsági politika terén alkalmazandó integrált és egységes eljárásokra vonatkozik.

Koszovót immár 65 ország ismeri el világszerte független államként, amelyek közt szerepel a NATO 28 tagszága közül 24, és az Európai Unió 27 tagállama közül 22. Itt az ideje, hogy arra bízassuk a hezitáló tagállamokat, nevezetesen Ciprust, Görögországot, Romániát, Szlovákiát és Spanyolországot, hogy tegyék félre ezzel kapcsolatos aggodalmaikat, és csatlakozva a többséghez, a lehető leghamarabb ismerjék el Koszovót. Ez lényeges jele lenne az EU egyre növekvő egysége és integrációja demonstrálásának.

Andrew Henry William Brons (NI). – Elnök úr, a globális kapitalizmus úgy mozgatja az embereket a világ körül – egyeseket legálisan, másokat illegálisan –, mintha csak egyszerűen felhasználható gyártási termékek lennének.

Mozgatja a világ körül az árukat és a szolgáltatásokat, miközben alálicitál a legközelebbi áldozata árainak, gyárakat, farmokat és hivatalokat zárva be, szemétdombra hajítva a munkavállalókat.

Mozgatja a világ körül a pénzt, munkahelyeket szüntetve meg Európában és a fejlett világban, és újakat teremtve azokon a helyeken, ahol a munkabérek a költségek töredékét teszik ki.

Az Európai Unió ölése, amellyel magához szorítja a globális kapitalizmust, olyan ölés, amely mindannyiunkat megfojt. Akármikor, ha gazdasági válság van, a politikusok egymás mögé felsorakozva illetik éles kritikával a protekcionizmust. Holott csakis a protekcionizmus az, amely lehetővé teszi számunkra, hogy újjáépítsük gyáraink alapjait, és hogy biztosítsuk a lakosság megélhetését. A gazdaság azért létezik, illetve azért kellene, hogy létezzen, hogy a lakosságot szolgálja. Nem mi vagyunk azért, hogy a gazdasági erőket szolgáljuk.

Nincs rá mód, hogy Európa úgy tudja felvenni a versenyt a harmadik világgal, hogy ne váljon annak részévé – és ez már most folyamatban van.

Carlos José Iturgaiz Angulo (PPE). – (ES) Elnök úr, sajnálom, hogy a Házban ma jelenlévők közül egyesek úgy döntöttek, hogy gratulálnak Chávez úrnak, aki egy követ fúj a terroristákkal, és ETA-vezetőket vont be a kormányába. Képviselőcsoportom és én, a Chávez úr és egy jogállam Központi Büntetőbíróságának bírása, mint Velasco úr, közötti választással szembesülve, tétovázás nélkül a Központi Büntetőbíróság bírójának támogatása mellett döntöttünk.

Továbbá, ha Rodríguez Zapatero úr végre felhagyna azzal, hogy Chávez úrral barátkozik és megalázkodik előtte, és e helyett akként kezelné, ami, vagyis terroristabarátként, megnőne a spanyol külpolitika hitele a nemzetközi szinten.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Elnök úr, ismételten szeretnék visszautalni az előző vita során az egyperces felszólalásokkal kapcsolatos megbeszélésre, amely során kifejeztük zavarunkat, hogy egyszerűen nem világos, hogy ki mikor következik, és hogy ha valaki ötször jelentkezett szólásra, jó volna, ha tudná, hogy mikor kerül sorra. Számos képviselőtársunk benyújtotta ezt a kérést. Akkor úgy tűnt, hogy kérésünk megértő fülekre talál. Egyszerűen nem értem, miért nem tudunk tanulni ebből, és próbáljuk meg megkönnyíteni ezt a képviselők számára azáltal, hogy meghirdetünk egy világos eljárást, majd ahhoz tartjuk magunkat. Én 17.00 órakor adtam le a nevem, és nem egészen értem az eljárást.

Elnök. – Az eljáráshoz tartjuk magunkat, de figyelembe kell vennie, hogy több mint 60 kérelem érkezett, és csupán 30 percünk van erre az eljárásra. Körülbelül 35-en kaptak szót önök közül.

Fel fogjuk jegyezni a nevét, és megígérhetem, hogy a legközelebbi alkalommal az első között szólalhat fel, de itt így mennek a dolgok. Szeretném mindannyiuknak megadni a szót, de sajnos erre nincs időnk.

László Tőkés (PPE). – (HU) Elnök úr! Ugyanaz a panaszom. Én egy fél éve nem kaptam szót. Nem tudom a szabályt. Itt mindig végigüljük a tárgyalást és értelmetlenül ülünk itt.

– Fél éve nem kaptam szót. Nem ismerem a szabályokat, ezért értelmetlenül ülök itt.

Elnök. – Tőkés úr, személy szerint én adtam meg önnek a szót legalább egy alkalommal. Nem hinném, hogy helyesen állítja, hogy soha nem kapott szót.

Szeretném emlékeztetni a tisztelt képviselőket, hogy jóval a kezdés előtt adják le nevüket, mert ez alapján állítjuk össze a felszólalók névsorát. De biztosíthatom, hogy a következő alkalommal az első között szólalhat fel.

15. A kedvtelésből tartott állatok nem kereskedelmi célú mozgására vonatkozó állat-egészségügyi követelmények (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont Bairbre de Brún asszony jelentése a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság nevében a kedvtelésből tartott állatok nem kereskedelmi célú mozgására vonatkozó állat-egészségügyi követelményekről szóló 998/2003/EK rendelet módosításáról szóló európai parlamenti és tanácsi rendelettervezetről (COM(2009)0268 - C7-0035/2009 - 2009/0077(COD)) (A7-0082/2009)

Bairbre de Brún, előadó. – (GA) Elnök úr, ez az első módosított rendelet, amely a plenáris ülés elé kerül, és egyben az első rendelet, amely a Lisszaboni Szerződés rendelkezéseinek hatálya alá tartozik. Szeretném hálátat kifejezni az árnyékelőadóknak – Soullie asszonynak, Willmott asszonynak, Vălean asszonynak, Evans asszonynak, Nicholson úrnak és Rosbach asszonynak – azért a segítségért, amelyet a bonyolult tárgyalássorozat során nyújtottak; és hálás vagyok azért a kivételes mértékű támogatásért is, amelyet a Parlament jogi szolgálataitól és együttdöntési egységétől kaptam. Szeretnék köszönetet mondani a Tanácsnak és a Bizottságnak is.

A Környezetvédelmi Bizottság dokumentációjának tartalmáról december elején született megegyezés, ez év elejétől pedig azokkal az aspektusokkal foglalkozunk, hogy az Európai Unió működéséről szóló szerződés 290. cikkét hogyan lehet ezzel a dokumentációval kapcsolatban alkalmazni.

Néha úgy tűnt, hogy soha nem fogunk megegyezésre jutni. Végül mégis sikerült. Megegyeztünk egy megoldásban ezzel a dokumentációval kapcsolatban. Tettük ezt úgy, hogy egyrészt biztosítottuk, hogy a kedvtelésből tartott állatok tulajdonosai továbbra is állataikkal együtt utazhassanak az EU határain belül, másrészt megállapodtunk egy átmeneti rendszerről, amely 18 hónapra vonatkozik és betegségtől függően, bizonyos tagállamok számára szigorúbb ellenőrzést tesz lehetővé.

A javasolt módosított rendelet elismeri a már elért előrelépést. Annak biztosítására, hogy az EU-ban a vesztségügyi helyzet mostantól fogva javuljon, az átmeneti rendszert öt tagállamban 2011. december 31-ig meghosszabbítják – addigra a kedvtelésből tartott állatok nem kereskedelmi célú mozgására vonatkozó rendelkezések az egész EU-ban egységesek lesznek. Javasolják, hogy az átmeneti rendszer a hólyagférgességre (*Echinococcus multilocularis*) és kullancsokra vonatkozóan is 2011. december 31-ig legyen érvényben.

Ami a bizottsági eljárás helyét átvevő új eljárásokat illeti, ezek keretében a Bizottságot fel lehet hatalmazni, hogy a szerződés 290. cikke szerint felhatalmazáson alapuló jogi aktusokat fogadjon el, hiszen az említett cikk szerint az Európai Parlament és a Tanács felhatalmazhatja a Bizottságot olyan általános hatályú nem jogalkotási aktusok elfogadására, amelyek egyes nem alapvető rendelkezéseket kiegészítenek, illetve módosítanak.

Például annak érdekében, hogy a szabályozás a vesztségükön kívül más betegségekre is vonatkozzon – olyan betegségekre, melyek a kedvtelésből tartott állatok mozgásának következtében terjedhetnek –, a Bizottság felhatalmazáson alapuló jogi aktusok révén egészségügyi megelőző intézkedéseket fogadhat el. Másodszor, a technikai fejlődés figyelembevételének érdekében a Bizottság felhatalmazáson alapuló jogi aktusok révén módosításokat fogadhat el az állatazonosítás technikai követelményeire vonatkozóan; harmadszor, a tudományos és technikai fejlődés figyelembevételének érdekében a Bizottság felhatalmazáson alapuló jogi aktusok révén módosításokat fogadhat el a vesztség elleni védőoltások technikai követelményeire vonatkozóan.

Sikerült mindezek megszövegezéséről, valamint a szerződés 290. cikkének az e dokumentációval kapcsolatban történő alkalmazásáról megállapodnunk, és tettük mindezt úgy, hogy közben a lehető legnagyobb mértékben figyelembe vettük a Lisszaboni Szerződés által az Európai Parlament számára biztosított hatásköröket.

Az első olvasatban elért megállapodás mutatja, mennyire fontos volt e dokumentáció gyors elfogadása minden résztvevő számára.

Végezetül szeretném elmondani, hogy a demokrácia fontos jele, hogy az egyik kis képviselőcsoport előadója kapta meg ezt a bonyolult dokumentációt más képviselőcsoportok árnyékelőadóinak aktív közreműködésével, és erre a demokráciára intézményünk büszke lehet. Szeretnék még egyszer köszönetet mondani mindhárom intézmény – a Parlament, a Tanács és a Bizottság – minden olyan tagjának, akik fáradhatatlanul dolgoztak ezen a dokumentáción. Remélem, hogy képviselőtársaink szavazatukkal fogják támogatni munkánkat.

John Dalli a Bizottság tagja. – Elnök úr, szeretnék köszönetet mondani a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottságnak a dokumentáció kapcsán elvégzett munkájáért. Külön köszönetet szeretnék mondani de Brún asszonynak azon erőfeszítéseit, melyeket annak érdekében tett, hogy megállapodás születne ebben a minden tagállam számára érzékeny kérdésben. Azt is nagyra értékeljük, hogy – a szóban forgó kérdéseken túl – a folyamatot ráadásul a felhatalmazáson alapuló jogi aktusok jelentette nehézségek közepette kellett "levezényelnie". Nagyon köszönjük.

Örömmel tölt el, hogy a három intézmény intenzív vitái olyan kompromisszumos szöveget eredményeztek, amely teljes mértékben tükrözi a Bizottság által javasolt technikai intézkedéseket, és amely a Bizottság számára elfogadható módon tesz eleget a javaslatok Lisszaboni Szerződés szerinti szükséges módosításának. Ez a szükséges módosítás bonyolítja és lassítja közös munkákat. Ennek ellenére a Tanács most joggal ígérheti, hogy a munka időben le fog zárulni.

A kompromisszumos szöveg szavazása előtt örömmel erősíthetem meg, hogy a Bizottság nem kívánja a 2011. december 31-ig érvényes átmeneti szabályozás további meghosszabbítását javasolni. Ez azt jelenti, hogy 2012. január 1-jétől teljes mértékben harmonizált szabályok lépnek érvénybe. A Bizottságnak azonban szándékában áll a rendelet teljes felülvizsgálatát javasolni még 2011. június 30-a előtt, különösen a felhatalmazáson alapuló jogi aktusok és a végrehajtási jogi aktusok tekintetében.

Ami a felhatalmazáson alapuló jogi aktusokkal kapcsolatos értesítést illeti, a Bizottság figyelembe fogja venni az intézmények működési szüneteit annak biztosítása érdekében, hogy az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak lehetőségük legyen a megfelelő jogalkotási aktusokban meghatározott határidőn belül élni jogaikkal.

Végezetül pedig megerősíthetem, hogy a Bizottság a Parlamenttel és a Tanáccsal együtt elkötelezi magát amellett, hogy a rendelet rendelkezései nem befolyásolják az intézményeknek az Európai Unió működéséről szóló szerződés 290. cikke alkalmazásával kapcsolatos további álláspontjait, sem pedig az ilyen rendelkezéseket tartalmazó egyedi jogalkotási aktusokat. Reményeim szerint a Parlament támogatni fogja a kompromisszumos szöveget, mely véleményem szerint megfelelő választ ad a Parlament által felvetett valamennyi problémára.

Christofer Fjellner a PPE képviselőcsoport nevében. – (SV) Elnök úr, biztos úr, ez egy nagyon fontos jelentés, egyrészt mivel arról szól, hogyan könnyíthetjük meg a kedvtelésből tartott állatok tulajdonosainak állataik szállítását az egyes országok határain túlra, másrészt mivel a kedvtelésből tartott állatok által hordozott betegségek európai terjedésének megelőzésével is foglalkozik.

Én mint svéd európai parlamenti képviselő különösen érdekelt vagyok ebben a kérdésben, mivel van két betegség, amely szerencsére még nem jutott be Svédországba, a hólyagférgesség, és ami még fontosabb, a veszettség.

A javaslatról folytatott viták során számos alkalommal aggódtam amiatt, hogy majd módosítanunk kell a jelenlegi svéd szabályozást, és ennek eredményeképpen a hólyagférgesség és a veszettség bejut Svédországba. Ennek szörnyű következményei lennének, például nem utolsósorban arra nézve is, ahogyan Svédországban a vidékhez való nyilvános hozzáférés jogát gyakoroljuk, más szóval arra a lehetőségünkre nézve, hogy szabadon barangolhassunk az erdőkben és a mezőkön.

Nagy örömmel látom ma, hogy Svédországnak – legalábbis egy átmeneti időszakra – lehetősége lesz megtartani jelenlegi mentességeit, és ez lehetővé fogja tenni számunkra annak biztosítását, hogy az említett betegségek ne jussanak be az országba.

A folyamat során nem vehettük biztosra, hogy így fog alakulni. Még egészen a folyamat végén is volt egy vita a bizottsági eljárásban, melynek kapcsán aggályosnak találtam, hogy esetleg bizonytalanságot fog teremteni, és az eljárás alkalmazásában kibúvókra fog alkalmat adni, melyek ahhoz fognak vezetni, hogy a betegségek bekerülnek Svédországba.

Szeretnék hálás köszönetet mondani mindazoknak, akik keményen dolgoztak az olyan megoldásokért, melyek lehetővé teszik a kedvtelésből tartott állatok Európán belüli szállítását, ugyanakkor biztosítják az azon országokra vonatkozó kivételek megtartását, melyekben bizonyos betegségek nincsenek jelen. Így Európában sehol, senkinek nem kell amiatt aggódnia, hogy a javaslat eredményeképpen új betegségek kerülnek be az országba. Szeretnék köszönetet mondani az előadónak, a Tanácsnak és a biztos úrnak.

Linda McAvan az S&D képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, először is hadd mondjak köszönetet de Brún asszonynak. Amikor elvállalta ezt a dokumentációt, úgy tűnt, hogy minden gyorsan fog menni. De

aztán nagyon bonyolulttá vált a helyzet, amikor elkezdtük megtárgyalni a teljesen új, azaz példa és precedens nélküli, felhatalmazáson alapuló jogi aktusokat. Tehát gratulálok de Brún asszonynak, a Tanácsnak és a Bizottságnak. Biztos úr, az egyik első feladata az lesz, hogy megoldást találjon ezen a téren.

A vita nagy része a jogszabály technikai aspektusairól szólt, de maga a jogszabály sok polgár számára nagyon fontos, hiszen kedvtelésből tartott állatainknak az EU-n belüli szabad mozgásáról van szó. Amikor néhány évvel ezelőtt először fogadtuk el ezt a jogszabályt, nagy támogatottságot élvezett, de itt van ez az átmeneti időszak, amelyet Fjellner úr is említett, és amely fontos annak megelőzéséhez, hogy bizonyos betegségek bekerüljenek olyan államokba, ahol még nincsenek jelen.

Üdvözlöm a Bizottságnak az átmeneti időszak meghosszabbítását célzó törekvését, így amikor meglesz az új jogszabály, az minden tagállamban egységes lesz. Akkorra EU-szerte sokkal magasabb szinten lesz az állategészségügy és az állatjólét.

Ami a komitológiát illeti, képviselőcsoportunk támogatja a tárgyalások során elért kompromisszumot. Úgy gondoljuk, hogy a jogalkotás terén a Parlamentnek egyenlőséget kell élveznie a Tanáccsal. A szakértői csoportokról folyt a vita, illetve arról, hogy kik legyenek ezek a szakértők. Azt szeretnénk elmondani, hogy ha szakértőkkel való konzultációról beszélünk, akkor ennek minden szakértőre vonatkoznia kell, és a Bizottság figyelembe fogja venni a tagállamok és a nem kormányzati szervezetek szakértőit, és talán az Európai Parlament által ajánlott szakértőket is.

Nagyon örülök ennek a megállapodásnak. A megállapodás lehetővé teszi, hogy időben megállapodjunk az átmeneti időszak és az eltérések lejártáról. Érdeklődéssel várjuk a Bizottságnak a jövőbeli jogszabályra irányuló, új javaslatait.

Adina-Ioana Vălean az ALDE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, ne feledkezzünk meg arról, hogy a szabad mozgás mindig is az egységes európai piac egyik alappillére volt, mely a megnövekedett verseny és a nagyobb méretgazdaságosság megvalósítását célozza, ugyanakkor az EU egyik legfőbb vonzereje. Időközben az embereknek az a lehetősége, hogy az EU-n belül szabadon mozoghatnak, nemcsak a belső piac alapvető komponense, hanem alapvető jog is lett.

Az európai polgárok és vállalkozások fejlődni tudnak a különböző nemzeti rendelkezések és szabályozások jelentette akadályok felszámolása révén. Hasonlóképpen fontos az, hogy az EU polgárainak lehetőségük legyen kedvtelésből tartott állataikkal együtt utazni anélkül, hogy erre nemzeti szabályozások és szabványok vonatkoznának, hiszen így jelentősen csökkenhetnek az utazás költségei, és egyszerűbbé válhatnak az utazási előkészületek. Örülök, hogy a Bizottság javaslata is ezt az elképzelést tartalmazza.

Üdvözlöm az útlevelelre vonatkozó általános szabályt, amely gondoskodik az állat-egészségügyi intézkedések és ellenőrzések harmonizációjáról, és így megkönnyíti a kedvtelésből tartott állatok szabad mozgását. Ugyanakkor egyetértek azzal, hogy garantálnunk kell az emberi és állati egészség magas szintű védelmét. Ez az átmeneti szabályozás több időt fog biztosítani a megfelelő infrastruktúra létrehozására és az alkalmazottak továbbképzésére. Ezen okból a Parlament holnap bizonyos tagállamok esetében minden bizonnyal az átmeneti szabályozás 2011-ig történő meghosszabbítására fog szavazni, mivel a tagállamoknak állítólagosan speciális egészségügyi kockázatokat kell figyelembe venniük.

Ez azonban már nem az első alkalom, hogy bizonyos tagállamok számára lehetővé tesszük, hogy szigorúbb egészségügyi követelményeket alkalmazzanak, mint mások. Az átmeneti időszak eredetileg 2008 júliusában járt volna le. Az átmeneti időszakot azonban 2010-ig meghosszabbították. Most pedig újabb meghosszabbításról állapodtunk meg. Megértem azon tagállamok aggályait, amelyek úgy gondolják, hogy állatpopulációjuk bizonyos betegségek tekintetében nagyobb kockázatnak van kitéve. Azt is tudom, hogy a tervezett meghosszabbítás vége egybeesik a bizonyos tagállamokban az erdei veszettség felszámolására irányuló, uniós finanszírozású oltási program végével. Mégis úgy gondolom, hogy ez a meghosszabbítás az utolsó kell, hogy legyen, és utána véget kell, hogy érjen az e tagállamokra vonatkozó különleges bánásmód. Mindannyian jól tudjuk, hogy az aszimmetrikus intézkedések és a mentességek ezen a területen akadályozzák a belső piac előnyeinek teljes mértékben való megvalósulását. Tehát állapodjunk meg abban, hogy az átmeneti szabályozást fel kell számolni, és mihamarabb egyenlő versenyfeltételeket kell biztosítani.

Érdekes módon a jelentéssel kapcsolatos legvitatottabb téma, amely heves vitákhoz vezetett, nem a jelentés tartalma volt, hanem az, hogy hogyan kell alkalmazni az új Lisszaboni Szerződés rendelkezéseit a bizottsági eljárásban. Ez az első együttdöntési dokumentum, melynél ezeket a rendelkezéseket át kell ültetni a gyakorlatba. A Lisszaboni Szerződésben a Parlament számára biztosított kiterjesztett hatáskör miatt

életbevágóan fontos volt számunkra, hogy ez a konkrét szabályozás ne teremtsen precedenst a jövőbeli döntésekhez.

Ezért üdvözlöm azt az írásos nyilatkozatot, amely a háromoldalú egyeztetés során a Parlament és a Tanács között létrejött, és mely biztosítja, hogy ez a dokumentum nem fog precedensként szolgálni.

James Nicholson az ECR képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, mindenekelőtt hadd mondjak köszönetet az előadónak a jelentés érdekében végzett kemény munkájáért. Kezdetben sokan úgy éreztük, hogy ez a dokumentáció nem fog nagy problémákat okozni, de aztán kiderült, hogy sokkal bonyolultabb, mint gondoltuk.

Sajnálatos módon az előadónak kellett vállalnia a legtöbb tárgyaláson a munka oroszlánrészét, de minden bizonnyal nagyon keményen dolgozott annak biztosítása érdekében, hogy a jelentést a szükséges időkereten belül keresztülvigye, ami nagyon fontos volt, hiszen nyomás alatt álltunk az eltérések meghosszabbításának biztosítása miatt, melyek ez év júniusában járnának le.

Véleményem szerint ez egy kis terjedelmű, de alapvető fontosságú jogszabály, mely meg fogja védeni a veszettség által fenyegetett területeket és országokat; ez a betegség az EU bizonyos részein még mindig előfordul, de 2011 végére az oltási program remélhetőleg egyszer és mindenkorra sikeresen felszámolja majd.

Addig azonban lehetőségünk van arra, hogy az átmeneti időszakban továbbra is saját, szigorúbb követelményeinket alkalmazzuk, mielőtt összhangban az EU többi tagállamával áttérnénk az általános szabályozásra.

Anna Rosbach az EFD képviselőcsoport nevében. – (DA) Elnök úr, szeretnék köszönetet mondani de Brún asszonynak az EU területén belül kedvtelésből tartott állatok mozgására vonatkozó technikai szabályozás korszerűsítése terén végzett kitűnő munkájáért. Sok átlagos család számára nagy kihívást jelent, hogy az összes oltást beadassák, és az összes dokumentumot beszerezzék ahhoz, hogy a család összes tagja együtt mehessen nyaralni. Erre azonban szükség van, mivel egyes országok keményen és régóta küzdenek bizonyos súlyos állatbetegségek ellen. Történtek már különböző intézkedések: különböző időtartamú karanténok, kettős állatorvosi vizsgálat az utazás előtt és után a célországtól függően, a vadon élő állatok kötelező jellegű és költséges beoltása nemzeti szinten – hogy csak néhány példát említek. Ezért megértem, hogy bizonyos tagállamok aggályosnak tartják saját szigorú nemzeti szabályozásuk enyhítését, és szükségesnek tartom, hogy tartsuk tiszteltben magas biztonsági követelményeiket. Jó lenne, ha más országok is ilyen magas követelményekre törekednének.

Ezért azt szeretném kérdezni a Bizottságtól, hogy nem lenne-e jó ötlet, ha mégis lennének állat-egészségügyi határellenőrzések, melyek során a kedvtelésből tartott állat tulajdonosának bizonyítania kellene, hogy a vele utazó állat nem szenved veszélyes betegségben, be van oltva, és a célország tekintetében rendben vannak a papírjai. A határellenőrzések lehetőséget teremtenének az uniós követelményeknek meg nem felelő sertésszállítmányok és egyéb állatszállítmányok ellenőrzésére, valamint a kölyökkutya- és kölyökmacska-csempészet felderítésére is.

Horst Schnellhardt (PPE). – (DE) Elnök úr, biztos úr, üdvözlöm önöket az Európai Parlamentben. Hölgyeim és uraim, én is szeretnék köszönetet mondani az előadónak, aki szakszerű munkát végzett. Ez a dokumentum sok területet érint. Az utóbbi években megnőtt a kedvtelésből tartott állatok és a háziállatok száma, és ezzel együtt természetesen az az igény is, hogy ezeket az állatokat magunkkal vihessük, ha elutazunk. Ez az igény érthető, hiszen ha magunkkal vihetjük kedvtelésből tartott állatunkat, az javítja a közérzetünket. Ezért Európában szabályozásokra van szükség az állatjárványok terjedésének megelőzésére. Ezek meg is vannak. A 998/2003 irányelv nagyon jó szabályozásokat tartalmaz, és 2011-től lesz európai oltási lap, amelyen pontosan nyilván fogják tartani, hogy az adott állat mely oltásokat kapta meg. Ezenkívül 2011-től az elektronikus jelölés meg fogja akadályozni az állatok véletlen összetévesztését és a csalás lehetőségét.

Az elmúlt évek során sokat tettünk az állatjárványok, különösen a veszettség megfékezéséért Európában, az Európai Bizottság eredményei révén is, amelynek elsőként sikerült elfogadtatnia és finanszíroznia a rókák beoltását. El kell ismernünk, hogy ez nagyon fontos dolog. Ezek a bizonyos tagállamok esetében ismételtelen elfogadott külön szabályozások a polgárokat terhelik. Ebben az esetben a költségek nem arányosak a haszonnal. Sok polgártól kaptam olyan leveleket, melyekben a határokon tapasztalt kellemetlenségekről panaszkodnak. Hadd hozzam fel példaként az Egyesült Királyságot: ha fél éves tartózkodás esetén két nappal hamarabb érkezünk, az 3000 EUR büntetést, az állat számára pedig hat hét karantént jelent. Fontolóra kellene vennünk, hogy helyes-e ez a viselkedésmód. Ezért, biztos úr, úgy gondolom, még egy év, de utána

ennek véget kell vetni. Az európai szabályozásokat mindenkire alkalmazni kell. A betegségek terjedésének kockázata ebben a formájában már nem létezik a kedvtelésből tartott állatok és a háziállatok esetén – feltéve, hogy az állatjárványügyi helyzet változatlan marad.

Jo Leinen (S&D). – (DE) Elnök úr, biztos úr, üdvözlöm önöket a Parlamentben. Szeretnék csatlakozni képviselőtársamhoz, Schnellhardt úrhoz, és szeretném elmondani, hogy önnek fontos feladata van ezen a területen: 2010-re valóban megteremteni a háziállatok országok közötti akadálytalan mozgásának egyenlő feltételeit a 27 tagállamban.

A 2003-as rendelet célkitűzése nyilvánvalóan a kutyák és macskák szabad mozgása volt. Most már harmadik alakommal teszünk kivételt. Az EU-ban bizonyos dolgokhoz valóban sok időre van szükség: tíz évre van szükség ahhoz, hogy ezeket a szabályozásokat összehangoljuk. Az EU egyetlen tagállama sem akarja, hogy az állatok különböző betegségeket hurcoljanak be, ezért nem értem, hogy lehet az, hogy 22 tagállam elfogadja, hogy a tulajdonosok magukkal vihetik kutyájukat és macskájukat, de öt tagállam nem fogadja el.

Meg kell vizsgálnia, hogy a különleges rendelkezések még mindig összhangban vannak-e a valósággal és az akadályokkal. Tudom, hogy nemzeti szinten bonyolult viták zajlanak, de most már egy jogi térség vagyunk, és legkésőbb 2011-re meg kell valósulnia a kedvtelésből tartott állatok szabad mozgásának és egységes piacának. Schnellhardt úr, aki állatszaktól, már említette a feltételeket, konkrétan az oltási lapot és az olyan eszközök alkalmazását, mint az elektronikus jelölés, melynek segítségével nyaralásra vagy üzleti útra kedvtelésből tartott állatunkat is magunkkal vihetjük abba az öt bizonyos tagállamba.

Ez a kedvtelésből tartott állatokról szóló rendelet be fog vonulni a történelembe. Ez az első jogi aktus a Lisszaboni Szerződés óta, és a Miniszterek Tanácsával egyenlő feltételeket akartunk a Bizottság felhatalmazáson alapuló jogi aktusokra történő felhatalmazásának tekintetében. Kemény küzdelem volt, de megérté. Gratulálok de Brún asszonynak ehhez a jelentéshez, és természetesen az egész eljárásához is, amely egy új korszak kezdetét jelenti. Ez azért olyan fontos, mert évente talán száz jogi aktus van, de 6000 felhatalmazáson alapuló jogi aktus – ebből láthatjuk, mennyire fontos, hogy az új eljárás kezdettől fogva megfelelő módon folyjon.

Chris Davies (ALDE). – Elnök úr, csak néhány szóban szeretném méltatni ezt a jogszabályt. Úgy tudom, hogy az Egyesült Királyság állattutattatási rendszerén alapul, amely nagyjából egy évtizede került bevezetésre. Ez hozzájárult ahhoz, hogy jelentős mértékben enyhítsük az országunkban érvényes karantén szabályokat, melyek mind a kedvtelésből tartott állatoknak, mind tulajdonosaiknak sok kellemetlenséget okoztak. Úgy tudom, hogy egy Frodo Baggins nevű kutya volt az első állat, amelyik élvezhette az állat-utaztatási rendszer előnyeit, azóta pedig már sok százezer állat utazhatott szabadabban.

Aztán körülbelül öt éve nagyon hasonló elvek alapján az EU is bevezette ezt a jogszabályt, amely nagyon sikeresnek bizonyult. Az állattulajdonosok jelenleg évente állatok százezreit viszik magukkal európai utazásaikra. Úgy tudom, hogy ezen állatok 60%-a brit tulajdonosoké, ami elég sokat elmond a brit emberek karakteréről, de ez itt nem alkalmas fórum ennek megbeszélésére. Természetesen megtartottuk a helyes egyensúlyt. A fő cél az volt, hogy az állatok mozgását a betegségek terjedésének kizárásával kellett lehetővé tenni, és az igazság az, hogy a veszteséget nagymértékben sikerült visszaszorítani – 20 évvel ezelőtt még 2700 esetről tudtunk, tavaly pedig kevesebb mint 300 esetről, és ezek közül egyetlen sem volt kapcsolatos a háziállatoknak az említett rendszer keretei között történő mozgásával.

Kissé csalódott vagyok, hogy a görényeket tulajdonosaik nem viszik olyan nagy számban magukkal, mint eredetileg gondoltam. Amikor ezt a jogszabályt először megvitattuk, az Egyesült Királyságban sok görénytulajdonos felkeresett, és megkérdezte, hogy a jogszabály miért nem vonatkozik a görényekre is. Ugyanis európai görénykiállításokra akarták vinni állataikat. A biztos úr meglepettnek tűnik, pedig volt erről vita. A görényeket be lehet oltani vesztség ellen, de az oltás hatékonysága nem igazolt, tehát problémás volt a dolog. A házigörények esetén a vesztség olyan ritkán fordul elő, hogy végül úgy döntöttünk, hogy a görények is bekerülhetnek a jogszabályba, de úgy értesültem, hogy a tulajdonosok nem nagyon élnek a lehetőséggel. Ennek egyik oka talán az – hogy a Jo Leinen által felvetett kérdésre reagáljak –, hogy bizonyos országokban, például Portugáliában, a görényeket még mindig kártékony állatként tartják számon, így a tulajdonosok ezekbe az országokban nem szívesen viszik magukkal állataikat. Persze lehetnek még kedvezőtlenebb helyek – például Kína, gondolom.

Biztos úr, végezetül szeretném elmondani, hogy nagyon örülök annak, hogy ha választópolgárain megkérdezik, hogy mit tett értük az Európai Unió, akkor elmondhatom nekik, hogy lehetővé tette számukra, hogy magukkal vigyék nyaralni kedvtelésből tartott állataikat, a macskájukat, kutyájukat vagy görényüket.

John Stuart Agnew (EFD). – Elnök úr, tudom, hogy az állatútleivel gondolata eredetileg a brit Official Monster Raving Loony Party párttól származik, és ezzel nagyon sokat elmondtunk erről a veszélyes rendszerről.

Országomban a háziállatokra hat hónapos kötelező karantén vonatkozott. Az európai állatútleivel-rendszerrel tulajdonképpen eltörölték a betegségek terjedése elleni védekezés e fontos rendszerét. A még meg nem választott Európai Bizottság erősebbnek bizonyult a demokratikusan megválasztott brit kormánynál, és sikerült bevezetniük egy karantén nélküli rendszert, amely az oltásokra és a dokumentumok hitelességére alapoz.

Gazdálkodóként tudok egyet s mást az oltásokról. Semmi esetre sem jelentenek garanciát arra nézve, hogy az állatokkal együtt nem jutnak át betegségek is a határon. Az oltások hatékonyságát számos tényező befolyásolhatja. Előfordulhat például az is, hogy az oltás időpontjában már beteg állatnak adják be az adott betegség elleni oltást. A beoltott állatok úgy is hordozhatják a betegséget, hogy közben rajtuk nem jelentkeznek annak tünetei. Valós lehetőség az is, hogy eltérő minőségű oltóanyagok vannak forgalomban, vagy hogy a dokumentumokat meghamisítják.

Tudom, hogy a szabályozás végrehajtása nincs szabványosítva. Bizonyos országok hivatalos útlevelet követelnek meg, míg mások bármilyen dokumentumot elfogadnak; megint mások nem fogják elfogadni az útlevelet az oltás bizonyítékeként. Számos légitársaság nem tudja minden részletében végrehajtani a hivatalos eljárást, az alkalmazottak pedig nem rendelkeznek a megfelelő képzettséggel.

Tehát rengeteg veszély fenyeget, amelyek bármikor problémákhoz vezethetnek. Van egy mondás a hazámban: „Ha nem romlott el, minek megjavítani?” A Bizottság nem veszi figyelembe az ilyen bölcs tanácsokat.

(A felszólaló a 149. szabály (8) bekezdésének megfelelően kék kártyás kérdést kapott.)

Chris Davies (ALDE). – Elnök úr, szeretném megkérdezni a tisztelt urat, hogy nem gondolja-e, hogy az Európai Unió elleni kirohanása hatásosabb lenne, ha a brit kormány nem vezetett volna be hasonló szabályozást még az uniós szabályozás előtt.

John Stuart Agnew (EFD). – Elnök úr, úgy gondolom, hogy az Európai Unió túl nagy lett, túl sok kultúrát egyesít, és én egyszerűen egyáltalán nem bízom ebben a rendszerben, mely szerintem csak még rosszabb lesz.

Mairead McGuinness (PPE). – Elnök úr, üdvözlöm a biztos urat, és köszönöm az előadónak a munkáját. Agnew úr gondolatára reagálva, mely szerint „ha nem romlott el, minek megjavítani”, úgy gondolom, hogy amit teszünk, az nagyon is megfelel ennek a mondásnak: amennyiben a tagállamok ezt kéri, meghosszabbítjuk az eltéréseket, ugyanakkor lehetővé tesszük a kedvtelésből tartott állatok mozgását. A galérián ülők bizonyára úgy gondolták, hogy a kedvtelésből tartott állatok tagállamok közötti mozgása egyszerű téma, de mivel különböző állat-egészségügyi – és az emberi egészséget érintő – témákkal is foglalkozunk, egyáltalán nem olyan egyszerű. Szigorítani kell az ezzel kapcsolatos szabályokat és ellenőrzéseket, de közben nem szabad szem előtt téveszteniünk, hogy sok brit polgár, valamint más tagállamok polgárai is magukkal szeretnék vinni állataikat.

Aggályosnak találtam, hogy a jelentés talán leragad a Lisszaboni Szerződés utáni lét technikai részletkérdéseinél, amelyek őszintén szólva ezen az üléstermen kívül nem sokakat érdekelnek, és nem is sokan tudnak ezekről – ezek csak a mi számunkra, a Parlament számára bírnak jelentőséggel. Véleményem szerint az előadó nagyon jól intézte ezt az ügyet a nevünkben, és ezért már számos gratulációt is kapott. Ahogy az interneten keresztül kiszivárgott, fennállt a veszélye, hogy nem tudunk megfelelő intézkedéseket hozni Svédországnak, Írországnak, az Egyesült Királyságnak és más tagállamok aggályainak kezelésére. De most a helyes úton járunk.

Úgy gondolom, a jövő még sokkal fontosabb. Biztos úr, ön említette, hogy szándékában áll megvizsgálni egy, erre a területre vonatkozó, új jogszabály lehetőségét. Úgy gondolom, hogy ezen a ponton erről kellene beszélnünk. Itt, a Parlamentben mindannyian azt akarjuk, hogy az emberi és állati egészségre vonatkozóan magas normák legyenek érvényben, és a biztos úr által ígért új jogszabály biztosíthatná ezt.

Gratulálok az előadónak, és mindenkinek, aki azon fáradozott, hogy a jelentés a jelenlegi állapotába kerüljön. A jelentés végül minden aggályra választ adott – bár a bal oldalon ülők közül talán nem mindenki számára, de azért a legtöbbször számára. Remélem, hogy bölcs és széles körű konzultációt fognak folytatni a kedvtelésből tartott állatok mozgásáról szóló új jogszabályról. A haszonállatokra vonatkozóan megvannak a szabályok; a kedvtelésből tartott állatok esetén egyszerűbb, de hatékony szabályokra van szükség.

Marita Ulvskog (S&D). – (SV) Elnök úr, a biztos úr pozitív javaslattal állt elő a kedvtelésből tartott állatok szállítására vonatkozó állat-egészségügyi követelményekről szóló rendelet módosítására. Különösen örülök annak, hogy ez számos ország, köztük Svédország számára is lehetővé teszi a veszettségre és a hólyagférgességre vonatkozó, saját szigorúbb szabályozásuk meghosszabbítását.

A svéd mezőgazdasági hatóság, azaz a szóban forgó területen illetékes svéd hatóság úgy nyilatkozott, hogy a speciális ellenőrzések nélkül például a hólyagférgesség bejuthatna Svédországba. Ennek negatív következményei lennének a vidékhez való hozzáférés szabadságára, amely egy olyan országban, mint Svédország, az emberek mindennapi életének fontos részét képezi.

Szeretném megköszönni a Bizottságnak, az előadónak és az árnyékelőadónak, hogy meghallgatták kéréseinket, és lehetővé tették ennek az átmeneti megoldásnak a bevezetését.

ELNÖKÖL: McMILLAN-SCOTT ÚR

alelnök

Nessa Childers (S&D). – Elnök úr, mindenekelőtt szeretném megköszönni képviselőtársamnak, de Brún asszonynak kemény munkáját és ezt a jelentést.

A belfasti Royal Victoria kórházban tavaly elhunyt, 38 éves nő esete figyelmeztetett minket a veszettség jelentette veszélyre, mely Írországot is fenyegeti. Valószínűleg akkor kapta el a betegséget, amikor dél-afrikai nyaralása során megpróbált szétválasztani két verekedő kutyát.

Nemrégiben négy ember kapott preventív oltást Dublinban, miután egy, az országba illegálisan behozott, furcsán viselkedő macska megharapta őket.

A veszettség az egyik legrégebben ismert állatbetegség, amely az emberre is veszélyes. Ha a tünetek megjelennek, akkor a betegség minden esetben visszafordíthatatlan és halálos kimenetelű. A globális utazási szokások miatt a betegségek veszélyével mindig számolni kell.

Ez okból Írországból szigorú karanténszabályok vonatkoznak az országba behozott állatokra, és csak a szigorú intézkedéseknek köszönhetően vagyunk képesek távol tartani országunktól a veszettséget. Hogy ez továbbra is így maradjon, ahhoz életbevágóan fontos, hogy a javaslat szerint a jövő év végéig meghosszabbítandó átmeneti megállapodás ne kerüljön hatályon kívül 2010 júliusában.

A javasolt kiegészítő biztosítékok is életbevágóan fontosak az emberi és állati egészség szempontjából, mivel segítenék nemcsak a veszettség, de bizonyos kullancsok és a hólyagférgesség elleni küzdelmet is, mely betegség Írországból még nincs jelen.

A Parlament e javaslat elfogadásával megkönnyítené a veszettség elleni küzdelmet, és Európa-szerte megteremtené a veszettség felszámolásának alapjait. Ezért hangsúlyoznunk kell ezen ügy sürgősségét.

Miroslav Mikolášik (PPE). – (SK) Egyetértek a kedvtelésből tartott állatok nem kereskedelmi célú mozgására vonatkozó állat-egészségügyi követelményekről szóló rendelet módosításával, amely ténylegesen megkönnyíti az Európai Unión belül a határátlépést.

Szeretném elismerésemet kifejezni az előadónak az általa elvégzett munkáért, hiszen kiváló minőségű jelentést tett le az asztalra, mely olyan intézkedéseket tartalmaz, melyek elő fogják mozdítani a veszettség és az egyéb betegségek elleni oltásokat, valamint az egyéb megelőző intézkedéseket. Meg vagyok győződve arról, hogy ezzel a lépéssel teljes mértékben harmonizálni fogjuk az Európai Unió belső piacára vonatkozó szabványokat, és előrelépünk az említett betegségek terjedése jelentette fenyegetés felszámolása terén.

Tudatában vagyok azonban a folyamatos kockázatnak és veszélynek, melyet az állatok szállítása jelent, ezért támogatom az átmeneti időszakok ésszerű meghosszabbítását az olyan tagállamok esetében, mint Málta, Írország és Svédország, mely tagállamok belső szabványai szigorúbbak. Ez egy olyan megfontolt megközelítés, amely különösen hangsúlyozza a megelőzést, és figyelembe veszi az érintett országok sajátosságait.

Daciana Octavia Sârbu (S&D). – (RO) Először is szeretnék gratulálni az előadónak az elvégzett munkához, valamint mindazoknak, akik lehetővé tették e kompromisszum létrejöttét. Örülök, hogy a jelentés lehetővé teszi a tagállamok számára a veszettség terjedése elleni védintézkedések alkalmazásának folytatását, és annak is, hogy a jelentés eredményeképpen 2011 után Európa-szerte megvalósul a kedvtelésből tartott állatok szabad és biztonságos mozgása.

Véleményem szerint jó kompromisszum született, amely hatékony válaszokat ad a tagállamoknak bizonyos betegségek terjedésével kapcsolatos jogos aggályaira, ugyanakkor garanciát nyújt arra nézve is, hogy felhatalmazás esetén a Bizottság számos szakértővel fog konzultálni – a Bizottság, a tagállamok, a nem kormányzati szervezetek és a nemzeti parlamentek szakértőivel.

Tágabb összefüggésben nézve pedig írásos biztosítékokat kaptunk arra nézve, hogy ez a jelentés nem teremt precedenst a jövőbeli, felhatalmazáson alapuló jogi aktusokhoz. Ennek eredményeképpen figyelembe fogják venni a Parlament azon aggályait, hogy ez a jelentés esetleg precedenst teremt a Lisszaboni Szerződés szerinti új komitológiai eljáráshoz.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Elnök úr, természetesen nagyon dicséretesek az Európai Uniónak az állatjárványok és állatbetegségek – például a veszettség – visszaszorítására vagy teljes felszámolására tett erőfeszítései, és azon intézkedések is nagyon pozitívak, melyek megkönnyítik a határokon átnyúló turizmust a kedvtelésből tartott állataikkal együtt utazók számára.

Az európai oltási lap, az oltási programok vagy a kedvtelésből tartott állatok elektronikus jelölése valóban ésszerű intézkedések, melyek megkönnyíthetik az utazást. Azonban – és ezt ausztriai tapasztalatok alapján mondom – vannak bizonyos, fenyegető jelenségek. Például a kölyökkutyák csempészete az olcsó kelet-európai országokból Közép-Európába vagy az Európai Unióba újra meg újra a betegségek behurcolásához vezet.

Az állatok EU-n – és természetesen Ausztrián – keresztül történő tömeges szállítása is veszélyes betegségek megjelenéséhez vezethet. Ezenkívül a vadon élő állatokra nem túl jellemző, hogy tiszteletben tartanák az államhatárokat, és ez természetesen szintén az állatjárványok, pl. a veszettség terjedéséhez vezethet. Ezen a téren intézkedésekre lesz szükség.

John Dalli a Bizottság tagja. – Elnök úr, véleményem szerint mindannyian büszkéek lehetünk a szóban forgó dokumentum esetében elért gyors előrelépésre, mely dokumentumot nagyon szűk határidőre és egy jogilag igen bonyolult helyzetben kellett elkészíteni.

A kedvtelésből tartott állatok mozgására vonatkozó, átmeneti szabályozás 18 hónapos meghosszabbításával az érintett öt tagállam időt kap arra, hogy felkészüljön az Európai Unió többi részén érvényes szabályozás bevezetésére. Megerősíthetem, hogy a Bizottság nem szándékozik az átmeneti időszak további meghosszabbítását javasolni.

Ugyanakkor az átmenet meghosszabbítása lehetővé teszi a Bizottság számára egy átfogó javaslat elkészítését, melynek célja a rendelet teljes felülvizsgálata, és különösen a régi komitológiai rendelkezéseknek a Lisszaboni Szerződés betűjéhez és szelleméhez való hozzáigazítása.

Egyetértek azzal, hogy ez a dokumentum fontos az európai polgárok számára, és örülök, hogy sikeresen dolgoztunk rajta.

Bairbre de Brún előadó. – (GA) Elnök úr, szeretném üdvözölni Dalli biztos urat az Európai Parlamentben, és örülök a lehetőségnek, hogy együtt dolgozhatom vele. Üdvözlöm mindazt, amit ma este a Parlamentben elmondott. Ahogy mondta, jelentésem tartalma összhangban van a Bizottság javaslatának megközelítésével.

Szeretnék köszönetet mondani mindazoknak, akik felszólaltak a ma esti vitában; többségük támogatta a javasolt rendszert, és csak kevesen elleneztek.

A Bizottság javaslata és az én jelentésem is tudományos alapú megközelítésen nyugszik. Tekintetbe véve az egyes tagállamokban a veszettség helyzetében tapasztalható eltéréseket, a Bizottság biztonságos, elővigyázatos megközelítést választott. Helyénvaló, hogy a javasolt hosszabbítás vége egybeesik azzal az időszakkal, amikor a várakozások szerint az Európai Bizottság befejezi a vadon élő állatok esetében bizonyos tagállamokban tapasztalható veszettség felszámolására irányuló oltási program uniós finanszírozását.

Ahogy Dalli biztos úr és Válean asszony mondták a javasolt időponttal kapcsolatban, addigra fel lehet váltani a jelenlegi struktúrát, az alkalmazottakat pedig tovább lehet képezni. Az átmeneti rendszert öt tagállamban hosszabbítjuk meg 2011 végéig, addigra pedig az egész EU-ban egységesek lesznek a kedvtelésből tartott állatok nem kereskedelmi célú mozgására vonatkozó rendelkezések. Az emberek EU-szerte addig is át tudják vinni kedvtelésből tartott állataikat a határon, de az átmeneti rendszer keretében bizonyos tagállamoknak lehetősége lesz szigorúbb ellenőrzéseket foganatosítani az átmeneti időszak végéig.

Szeretnék még egyszer köszönetet mondani mindenkinek, aki részt vett ebben a munkában. Ez a munka néha nagyon bonyolult volt, de végeredményben minden nehézsége ellenére megértte. Köszönöm mindenkinek.

Elnök. - A vitát lezárom.

A szavazásra holnap, 2010. március 9-én, kedden kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Pavel Poc (S&D) írásban. – (CS) A 2003. július 3-án hatályba lépett, a kedvtelésből tartott állatok nem kereskedelmi célú mozgására vonatkozó állat-egészségügyi követelményekről szóló 998/2003/EK rendelet célja az volt, hogy megkönnyítse az állattulajdonosoknak az állataikkal együtt való utazást. A rendelet ezt az állat veszettség elleni beoltását igazoló útlevél bevezetésével, valamint az állatok egyértelmű azonosítását lehetővé tevő kötelező jelölés kikötésével kívánta megvalósítani. A javasolt módosítás – az eredeti rendelet néhány technikai pontosításán kívül – ismételten meghosszabbítja azt az időszakot, melynek végéig a kedvtelésből tartott állatok bevitelére szigorúbb követelmények vonatkoznak Finnországban, Írországon, Máltán, Svédországon és az Egyesült Királyságon. A fent említett tagállamok védintézkedéseinek eltérő volta – különösképpen az oltások, a szerológiai vizsgálatok és a paraziták kapcsolatos vizsgálatok esetén előírt, eltérő időkorlátok – feleslegesen bonyolítja és költségesebbé is teszi az utazást az EU-ban, ha kedvtelésből tartott állatainkat magunkkal akarjuk vinni. A gyakorlatban ez azt jelenti, hogy az EU polgárainak egy jelentős része még további másfél évig megkülönböztetésnek lesz kitéve az EU-tagállamok közötti szabad mozgás jogának gyakorlása során. Az átmeneti időszak ismételt meghosszabbítása vagy arra enged következtetni, hogy a Bizottság az eredeti irányelvben helytelenül, az adott helyzet figyelmen kívül hagyásával állapította meg az időszak hosszát, vagy pedig arra, hogy bizonyos tagállamok nem tudták vagy nem akarták időben végrehajtani a 998/2003 rendeletet. Akárhogy is, az ilyen mentességek arra utalnak, hogy a Bizottságnak az általános szabályozások egyes tagállamok részéről történő végrehajtására vonatkozó megközelítése elfogult.

16. A szervezett utazási formákról szóló irányelv felülvizsgálata (vita)

Elnök. - A következő napirendi pont a Bizottság nyilatkozata a szervezett utazási formákról szóló irányelv felülvizgátáról.

John Dalli a Bizottság tagja. – Elnök úr, örömmel élek a lehetőséggel, hogy beszámoljak önöknek annak a munkának a legfrissebb fejleményeiről, amelyet a Bizottság folytat a szervezett utazási formákról szóló irányelv felülvizsgálata ügyében. Az irányelv elfogadása idején, 1990-ben a szervezett utazás volt a szabadság eltöltésének leggyakoribb formája. A piac képe azóta jelentősen megváltozott: az internet fejlődése lehetővé tette a fogyasztók számára, hogy közvetlenül intézzék foglalásaikat az utazásszervezőknél, légitársaságoknál és a szállodákban. Ráadásul az olcsó légitársaságok gyors térnyerése forradalmasította a légitársaságok kínálatát. Ennek hatására nőtt a verseny, és bővültek a fogyasztók választási lehetőségei az utazási piacon.

Napjainkban az EU polgárainak többsége maga szervezi utazásait, és nem előre meghatározott szervezett utakat vásárol. E változások hatására csökkent azoknak a fogyasztóknak a száma, akik szabadságuk alatt védelemben részesülnek. Tudjuk azt is, hogy a jelenlegi irányelv egyenlőtlen játékteret teremt az idegenforgalomban azzal, hogy egyes szolgáltatók tevékenységét szabályozza, míg másokét nem, noha hasonló termékeket kínálnak.

Továbbá az irányelv minimális harmonizációja jogi töredezettséget eredményezett a tagállamok között. Mindez arra utal, hogy a jelenlegi jogszabály valószínűleg már nem korszerű.

Ezért a múlt évben a Bizottság elindította a hatásvizsgálati eljárást, hogy felkészüljön a szervezett utazásokról szóló irányelv esetleges felülvizgátára. A hatásvizsgálati munkával összefüggésben 2009 novemberében a Bizottság kiadott egy tanulmányt arról, hogy a fogyasztókat milyen hátrányok érik az úgy nevezett „dinamikus csomagok” kapcsán.

Egyidejűleg a Bizottság nyilvános konzultációt indított el az irányelv felülvizgátáról. A konzultáció 2010. február 7-én fejeződött be. A Bizottság jelenleg több mint 170 észrevételt vizsgál, amelyeket beépít a hatásvizgálatba. A lehetséges felülvizgálat hatóköre a hatásvizgálat eredményétől függ.

Mindazonáltal hadd fejtsem ki, hogy milyen elvek alapján végezzük ezt a munkát. Először is, kulcsfontosságú, hogy magas szintű védelmet nyújtsunk a fogyasztóknak, ha gondoskodni akarunk arról, hogy bízzanak a

megvásárolt utazási termékekben. Másodszor, javítanunk kell az utazások belső piacának működését, különösen azért, mert a határokon átnyúló vásárlások nagyon gyakoriak ezen a területen. Ezért tehát indokolt lenne a tagállamok vonatkozó jogszabályainak nagyobb mértékű harmonizációja. Végül, azt gondolom, hogy egyenlőbb esélyeket kell teremtenünk a szervezett utakat kínáló vállalkozások számára.

A Bizottság 2011 elején tervezi beterjeszteni javaslatát. A felülvizsgálattal kapcsolatos legfontosabb kihívás az irányelv alkalmazási körének megállapítása lesz. A Bizottság meg fogja vizsgálni, hogy az irányelv alkalmazási köre milyen módon terjeszthető ki az utazási formák szélesebb körére, beleértve a „dinamikus csomagokat” is. Ezzel megfordulhatna az a tendencia, hogy csökkenő számú fogyasztó részesül védelemben szabadsága alatt.

Módosítanunk kell a különböző tájékoztatási követelményeket, és tisztáznunk kell a szakmai felek szerződéses kötelezettségeit és felelősségét. Végül a fogyasztói tudatosság javítása érdekében a Bizottság elemzi egy olyan szabványosított szervezett utazási címke bevezetésének költségét és hasznát, amelyet a szervezett utak értékesítéskor meg kellene jeleníteni.

E munkával párhuzamosan a Bizottság megvizsgálja annak a lehetőségét is, hogy hogyan lehetne növelni a különálló repülőjegyet vásárló utazók esetében a csőd elleni védelmet az Európai Parlament kérésének megfelelően.

2009 elején a Bizottság kiadott egy független jelentést, amely megvizsgálta a csődök következményeinek lehetséges kezelési módjait. 2009. december 15-én nyilvános konzultációt indítottunk el arról, hogy milyen jogokkal rendelkezzenek a légi utasok a jövőben. Ezek az összetevők alkotják a hatásvizsgálat alapjait. Azt a célt tűztük ki magunk elé, hogy még 2010-ben beterjesztjük a Parlamentnek a legmegfelelőbb csődvédelmi intézkedéseket.

Andreas Schwab a PPE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, először is képviselőcsoportom nevében szeretném megköszönni Dalli biztos úrnak ígéreteit és magyarázatait, hogy 2011-ben felülvizsgálja az 1990-ben elfogadott, a szervezett utazási formákról szóló irányelvet. Az időzítés szempontjából ez pontosan illeszkedik a jelenlegi helyzethez, amelyet ki kell használnunk, mert a szervezett utak területén egy sor probléma merül fel, amikor a fogyasztókat nem tájékoztatják megfelelően a jogaikról. Például sok honlapon ráveszik a fogyasztókat arra, hogy más linkekre kattintva további ajánlatokat foglaljanak le, noha ezek az ajánlatok nem esnek az eredetiekkel azonos védelmi mechanizmusok alá. Ez különösen az olcsó légitársaságok ajánlataira jellemző.

Másodszor, az Európai Unió legtöbb államában ezek az olcsó légitársaságok lehetetlenné teszik a bírósági dokumentumok kézbesítését. Ezért a fogyasztók védelme jelentős hátrányt szenved, mégpedig pontosan azon a területen, ahol a fogyasztók jogi védelmet szeretnének maguknak. Az irányelvre vonatkozó új javaslatban ezen feltétlenül változtatni kell.

Harmadszor, azt a kérdést is fel kell tennünk magunknak, hogy a légi utasok jogait és a létező szervezett utazási formákról szóló irányelvben adott, érvényben lévő jogokat nem kellene-e egyetlen dokumentumban egyesíteni, és ilyen módon kiküszöbölni a két jogszabály alkotórészei közti ellentmondásokat.

Negyedszer, mint ahogy ön is rámutatott – az utazási irodák munkájának országonként eltérő értékelése azt is jelenti, hogy az áruk és szolgáltatások határokon átnyúló áramlását nagyon megnehezítik az utazási irodák számára. Vannak országok, ahol az utazási irodák ugyanúgy felelősséggel tartoznak, mint a szervezett társasutazás-szervezők, míg más országokban, például az én hazámban, az utazási irodák pusztán közvetítők. Ebben a tekintetben az lenne a kívánatos, ha legalább abban meg tudnánk egyezni európai szinten, hogy milyen alapelvek mentén segítjük elő az utazási irodák határokon átvitelő munkáját.

Mivel a fogyasztók növekvő mértékben használják az internetet, a jövőben az interneten kötött szervezett utazási megállapodásokat is az ennek megfelelő címkével kellene ellátni, hogy a visszaélések ezen a területen is kizárhatók legyenek.

Alan Kelly az S&D képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, ez a vita az idegenforgalom, a légiközlekedés és a fogyasztóvédelem számára nagyon időszerű pillanatban jött el.

A múlt nyáron fél Európa szorult helyzetbe került szabadsága alatt, amikor légitársaságok, utazási irodák szerte a világban csődbe mentek, a fogyasztók pedig szeretteiktől elszakadva idegen országokban rekedtek. Nyilvánvaló volt, hogy a törvényeink nem adtak kellő védelmet a fogyasztók számára. A tudósítások olyan utasokról számoltak be, akiket nem tájékoztattak arról, mikor érhetnek haza, nem tudták, hogy technikailag

ki felelős a helyzetükért, nem tudták, milyen telefonszámon kaphatnak tájékoztatást, és fogalmuk sem volt, hogyan kaphatnak kártérítést, mikor végre hazatérnek.

Ezért üdvözlöm ezt az időszervi vitát és a Bizottságnak az ügy megoldására tett erőfeszítéseit, ugyanis mi mindnyájan sokáig elhanyagoltuk ezt a területet. Egy parlamenti jelentés már tíz évvel ezelőtt feltárta a szervezett utazási formákról szóló irányelvvel kapcsolatos problémák jelentős részét, de azóta alig történt előrelépés. Tudom, hogy a javasolt fogyasztók jogairól szóló irányelv néhány kérdéssel foglalkozni fog, de több európai jogszabályt kellene hozni a határokon átvándorló légi közlekedésben részt vevő fogyasztók védelmére.

Már önmagában az, hogy a jogszabályt még mindig a szervezett utazási formákról szóló irányelvnek nevezik, jelzi elavultságát. A fogyasztók többsége már nem vásárol szervezett utakat, ha olcsóbb módszerekkel el tud menni nyaralni, és világot látni. Az én hazámban, Írországból az utazók negyven százaléka nem vesz igénybe szervezett utakat, és tudom, hogy sok tagállamban ugyanez a helyzet. Ma a legtöbb ember önmaga utazási irodájaként lép fel, amikor a TripAdvisorhoz hasonló honlapokon online intézi foglalásait, ahol ténylegesen saját utazási irodájává válik. Törvényeinknek tükrözniük kell ezt a fogyasztói magatartásban történt változást.

Az egyik legfontosabb kérdés, amelyet a felülvizsgálatnak eredményeznie kell, az az, hogy a fogyasztó számára világosan meg kell mutatni, hogy ki tartozik felelősséggel a késések és a törlések esetén. Az utazási irodákat kötelezni kell arra, hogy nagyon pontos tájékoztatást adjanak. A fogyasztóknak el kell mondani, hogy hol szerezhetik be ezeket az információkat, és ismerniük kell, hogy adott körülmények között milyen jogokkal rendelkeznek.

(Az Elnök megkérte a felszólalót, hogy a tolmácsok kedvéért lassabban beszéljen.)

A jelenlegi jogszabályok nem határozzák meg pontosan a felelősségi köröket. Ha valami balul üt ki, a légitársaság felelős? Vagy az utazási iroda? A repülőtér vagy a vasútállomás? Kihez forduljon a fogyasztó információért? Ezekben a helyzetekben az emberek rendszerint kétségbeesetten próbálnak meg különböző forrásokból információt szerezni, és senki sem tudja, hogy mitévő legyen.

Ha az európai gazdaságot a határokon átnyúló kereskedelemre próbáljuk építeni, a fogyasztóknak ismerniük kell jogaikat és jogosultságaikat, azok érvényesítésének és az azokról való tájékoztatás módját. Tudom például, hogy milyen rettentő nehezen lehet megtalálni a légitársaságok panaszirodáját. Hogyan kaphatnak az emberek kártérítést, ha azt sem tudják, hogy hová kell fordulniuk?

Én azt fogom kérni – és remélem, hogy a Bizottság ezt támogatja –, hogy a fogyasztóvédelem alapelveit foglaljuk bele egy világosan kommunikált, azonos módon értelmezett és egyszerű törvénybe. A törvény módosítása nem elegendő. A tagállamokat kötelezni kell arra, hogy tájékoztassák polgáraikat az új törvényről, amint azt elfogadták.

Végül, még egy gondolatot ajánlanék a Bizottság számára megfontolásra: mennyibe kerül egy repülőút? Mindannyian tudjuk, hogy a meghirdetett árak nem tartalmazzák az adókat és díjakat: díjat számolnak fel a bejelentkezésért, a több poggyászért, tulajdonképpen mindenért és bármiért. Ennek az irányelvnek a felülvizsgálata jó alkalmat nyújt arra, hogy az utazási irodákat és légitársaságokat kötelezzük a nagyobb átláthatóságra, most meg kell ragadnunk ezt az alkalmat.

Gesine Meissner az ALDE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, Dalli biztos úr, mindenekelőtt szeretném melegen üdvözölni önt az ALDE képviselőcsoport nevében. Hallottuk öntől, hogy a szóban forgó irányelv felülvizsgálatát tervezi.

Igazán boldogok lehetünk, hogy Európában élünk, ugyanis Európában, az Európai Parlamentben akár azt is megvitathatjuk, hogy hogyan mehetünk nyaralni vadászgörényünkkel vagy más házi kedvencünkkel. Ez egy korábbi vita tárgya volt, és boldog és büszke voltam, hogy európai vagyok, mert még ilyen ügyeket is képesek vagyunk szabályozni a fogyasztók és az állatok védelme érdekében.

Most azonban utazó emberekről van szó. Ez fontos jog Európában. Meg akarjuk adni a mobilitás és a szabad mozgás lehetőségét az embereknek, és végiggondoltuk, hogy hogyan biztosíthatjuk ezt. Húsz éve megalkottuk a szervezett utazási formákról szóló irányelvet, és azt mondhattuk: „elmehtek és felfedezhettek más országokat, megnézhetem más európai országok nevezetességeit, és pontosan tudom, hogy a jogaim megvédődnek.” Előre tájékoztatnak arról, hogy mire számíthatok, nem vezetnek félre, az információk helyesek, és ha valami balul üt ki, kártérítést kapok. Ez volt 20 éve.

Ahogy a biztos úr elmondta, sok minden megváltozott azóta. Napjainkban az emberek gyakran az interneten intézik foglalásaikat, amelyek azután elvezetnek a rendszerben található hézagokhoz. Hat hónapja, mi, a Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottság tagjai kérdést tettünk fel a közlekedési biztosnak, mert a SkyEurope szlovákiai tevékenységével összefüggésben előttünk feküdt az olcsó légitársaságok utasainak ügye, akik a repülőtereken rekedtek, és nem szállították tovább őket. Ez a probléma egy apró joghézagból adódott, ami csak azokat az utasokat érintette, akik az interneten, hitelkártya nélkül foglaltak jegyet. Mi azonban nagyon fontosnak tartjuk, hogy az emberek szabadon mozoghassanak Európában, hogy élvezhessék a szabadságukat, és ugyanakkor védve is legyenek.

Ez azt jelenti, hogy ha fogyasztóvédelmi szempontból hézagok vannak a rendszerben, és ha az európai embereknek magas szintű fogyasztóvédelmet szeretnénk nyújtani, akkor felül kell vizsgálnunk a szervezett utazási formákról szóló irányelvet, és azt is meg kell fontolnunk – amint azt képviselőtársam korábban megjegyezte –, hogy szükség van-e külön szabályozásra a légi utasok számára. Ezt még meg kell vitatnunk, és a vita elé nagy várakozással nézek, mert elégedetten és biztonságosan szeretnénk utazni – nem csak állatainkkal –, hanem természetesen a családunkkal is.

Frieda Brepoels a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (NL) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim, amint azt az új biztosunk kifejtette, a jogi keretek már nem felelnek meg korunk igényeinek, az utazási piacon történt jelentős változásoknak, ami rengeteg problémát és kellemetlenséget okoz nem csak a fogyasztóknak, hanem az utazási irodáknak és az utazásszervezőknek is. Nyilvánvaló, hogy a létező irányelv alapján hatékony védelemben részesülő emberek száma nagymértékben csökkent, noha sokkal több ember vállalkozik utazásokra.

Az Európai Parlament valóban már évek óta kéri az irányelv felülvizsgálatát. Mint ön kifejtette, az akadályok és a lehetséges megoldások jól ismertek. Egy másik konzultáció éppen most fejeződött be. Véleményem szerint tényleg elérkezett az ideje annak, hogy belevágjunk ennek az ügynek a megoldásába. Üdvözlöm a Bizottság nyilatkozatát, de szeretnék megnevezni több, számunkra nagyon fontos konkrét pontot.

Először is, feltétlenül tisztázni kell, sőt ki kell terjeszteni az irányelv alkalmazási körét. Mint már hallottuk, egyre több fogyasztó állít össze dinamikus utazási csomagokat, illetve foglal le egymástól független utazási szolgáltatásokat. Az Eurostarral kapcsolatos problémák eredményeként éppen az utóbbi időben láthattuk, hogy turisták ezreinek támadtak nehézségei, mert nem kaptak kártérítést a lefoglalt szállodai szobájukért vagy színházjegyükkért. Ezek elfogadhatatlan dolgok.

Úgy gondolom, hogy az utasok jogainak világos helyet kell kapniuk az irányelvben. Természetesen kellő figyelmet kell fordítanunk a tagállamonként jelentősen eltérő utazási piacokra és a fogyasztók eltérő utazási szokásaira, a nemzeti ítélkezési gyakorlatra, de szükség van a harmonizációra is, hiszen bizonyos fogalmak, például az utazásszervező, az utazási iroda és a vis maior tagországokként eltérő jelentést hordoznak. A Bizottság által 2007-ben tartott konzultáció anyagában olvastam, hogy az ágazati szereplők és az érdekeltek részletes visszajelzést küldtek, ezért felteszem a kérdést, hogy mi a gond? Miért nem hozunk döntést most? Kérések hangzottak el valamiféle „utazásbiztonsági címke” bevezetése ügyében is. Szerettem volna a hallani a biztos úr véleményét erről is.

A második gondolat az utazási irodák szerepével és felelősségével kapcsolatos. Ezt sokkal világosabban kell meghatározni, mert a fogyasztókat az interneten keresztül elárasztják olyan információkkal, amelyek egyáltalán nem megbízhatóak, sőt akár jelentős kárt is okozhatnak: szélsőséges esetekben az emberek olyan üdülőkért fizetnek bérleti díjat, amelyek nem is léteznek. Ezért az utazási irodák szerepét sokkal pontosabban kell szabályozni.

A csődök kérdését már megvitattuk. Egy parlamenti állásfoglalásban e Ház nagyon világos felhívást fogalmazott meg az érintett utasok nagyobb védelme érdekében. A Flandria és Hollandia közti határterület lakójaként különösen szeretném felhívni a figyelmet a határokon átnyúló értékesítésekre, ugyanis a fogyasztóvédelem gyakran csak meghatározott tagállamban kötött utazási szerződésre vonatkozik.

Végül arról szeretnék szólni, hogy az utasok milyen tájékoztatást kapnak az árakról. A legtöbb ágazatban az eladott szolgáltatások árának rögzítettnek és teljes körűnek kell lennie, és ugyanezt kellene alkalmazni az utazási szolgáltatásokra is. Egyetért ezzel? Szerettem volna hallani a véleményét ezzel kapcsolatban. Tisztázni kell a fogyasztók jogait, valamint szigorúbb és jobban meghatározott tájékoztatási követelményeket kell alkalmazni vis maior esetén, és ha változás történik az ajánlott utazási szolgáltatások körében. Talán meg kellene fontolnunk szankciók bevezetését is az új irányelvben. Remélem, hogy a Bizottság nagyon gyorsan megbirkózik a feladattal, és beterjeszti új javaslatát, amelyet megvitathatunk e Házban.

Adam Bielan az ECR képviselőcsoport nevében. – (PL) Elnök úr, az EU szervezett utazási formákról szóló irányelvét, amelyről a mai vita folyik, 1990-ben, 20 évvel ezelőtt fogadták el, egy olyan időszakban, amikor a szabadság eltöltésének legnépszerűbb formája a kényelmes szervezett út volt, amelyet rendszerint utazási irodákban foglaltak le, és katalógusba foglalt ajánlatok közül választottak ki.

Az irányelv az ilyen típusú csomagokat igénybe vevő fogyasztók védelmének alapvető eszközeit biztosítja, elsősorban az egyértelmű tájékoztatást az ajánlott csomaggal kapcsolatban, az úttól való visszalépés jogát, kártérítést a megállapodottnál alacsonyabb színvonalú szolgáltatásért és az utazási irodák fizetésektelenségével kapcsolatos megoldásokat. Az a gond, hogy az utóbbi 20 évben alapvető változás történt mind az üzleti modellben, mind a fogyasztói magatartásmintákban. Én, amikor nyaralni megyek, útjaim legnagyobb részét az interneten foglalom le. Lengyelországban nagyon sok ember ugyanígy jár el, és az egész Európai Unióban mára már az emberek 23% ilyen módon köti le útjait. Vannak országok, például Írország vagy Svédország, ahol ez az arány már 40%-ra nőtt. Ugyanakkor az útjait ilyen módon vásárló emberek csaknem kétharmada nem tudja, hogy érdekeit jelentősen alacsonyabb szinten védik azokhoz az emberekhez képest, akik a hagyományos úton vásárolják nyaralásaikat. Küzdenünk kell ez ellen. Örülök, hogy az Európai Bizottság végre felvetette ezt a kérdést. Úgy gondolom, hogy húsz év túl hosszú idő volt.

Azt remélem, hogy ma még meg fogjuk tudni a Bizottságtól, hogy mikor történik meg az irányelv felülvizsgálata és a felülvizsgálat milyen irányt vesz. Ugyanis az nem fordulhat elő, hogy az Európai Parlamentben és az EU más intézményeiben arra ösztönözzük az Unió polgárait, hogy vegyék igénybe az elektronikus kereskedelmi szolgáltatásokat, és hogy a határokon átnyúló kereskedelem igénybevételével vásároljanak szolgáltatásokat, ugyanakkor nem részesítjük változatlan védelemben azokat a fogyasztókat, akik ezt megteszik.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Elnök úr, nemcsak a fogyasztóvédelemben fennálló különbségek, hanem nyelvi eltérések is nehezítették ez idáig a más tagországokba irányuló szervezett utakat. Már 15 év telt el, mióta az Európai Unió megalkotta az alapvető védelmet és az egységes eljárásokat. Véleményem szerint az eljárások felülvizsgálatának nem szabad túlzott méreteket ölteni, és a szabad szolgáltatásnyújtás nevében általános szabványosítás alá vetni őket. Maguk az utazási igények is különbözhetnek országonként. Én általában azt is veszélyesnek tartom, hogy mindent ugyanazzal a mércével mérjünk, és általános hadjáratot folytassunk az erőltetett összhangért.

Ha azt szeretnénk, hogy az utazási irodák nagyobb felelősséget vállaljanak a szervezett társasutazásokért, tisztában kell lennünk azzal, hogy ennek komoly gazdasági következményei lehetnek. Ha el szeretnénk kerülni a kis, helyi utazási irodák tönkretételét az online szervezésű utazások egyidejű, ellenőrizetlen növekedésével, akkor elsősorban az utazásszervezőket kell felelőssé tenni.

A szervezett utazások viszonylag kielégítő védelme remélhetőleg megnyugtatja a Görögországból érkező rossz hírek miatt aggódó turistákat. A további sztrájkok és tiltakozások hatására megerősödhet a többi földközi-tengeri ország elkerülésének és a görögországi árak összeomlásának tendenciája. Az állami adósságválság miatt biztos, hogy ez az év kritikus lesz a görögországi idegenforgalom számára, ebben biztosak lehetünk. További sztrájkokra és tiltakozásokra számíthatunk. Remélhetőleg azt nem kell megismernünk, hogy államcsőd idején hogyan működik az utazásbiztonság.

Ádám Kósa (PPE). – (HU) Szeretném felhívni a tisztelt képviselőtársak figyelmét arra, hogy micsoda kiváló törekvésről hallottunk Siim Kallas új közlekedési bizottsági biztos meghallgatásán. Számomra egy kiváló elv volt az, amit hallottam, hogy a személyek szabad mozgása az az egyik legfontosabb szabadságjog. Ennek érdekében szükség van arra, hogy a különböző közlekedési irányzatok jogait egységesítsük, és egy egységes chartába helyezzük el. Átlátható rendszerekre van szükség. Szeretném megjegyezni, hogy a spanyol elnökség prioritásai között ez a témakör megjelenik. Miért olyan fontos ez? Azért mert a húszéves irányelv semmiféle területen nem veszi figyelembe a fogyatékkal élő személyek jogait, amikor az utazást igénybe veszik. Csoportos utazások igénybevételénél sem. Semmiféle lehetőséget nem kapnak a fogyatékkal élők. Ezért utalok vissza a legelső megjegyzéseimre. Az egységes utasjogi charta biztosítása adná meg azt a lehetőséget – beleértve a fogyatékkal élő személyeket is –, hogy mindenki igénybe tudja venni az utazási szolgáltatásokat, beleértve a csoportos utazási szolgáltatásokat is. Ha ez megvalósul, akkor valóban elmondhatjuk azt, hogy az Európai Unión belül minden személy szabadon tud közlekedni.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) A szervezett utazási formákról szóló irányelv a személyszállítással és szállással kapcsolatos szolgáltatásokat, illetve a szervezett utakon nyújtott kapcsolódó szolgáltatásokat öleli fel. Megállapítja továbbá a fogyasztók jogait, valamint a forgalmazó és az idegenforgalmi szolgáltatást nyújtó szervezetek köteleseit.

Az 1990-es irányelv nem veszi figyelembe az új tendenciákat, például azt, hogy az emberek az interneten vásárolnak utazási csomagokat és fizetnek értük. Az internethasználat elterjedésének és az olcsó szolgáltatók megjelenésének hatására az európai turisták 23 % és az európai háztartások 20 % személyre szabott utakat vásárol az erre szakosodott honlapokon.

Az irányelvet ezért úgy kell felülvizsgálni, hogy az kiterjedjen a „dinamikus” csomagok szolgáltatóira is. A fogyasztókat teljes körűen tájékoztatni kell a jogaikról, és arról, hogy az egyes elérhető ajánlatok hogyan szavatolják ezeket a jogokat mind a teljes csomag, mind alkotórészei tekintetében.

Azt is fontosnak tartom, hogy az utazási szolgáltatásokat kínáló honlapokat akkreditáljuk. Ezzel hozzájárulunk annak szavatolásához, hogy az idegenforgalmi szolgáltatók kiléte megállapítható legyen, és tágabb értelemben egyértelművé váljon, hogy ki felelős a nyújtott információkért és szolgáltatásokért.

A tanulmány, amelyet 2009 januárjában a Bizottság közzétett a vásárló kérésére összeállított utakról, más néven „dinamikus csomagokról”, azt mutatja, hogy 2009-ben 12 %-al nőtt az interneten vásárolt szervezett utak forgalma, noha értékük az eladott idegenforgalmi szolgáltatások összes értékének csak 25 %-át teszi ki. Az interneten megkötött tranzakciók 66 %-a légitársaságok, utazási irodák webhelyein vagy last minute utazási ajánlatokat kínáló speciális honlapokon végrehajtott közvetlen vásárlás volt.

A turisták szívesebben választják a dinamikus csomagokat, mert azok nagyobb rugalmasságot, a hagyományos szervezett utakhoz képest alacsonyabb árat és magasabb minőségű szolgáltatást kínálnak, vagy mert nem találnak az igényeiknek megfelelő hagyományos szervezett utat. Emellett a megvásárolt dinamikus csomagokat csak internetes fizetési módszerekkel lehet kifizetni.

Ugyanakkor a múlt évben az Európai Fogyasztói Központok Hálózatához érkezett panaszok körülbelül 70 %-a a turizmussal volt kapcsolatos, és az út előtt vagy alatt nyújtott helytelen vagy nem teljes körű információszolgáltatásra, a meghirdetett minőségtől elmaradt szolgáltatásra, törölt vagy késő repülőjáratokra, sőt a megvásárolt szolgáltatások teljes elmaradására vonatkoztak.

Ezért fontosnak és szükségesnek tartom az irányelv felülvizsgálatát.

Köszönöm.

Malcolm Harbour (ECR). – Elnök úr, képviselőcsoportom nevében és a Belső Piaci és Fogyasztóvédelmi Bizottság elnökeként szeretném megköszönni a biztos úr nagyon időszzerű megjelenését ma este előttünk, és hogy ilyen gyorsan válaszolt a bizottságom által december 3-án feltett szóbeli választ igénylő kérdésre. A kérdés számos területet ölelt fel, amelyekre a biztos úr átfogó választ adott.

Azt hiszem, hogy van még némi időnk most, amíg a Bizottság összeállítja a terveit, és ezalatt az én bizottságom, és bizonyára a Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottság is, amelynek a képviselői szintén jelen vannak, szeretne közösen gondolkodni az ön által felvetett kérdéseken, és hogy hogyan lehet előrelépni ezekben.

Azt gondolom, hogy alapul véve az egész utazási és üdülési ágazat természetét és változását, valamint a kollégák által ma este felvetett kérdéseket, az új irányelvnek ki kell állnia az idő próbáját, amiből az következik, hogy nem szabad túl mereven feltételezni a jövő fogyasztói igényeit.

Van azonban egy dolog, amelyet véleményem szerint a Bizottságnak mérlegelnie kell, mégpedig azt, hogy az internetes vásárlóknak más szempontokat is figyelembe kell venniük, amikor az utazási ajánlatok között válogatnak: ilyen például a szálloda biztonsága, és ha gyermekekkel utaznak, a biztonságos medence, vagy a szálloda tűzbiztonsága; olyan kérdések, amelyekben a bizottságom nagy munkát végzett. Megfelelő mutatókra és jelzésekre van szükség, amelyeket önkéntes megállapodásokkal el lehet érni, de úgy vélem, hogy egy széles körű és nagyszabású javaslatot kell alkotni. Az elhangzottak alapján úgy érzem, hogy ön is így gondolja, és úgy vélem, hogy bizottságom minden támogatást megad egy ilyen javaslatához.

Philip Claeys (NI). – (NL) Elnök úr, ez az ügy is azok közé a dossziék közé tartozik, amelyekhez az Európai Unió valóban megfogható hozzáadott értéket adhat, ha védelmet nyújt európaiak milliósainak, akik Európába mennek nyaralni, és utazási szolgáltatásokat vásárolnak ott. A határon átvelő problémák határon átvelő stratégiát és szemléletet igényelnek.

Mindannyian egyetértünk abban, hogy az 1990-es irányelv reménytelenül elavult. Húsz évvel ezelőtt a legtöbb ember kiválasztott egy utat a katalógusból, majd a helyi utazási irodában lefoglalta azt. Napjainkban egyre több ember maga állítja össze a nyaralását, és foglal utakat az interneten. Vannak továbbá olyan

viszonylag új fejlemények is, mint az olcsó légitársaságok megjelenése és a tengeri hajóutakat szervező ágazat fejlődése.

Tehát mik lennének ennek az új irányelvnek a leglényegesebb alkotóelemei? Először is, az irányelv alkalmazási körének meghatározása, vagyis hogy milyen típusú szervezett utakra vonatkozik. Másodsor, a jogi felelősség pontos meghatározása, és végül, de nem utolsó sorban, kiterjedt fogyasztóvédelem a gazdasági szereplők fizetéseképtelensége esetén. A felülvizsgálat csak akkor lesz sikeres, ha egyértelmű szabályokat hozunk, és csak ekkor nyújthatunk jobb védelmet az európai fogyasztók millióinak.

David Casa (PPE). – (MT) Szeretném megragadni az alkalmat, hogy üdvözljem Dalli biztos urat abból az alkalomból, hogy először jelenik meg e Parlament ülésén. Amint az elhangzott, az utóbbi években valóban jelentősen visszaestek az utazási irodákon keresztül történő foglalások, és megnőtt az interneten vásárolt utazási csomagok aránya. A fogyasztók nem látják át, hogy az interneten vásárolt utazási csomagok korlátozott védelmet nyújtanak, sokkal alacsonyabb szinten, mint amelyet az utazási irodák kínálnak. Másrészt az utazási irodák által ajánlott csomagok további költségeket hordoznak, hogy képesek legyenek megfelelni az irányelvnek, ugyanakkor az interneten vásárolt csomagok nem tartalmazzák e költségeket. Ezért úgy gondolom, hogy az irányelv nem védi meg a fogyasztókat, ugyanakkor kiegyensúlyozatlanságot teremt az utazási ágazat szereplői között. Hogy ez a gyakorlat megszakadjon, a Bizottsághoz fordulok, hogy minden csomagot azonos védelemben részesítsen, függetlenül attól, hogy hol vásárolták azt, hogy megvédhesse a fogyasztók jogait, amelyek a biztos úr számára a legfontosabbak. Ezért az irányelv felülvizsgálatával összefüggésben tisztázni és frissíteni kell a definíciókat és a terminológiát, többek között a fogyasztó, az eladó, a gazdasági szereplő, az alapvető szerződéses feltételek fogalmát, és ahogy az korábban elhangzott, az irányelv alkalmazási körének meghatározását. Véleményem szerint kizárólag a gazdasági szereplőnek kell megfelelnie az irányelvnek, függetlenül attól, hogy a csomagot hogyan értékesítik, közvetlenül vagy egy utazási irodán keresztül. A gazdasági szereplőnek kell lennie annak a jogi személynek, amely saját nevében eladja, vagy eladásra kínálja a csomag legalább egy szolgáltatását, és amely a csomag többi szolgáltatásához valamilyen módon hozzáférést biztosít. Azt gondolom, hogy ez a példa világosan megmutatja, hogy John Dalli biztos úr hogyan fog dolgozni az elkövetkező években. Világos bizonyítékot kaptunk arra, hogy a fogyasztók hogyan fogják megkapni az összes nekik járó jogokat.

Olga Sehnalová (S&D). – (CS) Biztos úr, hölgyeim és uraim, a szervezett utazási formákkal kapcsolatos irányelv felülvizsgálatának válaszolnia kell egy sor, az idegenforgalom területén bekövetkezett változásra, különösen azoknak az új technológiáknak a kialakulásával kapcsolatban, amelyek befolyásolták a szolgáltatások kommunikálásának és értékesítésének módját. Ez főként az internetes értékesítésre vonatkozik, ami, egyebek mellett hozzájárult az olcsó légitársaságok drámai növekedéséhez. Minden kihívás lehetőségekkel és kockázatokkal jár. A lehetőségek közé tartozik a fogyasztóknak nyújtott nagyobb rugalmasság és a szolgáltatásokhoz való jobb hozzáférés, ugyanakkor a fogyasztók elégtelen szintű védelme kockázatokat hordoz.

Több hónapja a Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottság kérdést tett fel a Bizottságnak a sorozatosan fizetéseképtelenné váló olcsó légitársaságok kapcsán. Ezek után tanúi voltunk annak, hogy utazók rekednek pénz nélkül a repülőtereken, kétségbeesett erőfeszítéseket téve a hazatérésre. Ez csak egy példa a sok közül a fogyasztók és a légi utasok elégtelen védelmére. A Bizottságnak találnia kell olyan megoldást, amely a fogyasztók megsegítése és az ágazatba vetett bizalom növelése érdekében belátható időn belül hatékonyan kezeli ezt a helyzetet. A nyaralási szezon néhány hónap múlva kezdődik, és nem szeretnénk még egyszer olyan problémákat átélni, mint amelyeket a SkyEurope légitársaság összeomlása okozott a múlt évben.

A Bizottsággal az irányelvről folytatott konzultáció azonban más ügyekre is fényt vetett. Ezek közös jellemzője a fogyasztóvédelem megerősítésének igénye, különösen a fogyasztóknak a szolgáltatások valódi feltételeivel és árával kapcsolatos ismereteinek bővítésén keresztül.

Felszólalásom végén még egy megjegyzést szeretnék tenni az Európai Bizottsággal különböző témákban folytatott nyilvános konzultációkról. Fontosnak tartom, hogy ezeket a konzultációkat az EU minden tagállamában le kell folytatni, ha egy meghatározott témával kapcsolatos vélemények széles spektrumát igazán meg akarjuk ismerni. Ebben az értelemben az EU polgárai az ügyfeleink, akik tájékoztatáshoz fűződő joggal rendelkeznek, és akiknek az érdekében felül kívánjuk vizsgálni a szervezett utazási formákról szóló irányelvet.

Jacqueline Foster (ECR). – Elnök úr, én csak a ma esti szóbeli választ igénylő kérdés harmadik pontjához, a légitársaságok csődjéhez szeretnék hozzászólni.

Ez a Ház egy állásfoglalásában nemrég egy garanciaalap létrehozására hívott fel, amelyet a légi utasok kártérítésére lehetne felhasználni a légitársaság fizetéseképtelensége esetén. Egy ilyen alap létrehozását azonban óhatatlanul a fogyasztónak kellene finanszíroznia, vagyis az utasoknak még többet kellene fizetniük a jegyért. Ezen a ponton ez felesleges lépés, és csak növelné a kényszerűen fizetett repülőtéri adók, biztonsági díjak és egyéb illetékek egyébként is hosszú sorát.

Emellett a Bizottságnak azt is el kell érnie, hogy a nemzeti légiközlekedési hatóságok és szabályozó testületek a létező szabályokat betartassák, például rendszeresen ellenőrizzék a légitársaságok pénzügyi helyzetét, és éljenek a jogukkal, hogy visszavonják a működési engedélyeket még a felszámolás bekövetkezése előtt. Arra kérjük a Bizottságot, hogy ebbe az irányba tegyen erőteljes lépéseket.

Végezetül arra hívnám fel a Bizottságot, hogy vizsgáljon meg egyéb lehetőségeket is, amelyek megvédhetnék az utasokat ebből a szempontból, például a kötelező tájékoztatást a kockázatokról, biztosítási lehetőségeket és egyéb védelmi mechanizmusokat.

Jim Higgins (PPE). – Elnök úr, úgy emlékszem, hogy mindnyájan megtapsoltuk a korábbi fogyasztóvédelmi biztost, amikor 2009. augusztus 29-én bejelentette, hogy a jelenlegi irányelv teljesen elavult, és nem felel meg a modern utazóközönség által támasztott kihívásoknak és igényeknek.

Miért elavult? Ma este már elhangzottak ezek az okok, de érdemes ismét megvizsgálni őket. A maga idejében megfelelő volt, de ma már nem képes megfelelni az utazóközönség új kihívásainak.

Nem veszi figyelembe azt az erősödő tendenciát, hogy a fogyasztók maguk állítják össze utazási csomagjaikat. Nem nyújt védelmet azoknak a fogyasztóknak, akik egy adott országban élve olyan más országban székelő szolgáltatóktól vásárolnak szolgáltatásokat, amelyek kívül esnek az Európai Unió joghatóságán. Nem vonatkozik a menetrendszerinti repülőjáratokra, noha napjainkban egyre több ember állítja össze saját utazását az internet könnyű elérhetőségét kihasználva.

Az utóbbi években azoknak az utazásoknak az aránya, ahol a fogyasztók védelemben részesültek, valójában körülbelül 90 %-ról körülbelül 60 %-ra esett vissza. Más szóval a jelenleg érvényes szabályok nem terjednek ki azokra az internetes utazási vállalkozásokra, amelyek úgy értékesítenek külföldi utakat, hogy azokban a repülőutak és szállodai szobák külön összetevőként szerepelnek. A szakmában ezt a gyakorlatot „dinamikus csomagnak” nevezik.

Büszkék vagyunk az EU eredményeire, és – jogosan – nagyra tartjuk saját eredményeinket, de ha megvizsgáljuk az utazásvédelem jelenlegi helyzetét, az kell mondanunk, hogy a modern kereskedelmi övezetek közül az Európai Unió rendelkezik az utazási szolgáltatások legkevésbé integrált piacával.

Meglehetősen nagy a zavar azzal kapcsolatban is, hogy ki vállalja a felelősséget és a fogyasztó mikor részesül védelemben. Például nagyobb védelemben részesülhetnek a hitelkártyával fizetők, de ha a számlát például az én hazámban, Írországból állítják ki, akkor nem.

A napjainkban a piacon jelenlévő termékek változatossága miatt elmosódtak a különbségek a repülőársaságok, utazásszervezők, hajóutakat kínáló cégek, utazási irodák stb. között, tehát sürgősen szükség van az új szabályozásra.

Nekünk egy sokkal jobb, modern technológia kell, amelyet egy minden eshetőséggel számoló irányelv létrehozásával érhetünk el. Tisztázásra, bizonyosságra és a fogyasztók védelmére van szükségünk.

Jacek Olgierd Kurski (ECR). – (PL) Támogatom a szervezett utazási formákról szóló irányelv felülvizsgálatát. Az irányelv 20 éves, és nem tükrözi korunk realitásait.

Jelenleg a fogyasztók több mint fele maga szervezi útjait, gyakran az interneten keresztül, és igénybe véve az olcsó légitársaságok ajánlatait. Az előttem szóló képviselők már beszéltek erről. Ugyanakkor nem mindenki mutatott rá arra, hogy pontosan meg kell határozni az irányelv alkalmazási körét. Nem engedhetjük meg egy olyan helyzet kialakulását, amelyben nem tudjuk, hogy mi kerül az irányelv hatálya alá. Ez a helyzet nem lenne jó sem a fogyasztóknak, sem a vállalatoknak.

Továbbá véleményem szerint nem szükséges kiterjesztenünk az irányelv alkalmazási körét egyedi termékekre vagy különböző szolgáltatóktól vásárolt termékekből összeállított csomagokra, mert ha az irányelv követelményeit kiterjesztenénk a dinamikus csomagokra és a kapcsolódó értékesítésekre is, akkor azt végső soron a fogyasztó fizetné meg a magasabb jegyárakban. Nem hiszem azt, hogy ha például a WIZZ Hotels linkre kattintva szállást vásárolunk egy hotelben, miután jegyet vettünk a WIZZ Airtól, ez akkor egy olyan

csomagot eredményezne, amelynek az irányelv alkalmazási körébe kellene tartoznia. A fogyasztóknak tudniuk kell, hogy egy meghatározott utazás esetén védi-e őket az Európai Unió joga, és ha igen, akkor milyen mértékben. Minden egyéb a szabad piacra tartozik.

Jó lenne az irányelv hatálya alá eső utazásokat egy speciális európai logóval megjelölni.

Hella Ranner (PPE). – (DE) Elnök úr, az én hazám Ausztria, egy olyan ország, amelynek életében a turizmus nagyon fontos szerepet játszik. Majdnem minden osztrák polgár így vagy úgy érintett a turizmus valamely területén. Ez tehát fontos kérdés a számunkra, és nagyon örülök annak, hogy a Bizottság nekilát a megoldásának, rögtön a törvényhozási ciklus elején. Ezért szeretném kifejezni a köszönetemet a biztos úrnak.

Az utazás és az utazási lehetőségek szabadsága azt jelenti, hogy tisztán mennyiségi szempontból az utazás más fontossági szintre került, mint ahol húsz évvel ezelőtt vagy még régebben volt. Az internet adta lehetőségek egészen más utazási szokások kialakulásához is vezettek. De az a legfontosabb, hogy polgáraink, ha megengedhetnek maguknak egy igazi nyaralást a válság idején, elégedetten térjenek haza szabadságukról. Ha pedig kellemetlenség éri őket, vissza kell kapniuk a kemény munkával megkeresett pénzük legalább egy részét.

Természetesen csábító dolog az interneten foglalni, és ráadásul olcsóbb is. Ugyanakkor egyetlen utazót sem kell meggyőzni arról, hogy ha utazási irodán keresztül foglal szállást egy hotelben, egészen másként fognak vele bánni, mint azzal, aki a szállást az interneten foglalta le, és mindenekelőtt bármely kártérítési igényt egészen másként fognak kezelni.

Végül egy másik kis probléma. Nyilván senki sem látja, hogy eltérések vannak a szavatosságban, ami teljesen másként kezeli az utazásszervezőket, mint a légitársaságokat. Az utóbbi csak akkor felelős, ha bebizonyítják, hogy hibázott. Bárki, akinek már kellett ilyen ügyet intéznie, tudja, hogy ez komoly probléma, amelynek a megoldására általában csak nagyon jó jogi háttérrel lehet gondolni.

Ezért nagyon remélem, hogy a Bizottság egy olyan javaslatot fog letenni elénk, amely figyelembe veszi ezeket a problémákat, és mindenekelőtt gondol polgárainkra, akiknek joguk van arra, hogy gondtalanul töltsék szabadságukat, különösen a jelen körülmények között.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Elnök úr, napjainkban az internet széles körű használata valóban lehetővé teszi a fogyasztók számára, hogy másként tervezzék dolgaikat, egészen a nyaralásukig bezárólag. Más szóval az internet révén egy olyan eszköz került a kezükbe, ami módot ad arra, hogy ne kész csomagokat vásároljanak, ahogy ezt megszokták, hanem eldöntsék, hogyan szeretnék megtervezni a nyaralásukat. Persze azzal, hogy több fél vesz részt a folyamatban, felmerül a kérdés, hogy ki felelős a szolgáltatás esetleges hiányosságaiért, és végül is a fogyasztó kitől követelhet kártérítést. Képviselőtársaim nagyon helyesen felvetették ezt a kérdést, meg kell találnunk a válaszokat, és módosítanunk kell az eddig alkalmazott irányelvet.

Ez Görögország számára is kulcsfontosságú, mely, mint tudják, népszerű turisztikai célpont, és minél világosabban határozzuk meg, hogy ki felelős minden esetben (a görög szállodatulajdonos, az utazási iroda vagy a folyamat bármely szereplője), annál jobban támaszkodhatunk mindenre, aki az idegenforgalmi ágazatban tevékenykedik.

Azzal szeretném befejezni a felszólalásomat, hogy az európai polgárok jogvédelme kulcsfontosságú. Ugyanakkor, biztos úr, mindenkit, aki úgy dönt, hogy valamely európai országban tölti a szabadságát, kötelességünk tájékoztatni a jogairól, és ami még fontosabb, megismertetni vele a joghézagokat és tervezett intézkedéseinket, amelyekkel ki szeretnénk ezeket javítani. Mindez fontos, de a polgároknak ismerniük kell ezeket, hogy élhessenek jogaikkal.

ELNÖKÖL: SCHMITT ÚR

alelnök

Sylvana Rapti (S&D). – (EL) Elnök úr, szinte már minden elhangzott a vitában. Négy pontra azonban szeretném felhívni a figyelmet. Az irányelv húszéves. Egy nő számára húszévesnek lenni nagyszerű. Egy irányelv azonban húszévesen fiatalításra szorul.

Mégpedig azért, mert négy dolog belépett az életünkbe: az első az internet. Most, hogy az internet az életünk részévé vált, különösebb töprengés nélkül dönthetünk úgy, hogy a világ legtávolabbi pontjára megyünk

nyaralni. Amikor azonban odaérünk, lehet, hogy úgy érezzük, hogy mégiscsak jobban meg kellett volna gondolnunk.

Második dolog az ár. A fogyasztóknak joguk és kötelességük tudni, hogy az árak, amelyek közül választaniuk kell, jogszerűek-e, illetve hogy van-e tisztességtelen verseny.

A harmadik dolog a minőség. Egy szállás, amelyet az egyik tagállamban kivételesen jónak tartanak, átlagosnak minősülhet egy másik tagállam polgárai számára.

Végül a biztonság kérdése. Az emberek keményen dolgoznak azért, hogy félre tudjanak tenni a nyaralásukra, nekünk pedig gondoskodnunk kell arról, hogy biztonságban érezzék magukat. Ezt várjuk ettől az irányelvtől.

Seán Kelly (PPE). – Elnök úr, sok kollégám rámutatott arra, hogy milyen nagy szükség van az irányelv felülvizsgálatára, és hogy minél előbb kerül rá sor, annál jobb. Különösen a fogyasztó számára fontos értékeket emelték ki – és ez így is van rendjén – de ha a fogyasztó jól jár, még nem jelenti azt, hogy az ágazat is jól jár: a felülvizsgálattal mind az ágazat, mind a fogyasztó jól járhat.

Elsősorban arra gondolok, hogy a következő néhány évben kétmillió ember lépi át a 60. életévét az Európai Unióban. Ez nagyszerű alkalom lehet az ágazat számára, hogy kihasználja ezeknek az embereknek az utazással, különösen a kellemetlenségektől mentes utazással, szemben támasztott igényeit. Ha ez az irányelv teljes körű és teljes védelmet nyújt, akkor ez kiváló alkalmat ad az ágazatnak arra, hogy az Európai Unióban betörjön a 60 év fölöttiek jelentette piacra, amely számukra komoly előnyökkel járna. Úgy gondolom tehát, hogy az ingatlanok időben megosztott használati jogáról szóló irányelvhez hasonlóan, felfoghatjuk ezt is a fogyasztó és az ágazat számára kölcsönösen előnyös helyzetként.

Karin Kadenbach (S&D). – (DE) Elnök úr, biztos úr, nagycsaládban élek, és anyaként sok éven át megtanultam, hogyan kell olvasni a katalógusokat. Ez komoly feladat, amelynek néha az utazási irodák alkalmazottai sem tudnak megfelelni. Ezért azt szeretném, hogy az új irányelv fogyasztóként valódi választási szabadságot adjon nekem. Csak akkor rendelkezem ugyanis választási szabadsággal, ha van összehasonlítási alapom, amikor megvannak a szempontjaim, amelyek alapján különböző ajánlatokat össze tudok vetni.

Az egyik ilyen szempont nekem a gyerekek kora. Bármelyik utazásszervezőről legyen is szó, rögzített árak vannak a gyerekek számára. Néha ez a hatévesekre vonatkozik, azután tízévesekre, majd a tizenkét évesekre. Néhány utazásszervezőnél az első gyerek nem ér annyit, mint a második, a harmadik és negyedik gyerek pedig egyáltalán nem számít. A fogyasztóvédelem – akárcsak az utazási irodák és az utazásszervezők – szempontjából fontos, hogy fogyasztóként tudjam, hogy mit vásárolok, vagyis hogy előzetesen nagyon jól informálnak érzem magam, és legyenek szempontjaim az összehasonlításhoz.

Catherine Stihler (S&D). – Elnök úr, szeretném támogatásomról biztosítani mindazt, amelyet a kollégák elmondtak a fogyatékkal élő utazókkal kapcsolatban, amelyet Kadenbach asszony mondott a gyerekekről, a szállodák tűzbiztonságáról és különösen az európai hotelekben felszerelt önműködő tűzbiztonsági berendezésekről, és arról, hogy az új javaslatoknak az idő próbáját is ki kell állni. Ki tudta volna megjósolni az elmúlt húsz évben történt változások sebességét? Van azonban két meghatározott kérdés, amelyet szeretnék felvetni.

Hallottunk már a hitelkártyadíjak felszámolásával kapcsolatos problémáról, és tárgyaltunk a rejtett költségekről. A légitársaságok és az utazási irodák azonban visszaélnak azzal, hogy a hitelkártyáját a kártyahasználatból eredő védelem miatt több ember használja a foglaláskor. Ezt úgy teszik, hogy dupla hitelkártyadíjat számítanak fel az út minden szakaszáért, vagy a hitelkártyaköltségeket az egy internetes foglalást végrehajtó utasokra terhelik. Lehet, hogy csak egy internetes foglalása van, de négyszeres hitelkártya-használatot számolnak fel, mert négy utasnak foglalt jegyet. Biztos úr, kérem, vizsgálja meg ezt a kérdést, hogy az emberek jogai ne sérüljenek.

Végül itt van a fizetéseképtelenség ügye. Skóciában láttuk, hogyan ment tönkre a Globespan, és nekünk gondoskodnunk kell arról, hogy ez emberek kártérítést kapjanak, és senki se szenvedjen veszteséget. Végül is sok családban ez a legnagyobb kiadási tétel az évben, és elvárják tőlünk, hogy megvédjük őket. Többet kell tennünk, köszönöm, biztos úr.

Zigmantas Balčytis (S&D). – (LT) Az elmúlt két évtizedben az utazási piac nagyon dinamikusan fejlődött. Egyre több ember saját maga szervezi útjait úgy, hogy különböző gazdasági szereplőktől és szolgáltatóktól vásárol szolgáltatásokat. A jelenleg érvényben lévő irányelv rendelkezései azonban nem vonatkoznak ezekre az új utazási csomagokra, és ez azt jelenti, hogy polgáraink kellő védelem nélkül indulnak útra. Azt gondolom, hogy a felülvizsgálat során pontosabban meg kell határoznunk az irányelv alkalmazási körét, és nem szabad

hagynunk, hogy merev szabályok következtében polgáraink kellő védelem nélkül maradjanak. Tisztázni kell továbbá, hogy ki tartozik kártérítési felelősséggel azokban az esetekben, amikor a légitársaságok vagy utazási szolgáltatók fizetéseképtelenné válnak. Az elmúlt évtizedben több mint 70 légitársaság ment csődbe, bizonytalanságban hagyva az utasokat. Ezért azt gondolom, hogy az irányelv rendelkezéseinek felülvizsgálata során ennek a kérdésnek jelentős hangsúlyt kell adnunk.

John Dalli a Bizottság tagja. – Elnök úr, nagy érdeklődéssel hallgattam a tisztelt képviselők véleményét. Önök közül sokan helyeselték a Bizottság irányvonalát. Mások kiemelték és hangsúlyozták sok gondolatot, amelyeket lejegyeztünk, hogy biztosan figyelembe vehessük őket a tanácskozások és viták során, amelyeket az irányelv felülvizsgálatáról tartunk. Biztosíthatom önöket, hogy a Bizottság nagyon komolyan veszi ezeket a kérdéseket, és elszánt arra, hogy a megtalálja a legjobb megoldásokat a jövőre nézve.

A konzultációs folyamat derekán járunk. Most elemezzük a nemrég lefolytatott internetes nyilvános konzultáción szerzett visszajelzéseket. Fogasztók, vállalkozások, szervezetek és tagállamok mind kifejtették a véleményüket. Továbbá szeretném tájékoztatni önöket arról, hogy a Bizottság 2010. április 22-én munkaértekezletet rendez az érdekeltek számára. Ez a munkaértekezlet a lehetséges szakpolitikákra fog összpontosítani a szervezett utazási formákról szóló irányelv felülvizsgálata kapcsán, és ki fog térni a vita során elhangzott minden kérdésre. Hangsúlyoznom kell, hogy még túl kora eldönteni a követendő irányt. Feltétlenül tartanunk kell magunkat a hatásvizsgálati eljárás menetéhez. De el vagyok szánva arra, hogy minden lépésünknek arra kell irányulnia, hogy magas szintű védelemben részesítsük az EU polgárait.

Mielőtt a vitát lezárnám, szeretném ismét megköszönni minden jelenlévő részvételét a vitában. Nagyon köszönöm.

Elnök. - A vitát lezárom.

17. A pénzügyi tranzakciók megadóztatása (vita)

Elnök. - A következő pont a Sharon Bowles által a Gazdasági és Monetáris Bizottság nevében a Bizottsághoz intézett, a Pénzügyi tranzakciók után kivetendő adókról szóló szóbeli választ igénylő kérdésről folytatott vita (O-0025/2010 - B7-0019/2010)

Edward Scicluna szerző. – Elnök úr, a Gazdasági és Monetáris Bizottság azért terjesztette elő ezt a kérdést és állásfoglalást, mert alapos átgondolásra van szükség. Tavaly a bizottság megvitatta a pénzügyi tranzakciók után kivetendő adókat Kovács biztos úrral, aki sokakhoz hasonlóan kijelentette, hogy vonzónak találja az elképzelést, és akkor tisztáztuk, hogy jó ötlet lenne megvizsgálni, hogy hogyan működne, beleértve a hozzá tartozó infrastruktúrát is.

A Bizottság azóta vizsgálja a témát, mi pedig a megválaszolásra váró kérdések széles körére hívjuk fel itt a figyelmet. Elhangzottak olyan felhívások, például tavaly szeptemberben a G20-csoportban, hogy a pénzügyi ágazattal kell megfizettetni a stabilitási alapok létrehozását, és hogy annak kompenzálnia kell az általa a reálgazdaságnak okozott kárt. Barroso elnök úr egy globális pénzügyi díj alkalmazását javasolta, amely környezetvédelmi projektek finanszírozására szolgálna. Újra erőteljesen felszínre került a Tobin-adó eredeti elképzelése, amely szerint egy pénzügyi tranzakciók után kivetendő adóból finanszíroznák a fejlesztési segítyt.

Ennek az állásfoglalásnak nem célja, hogy bármelyik irányba nyomást gyakoroljon, a válaszokat és a hatásvizsgálatokat kivéve, de természetesen sokan vannak köztünk, akik erőteljesen támogatják a tranzakciók után kivetendő adókat, és sokan vannak olyanok is, akiknek épp ilyen erőteljes fenntartásaik vannak ezekkel kapcsolatban. Napjainkban valóban meglehetősen valószínűnek tűnik, hogy a tranzakciók után kivetendő adó beszédese könnyebb, akár nemzetközi szinten is, tekintettel sok tranzakció elektronikus voltára, de arról sem lehet nem tudomást venni, hogy bármilyen adó bevételeiért több alternatív rendeltetési hely verseng egymással.

Az adóra vonatkozó egyik elképzelés az, hogy azt senki sem venné észre, mert esetenként annyira csekély. Másrésztől mások javaslata szerint az adót a túlzott tranzakcióktól való elrettentésre kellene felhasználni. Bizottságunknak az a meglátása, hogy ha a végső beszédett összeg nagy – márpedig az összeg erre utal –, akkor valaki valahol ténylegesen fizet. Sok pénzügyi tranzakció köztes jellegű, eltérően a végső eladásoktól, így az adót a közvetítők – a bankok és társaik – fogják viselni. A többletköltségeket azonban – mivel erről van szó – minden bizonnyal egyszerűen tovább fogják hárítani a végfelhasználóra. Egyesek mondhatják,

hogy ez nem számít. Léteznek azonban más módok is arra, hogy a pénzügyi szolgáltatásokon belül adót szedjünk be.

Aztán felmerül az a kérdés, hogy ki szedje be az adót, és ki döntsön annak felhasználásáról. Sőt, felvetődik a „nincs adózás képviselő nélkül” elv problémája is. Ha az adót Londonban szedik be egy beárazatlan származtatott ügylet után, amelynek végpontja a világ valamely másik része, ki mondja meg, hogy azt hol kell elkölteni? Ezt a kérdést könnyebb lehet megválaszolni, ha az adót valamilyen pénzügyi stabilitási ügyre fordítják, amelyben a kifizetők nyilvánvalóan részt vesznek, mintha az kikerül a pénzügyi szférából, és például környezetvédelmi projektekre vagy fejlesztési segélyre megy el. Mindezekben mind a kifizetési oldalon, mind a kiadási oldalon szerepel nemzetközi elem. Valószínűleg nem tudjuk mindezeket a kérdéseket megoldani, és nem élvezhetjük mindezeket az előnyöket, így legalább arról döntenünk kell, hogy mit próbálunk rögzíteni. Határoznunk kell a módszerről, amellyel ezt végre kívánjuk hajtani, valamint az adó elsődleges céljáról.

Végezetül, helyesen tesszük, amikor a szabályozást adóemeléssel keverjük? Ezek valóban kiegészítik egymást?

Algirdas Šemeta a Bizottság tagja. – Elnök úr, örülök annak, hogy hozzászólhatok ehhez az innovatív finanszírozási eszközökről folyó fontos vitához, és megválaszolhatom ezt a szóbeli választ igénylő kérdést.

A pénzügyi tranzakciók után kivetendő általános adó bevezetésének opcióit illetően a Bizottság – amint azt EU 2020 stratégiájában meghirdette – hozzá kíván szólni az innovatív finanszírozásról globális szinten folyó vitához.

Jelenleg dolgozik a különböző megközelítések meghatározásán és értékelésén, amelyek egyike egy általános, pénzügyi tranzakciók után kivetendő adó. További koncepciók az USA-ban javasolt „pénzügyi válsággal kapcsolatos felelősségviselési díj” és a bizonyos banki eszközökre kivetett, Svédországban bevezetett „stabilitási díj”.

Ami a pénzügyi tranzakciók után kivetendő adót illeti, világos, hogy a mai lehetőségek mások, mint a Tobin-féle adóról folytatott eredeti viták esetében, mivel ez a pénzügyi termékek szélesebb körét fedné.

A pénzügyi tranzakciók után kivetendő általános adó bevezetésének előnyeit és hátrulátait illetően a Bizottság úgy véli, hogy a különböző eszközök értékelése során fontos elkerülni az olyan kezdeményezések halmozódását, amelyek árthatnak a pénzügyi ágazatnak, továbbá biztosítani kell, hogy az új kezdeményezések ne eredményezzék a tranzakciók más régiókba való áthelyezését, ami negatív hatással lenne Európa versenyképességére.

Annak lehetőségével kapcsolatban, hogy bevezetnénk az EU-ban a pénzügyi tranzakciók után kivetendő általános adót akkor is, ha fő partnereink nem vezetnek be hasonló adót, szeretném emlékeztetni önöket arra, hogy párhuzamosan a Bizottság munkájával az IMF is vizsgálja a lehetőségeket, köztük egy globális pénzügyi tranzakciós díjat.

Ez mutatja, hogy a téma globális jellegű, és a Bizottság úgy véli, hogy ez a probléma legjobban globális és összehangolt megoldások keresésével oldható meg. Számunkra ez az első, és előnyben részesített lehetőség.

Az adó pénzügyi piaci reform összefüggésében, kiegészítő szabályozási eszközként történő felhasználása tekintetében megerősíthetem, hogy a Bizottság mérlegeli az adózási és szabályozási eszközök közötti komplementaritásokat, és figyelmet fog fordítani arra a halmozott hatásra, amelyet a két eszköztípus gyakorol a pénzügyi ágazatnak a gazdaságélénkítés támogatására való képességére.

Annak lehetőségét illetően, hogy a pénzügyi rendszer szemléletét a pénzügyi tranzakciók után kivetendő általános adó bevezetésével tegyük hosszú távúvá, a Bizottságnak nincs tudomása az ilyen adó és a pénzügyi közvetítés futamidő szerinti összetétele közötti kapcsolatra vonatkozó egyértelmű adatokról vagy tanulmányokról.

A pénzügyi tranzakciók után kivetendő adóból származó bevételek elosztására vonatkozóan, mivel az innovatív finanszírozásra vonatkozó elemzés még folyik, úgy gondolom, hogy a bevételek megosztására és elosztására vonatkozó bármilyen következtetés levonása korai lenne. Hadd hangsúlyozzam mindazonáltal, hogy a pénzügyi tranzakciók után kivetendő általános adó potenciális bevételei rendkívül aszimmetrikusak lennének, és valószínűleg mindössze arra a néhány országra koncentrálnának, amelyek a legnagyobb pénzügyi központokkal rendelkeznek. Ez az aszimmetria rámutat a globális megoldások szükségességére, többek között a bevétel megosztását és elosztását illetően is.

Végezetül a különböző kezdeményezések időzítéséről. A Bizottság szolgálatai első lépésként jelenleg általánosságban vizsgálják az innovatív finanszírozási eszközök kérdését. A Bizottság a legnagyobb potenciált hordozó lehetőségek azonosítása érdekében figyelembe fogja venni fő nemzetközi partnereink következtetéseit is. Ennek alapján lehet majd második lépésben konkrét javaslatokat előterjeszteni részletes hatásvizsgálattal, összhangban a Bizottság jobb szabályozásra vonatkozó egységes megközelítésével.

Jean-Paul Gauzès a PPE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim, a pénzügyi válság, amelyet jelenleg tapasztalunk, arra kényszerítette a hatóságokat, hogy közpénzek felhasználásával pénzügyileg beavatkozzanak.

Ilyen körülmények között csábító gondolat a pénzügyi tranzakciók után kivetendő adó bevezetésének mérlegelése. Az ezen adóból származó bevételt felhasználhatnánk például a gazdaságélénkítés finanszírozására vagy a fenntartható gazdaság kialakítására, és kezdetben szolgálhatna a válság reálgazdaság és adófizetők által viselt költségeinek ellensúlyozására. Ez az adó kiegészítené a pénzügyi ágazatra irányadó jogszabályokat, az adóparadicsomok megszüntetését, sőt, akár a származtatott termékek tekintetében jelenleg készülő jogszabályokat.

Ezen a ponton tanácsos lenne értékelni a pénzügyi tranzakciók után kivetett adó hatásait. Ez ennek a szóbeli választ igénylő kérdésnek a fő célja: a Bizottság ösztönzése arra, hogy gyakorlati szempontból vizsgálja meg az állásfoglalás tervezetében felsorolt különböző pontokat annak érdekében, hogy véleményt tudjon adni egy ilyen adó megvalósíthatóságáról és időszzerűségéről.

Biztos úr, amit az imént elmondott, a helyes irányba vezető lépés. Hangsúlyozni kell azonban, mint ahogyan ön is tette, hogy ezt az intézkedést realisztikus és pragmatikus módon kell megközelíteni. Ez az adó nem lehet káros az európai gazdaságra vagy az európai pénzügyi ágazat versenyképességére nézve.

Általánosságban hangsúlyozni kell annak következményeit, ha ezt az adót csak az Európai Unióban vezetik be, ami mellett egyesek érvelnek, amennyiben nemzetközi szinten nem lehetséges a megállapodás. Úgy véljük, hogy egy ilyesfajta tisztán európai megoldás nem helyeselhető.

Udo Bullmann az S&D képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, biztos úr, szeretnék néhány kérdést hozzáfűzni azzal kapcsolatban, amit Scicluna úr a bizottság nevében előadott. Biztos úr, ha a világon 70-szer, 80-szor, 90-szer vagy 100-szor annyi a pénzügyi tranzakció, mint a bruttó nemzeti termék, és ha ez a tendencia egyre dinamikusabbá válik, kijelentené-e, hogy a pénzügyi termékek e robbanása nagyrészt spekulatív elemekhez kötődik? Ha igen, hogyan tervezi ezeket visszaszorítani, vagy mi járulhat hozzá a visszaszorításukhoz? Ha a rövid lejáratú pénzügyi tranzakciók bruttó nemzeti termékhez viszonyított aránya egyre nő, akkor egyetért azzal a véleményünkkel, hogy erősíteniünk kell a hosszú távú szemléletet a reálgazdaságban, ahol az emberek dolgoznak, pénzt keresnek, és legyártják azokat a termékeket, amelyeket el tudunk fogyasztani és használni tudunk. Ha osztozik ebben a véleményben, akkor mit gondol, milyen módon és milyen eszközökkel leszünk képesek ezt elérni?

Biztos úr, ha a pénzügyi tranzakciók után kivetendő adó hozzájárulhat ehhez – és éppen ezt kívánjuk megvizsgálni –, milyen időtávon belül kívánja ezt megtárgyalni a nemzetközi partnerekkel? Az a benyomásunk, hogy a világban létrehozott pénzügyi eszközöket éppen most az euróövezet és az euró elleni spekulációra, illetve a leggyengébb tagállamokkal szembeni fellépésre használják fel. Nem lenne legfőbb ideje annak, hogy kezeljük ezt, és európai megközelítést határozzunk meg?

Biztos úr, van egy dolog, amit nem tudok megérteni, nevezetesen azt, hogy miért sürgetjük a tagállamokat, hogy három, négy vagy több százalékponttal emeljék a hozzáadottérték-adót, ha a 0,01 vagy 0,05 százalékpontos, tranzakciók után kivetendő adó állítólag romba dönti a versenyt, és gyengíti Európa pozícióját. Ezt nem tudom elhinni. Cselekedjenek! Ez a Parlament kívánsága.

Carl Haglund az ALDE képviselőcsoport nevében. – (SV) Elnök úr, mint ahogyan az ülésteremben hallhattuk, nemrégiben a gazdasági válság és az éghajlatváltozásról folyó egyre aggodalmasabb viták következtében leporolták, és újra elővették az úgynevezett Tobin-adót.

Azt is hallottuk, hogy nagy reményeket fűznek ehhez az adóhoz, amely többek között biztonságot hivatott teremteni a pénzügyi piacokon, és bevételeket hivatott előállítani, amelyek felhasználhatók különféle arra érdemes ügyek – mint például a fejlesztési segély és az éghajlatváltozás elleni küzdelem – finanszírozására.

Véleményem szerint ezek a remények viszonylag naivak, és nagyon szkeptikus vagyok azzal kapcsolatban, hogy lehetséges-e a pénzügyi tranzakciók tekintetében olyan adót bevezetni, amely valóban működik. Egyrészt azok közé tartozom, akik kételkednek abban, hogy az adót a gyakorlatban végre lehet majd

hajtani. Másrésztől nem hiszem, hogy el fogja érni azt a hatást, amelyben egyesek reménykednek. Egyebek mellett mélységesen meg vagyok győződve arról, hogy a világon semmilyen adó nem akadályozhatta volna meg a pénzügyi válságot, amelyet az utóbbi években átélünk.

Személy szerint bírálom azt az elképzelést is, hogy megadóztatunk valamit, majd a befolyt adót egy olyan célra használjuk fel, amelynek semmi köze a megadóztatott tevékenységhez. Úgy gondolom, hogy ez logikátlan, és nem éppen józan adópolitika.

Kérem, ne értsenek félre. Szeretném, ha több forrás állna rendelkezésre fejlesztési segélyre. Bírálom saját országomat, amelynek nem sikerült elérnie a GDP 0,7%-ának szintjét, amelyet gyakran minimumnak tekintenek.

A Gazdasági és Monetáris Bizottság egy kiegyensúlyozott dokumentumot készített erről a témáról. Helyes, hogy uniós szinten megfelelő vizsgálatot folytatnak arról, hogy egy ehhez hasonló adó hogyan működhetne. Remélem, hogy ezt követően több tény és kevesebb politikai vélemény hangzik majd el a vitában. Más különben fennáll annak a kockázata, hogy megrekedünk egy olyan adóról folyó vitában, amelyet lehetetlen a gyakorlatban megvalósítani, ugyanakkor nem sikerül lehetőségeket és megoldást találnunk arra, hogy elegendő forrást teremtsünk elő a fejlesztési munkához és az éghajlatváltozás leküzdésére irányuló erőfeszítéseinkhez.

A legrosszabb, ami történhet, az lenne, ha az EU erővel és ideológiai alapon próbálná meg bevezetni ezt a fajta, pénzügyi tranzakciók után kivetett adót, anélkül hogy a világ többi része is ezt tenné. Ez csak gazdasági fiaskóhoz vezethetne Európa számára, amire a mai időkben aligha lehet szükségünk. Ezt szem előtt kell tartanunk. Remélem, hogy a vizsgálat komoly és egyben eredményes is lesz.

(A felszólaló hozzájárul ahhoz, hogy az eljárási szabályzat 149. cikkének (8) bekezdésében meghatározott eljárással összhangban válaszoljon egy kék kártyás kérdésre.)

Catherine Stihler (S&D). – Elnök úr, kipróbálom az új szabályt, amely szerint használhatjuk kék kártyánkat.

Érdeklődéssel hallgattam, amikor az előző felszólaló saját országáról, a fenntartásairól beszélt, és szó volt a GDP 0,7%-áról és a Tobin-adóról.

A Tobin-adó nyilvánvalóan meglehetősen eltér a pénzügyi tranzakciók után kivetendő adótól; a keveredés gyakran ide vezet. Azt gondolom, hogy tökéletesen igaza van abban, hogy tisztánlátásra van szükségünk, de szeretném, ha esetleg egy kicsit részletesebben kitérne arra, hogy miért is nem teljesítjük a 0,7 %-ot, és arra is, hogy hogyan juthatunk tisztánlátáshoz azzal kapcsolatban, hogy mit is próbálunk elérni itt a tranzakciók után kivetendő adóval, amely ténylegesen működik.

Carl Haglund (ALDE). – Elnök úr, a vita folytatásának ez az új módja tényleg meglehetősen érdekes. Lehetőséget ad arra, hogy párbeszéd jöjjön létre.

Finnország sajnos olyan ország, amely nem fordítja GDP-je 0,7 %-át fejlesztési segélyre, ami nem jó. Ez olyan ügy, amelyet politikailag saját országunkban kell kezelni. Nagy kár azonban, hogy kormányunknak nem sikerült ezt elérnie.

Ami a Tobin-adót és a pénzügyi tranzakciók után kivetendő adót illeti, önnek igaza van: valószínűleg olyasvalamiről van szó, ami nem egészen egyezik meg Tobin úr eredeti elképzelésével. Még mindig nagyon kétségesnek tartom, hogy ténylegesen lehetne-e egy olyan adónk, amely globálisan működne, globálisan valamennyi ország részvételével, mert ez az egyetlen mód arra, hogy tényleg működjön, anélkül hogy a tőkét a világ más részébe vinnék el.

De majd meglátjuk, és éppen ezért vizsgálja a Bizottság az ügyet. Érdekes lesz.

Pascal Canfin a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, biztos úr, államháztartásaink válsághelyzetben vannak, és tudjuk, hogy részben megoldás lehet egyes kiadások visszafogása, de a megoldást nagyrészt az jelentené, ha a tagállamok képesek lennének több forrást előteremteni.

Ezért azt a kérdést kell feltenni, hogy tudjuk-e, hogy milyen típusú adót lehet emelni, milyen típusú adót kell emelni, és hogy ezek az adóemelések milyen következményekkel fognak járni. A Zöldek/az Európai Szabad Szövetség Képviselőcsoportja úgy ítéli meg, hogy nehéz lenne jelentősen emelni a munkahelyek többségét megteremtő kisvállalkozások által fizetett adókat. Nehéz emelni a családok által fizetett adókat – a leggazdagabbak által fizetett adók lehetséges kivételével –, mivel ezek az esetek többségében, különösen Európában, már így is elég magasak.

A kérdés tehát a következő: mely adókat kellene emelni? Ha nem emeljük a kis- és középvállalkozások adóit, sem a HÉA-t, akkor elkerülhetetlenül más lehetőségek után kell nézni. Megítélésünk szerint végső soron a pénzügyi tranzakciókra kivetendő adó a legkevésbé fájdalmas adó az európai gazdaság számára. Ez az adó, amely a legkevesebb negatív következménnyel jár az európai gazdaság globális versenyképességére nézve.

Továbbá a pénzügyi tranzakciók költsége az utóbbi mintegy tíz évben rendkívüli mértékben csökkent, bizonyos számú műszaki fejlesztés miatt, ha ezek annak nevezhetők, illetve az európai szabályozásnak köszönhetően.

Ezeket a költségszökkenéseket valójában teljes mértékben a pénzügyi ágazat és a bankok szívták fel. Nem lenne teljesen indokolatlan, ha a bankok által e csökkentett költségek révén megtakarított nyereség egy része a pénzügyi tranzakciók után kivetendő adó révén visszakérülne a hatóságokhoz, amelyek a megtakarítást elérték.

Mint mindig, e Ház most is messzemenően átideologizálja a vitát, holott valójában meglehetősen technikai jellegű kérdéssről van szó. Tranzakciós költségek korábban is léteztek; ezeket csökkentették. Ma azt javasoljuk, hogy ismét emeljük ezeket annak érdekében, hogy ezekből a technikai fejlesztésekből a hatóságok is hasznot húzzanak, ne csak a magánszféra szereplői.

Természetesen felmerül a kérdés, hogy az Európai Unió megteheti-e ezt a lépést egyedül. Mindenki számára világos, hogy jobb lenne, ha erre nemzetközi keretben kerülne sor. Ha mások – különösen az Egyesült Államok – nem követik példánkat, a következő kérdés vetődik fel: így az Európai Uniónak már nincs is kilátása arra, hogy elérheti ezt?

Egyes nyilatkozatokból – például Gauzès úréból – az derül ki, hogy az Európai Néppárt Képviselőcsoport úgy vélekedik, hogy Európa semmit nem tehet egyedül. Ez a helyzet természetesen nem lenne tökéletes, és akadályokat kellene leküzdeni. Azt jelenti-e azonban mindez, hogy az Európai Uniónak szükségszerűen a legkisebb közös nevezőként kell pozicionálnia magát, hogy a lehető legkevesebb szabályozással kell rendelkeznie, és a legkevésbé ambiciózus szereplőhöz kell igazodnia? Mi nem hisszük, hogy az ilyesfajta magatartás erősítené az Európai Unió vezető szerepét a világban.

Továbbá nagyon is elképzelhető, hogy az Európai Unió ezt a tranzakciót saját maga megvalósíthatja. Ennek egyszerűen az az oka, hogy a bennünket érintő tőkeáramlások az Európai Unióból indulnak ki, aztán máshová kerülhetnek, de utána visszatérnek az Európai Unióba.

Ha ezek az áramlások kilépnek, majd visszatérnek, lehetőségünk van annak megkövetelésére, hogy ezek nyomom követhetők legyenek, és hogy tudjuk, hogy ezek után kivetették-e már ezt a pénzügyi tranzakciók után kivetendő adót. Ha igen, nincs gond. Ha még nem, akkor levonhatunk egy belépési vagy kilépési adót. Évek óta ezt tesszük a reálgazdaságban a közös külső vámtarifával. A pénzügyi globalizáció most arra kötelez bennünket, hogy a gazdaság pénzügyi szférájában is így járjunk el, és ez technikai szempontból tökéletesen megoldható. Csak politikai akaratra van szükség.

Kay Swinburne az ECR képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, a közelmúltban a globális pénzügyi piacokon világszerte végbement zavart követően a tudósok, politikusok és Nobel-díjas közgazdászok nagyon helyesen próbálnak módot találni arra, hogy pótolják azt a pénzt, amelyet pénzügyi intézményeink megmentésére költöttünk el. A pénzügyi tranzakciók után kivetendő adók sok különböző formája csak egyike a terítéken lévő számos elképzelésnek, és nem szabad az EU és tagállamai rendelkezésére álló eszközöket korlátoznunk, és csak egy elképzelést megvizsgálunk. Kreatívnak kell lennünk, és a lehető legszélesebb körben kell keresnünk, hogy hol tudnánk a legjobban reagálni a pénzügyi válságra és megerősíteni nemzeti pénzügyi rendszereinket. Obama elnök pénzügyi intézményekre kivetendő díjra vonatkozó koncepciója rendelkezhet bizonyos érdemekkel.

Ez a javaslat azonban nagyon konkrét, és nem vizsgálja a pénzügyi adók és díjak összes többi formáját. Mint a biztos úr elmondta, az IMF a G20-csoport utasításai alapján jelenleg végzi a lehetséges pénzügyi adók vizsgálatát, ez az állásfoglalás azonban úgy tűnik, hogy már e vizsgálat elé vágva igyekszik válaszokat találni.

Nem értem azt a logikát, amelynek mentén egy globális problémára uniós választ próbálnak adni. Értelmetlen és naiv dolog azt képzelni, hogy ha az EU valamennyi fő globális szereplő támogatása nélkül valósítaná meg a tranzakciók után kivetendő adót, nem veszítenénk más országokkal szemben.

Két aggályom van ezzel a pénzügyi tranzakciók után kivetendő adókról szóló állásfoglalással kapcsolatban, annak jelenlegi formájában.

Először is, nem támogathatunk egy olyan intézkedést, amely adókivetési joggal igyekszik felruházni az EU-t. Uniós tagállamaink szuverenitása szempontjából alapvető, hogy megőrizzék saját adórendszereik szabályozásának jogát. Hasznos lenne ezért tisztázni, hogy ez a javaslat az egyes tagállamok általi összehangolt adókivetésre vonatkozik-e – az adók e szinten való megtartása és felhasználása mellett –, vagy valóban uniós adóról van-e szó.

Másodszor, a pénzügyi rendszerek stabilizálása céljából kivetett adók véleményem szerint nem válhatnak egy uniós költségvetési sor meghosszabbításává. Sok kezdeményezés létezik, élükön az EU-val és a tagállamokkal, amely intelligens módokon próbálja kezelni a globális éghajlatot. A fejlődő országokban elköltendő pénzzel ambíciózus céljaink vannak. Nem tudnék olyasvalamit támogatni, ami valójában más célokra vet ki adókat.

Miguel Portas a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (PT) Elnök úr, úgy vélem, hogy a technikai vita, amellyel foglalkoznunk kell, kétség kívül nagyon fontos, de nem rejtheti el azt a tényt, hogy az előttünk álló választás politikai természetű. Ezért a teljes érvelés technikai alapon történő folytatása és felépítése azért, hogy ne kelljen meghozni a politikai döntést, nem igazán jogos.

Haglund úr például kifejtette, hogy akkor sem kerültük volna el a pénzügyi válságot, ha életben lett volna a Tobin-adó. Egyetértek vele, de természetesen sokkal több forrás állna rendelkezésünkre arra, hogy megküzdjünk a pénzügyi válság gazdaságainkra és az európai lakosság leghátrányosabb helyzetű csoportjaira gyakorolt hatásaival.

Így ez az a kérdés, amely kockán forog. A második szempont pedig .. és ez az amiért Šemeta biztos úr válasza egyáltalán nem győzött meg, sem az ütemezést, sem az alapkérdést illetően. Végso soron Šemeta biztos úr, valamint Gauzès úr azt mondja nekünk, hogy az adó vonzó és nagyon érdekes elképzelés, de azt nem alkalmazhatjuk európai léptékben, hanem az egész világra ki kell terjednie.

Beszéljünk világosan. Amikor ezt mondjuk, azzal azt mondjuk az embereknek, hogy a Tobin-adó globális léptékben soha nem fog megvalósulni. Ezért nem érdemes becsapni az embereket. Azt mondják, hogy az adó vagy globális lesz, vagy nem fog létezni. Vagyis azt mondják, hogy nem fog létezni. Nekem egészen más a véleményem. Úgy vélem, hogy az Európai Unió egy kellően erős pénzügyi piac ahhoz, hogy létre lehessen hozni egy valamennyi tranzakció után kivetett általános maradványadót, anélkül hogy a tőke elmenekülne.

Mindenekelőtt azonban egy abszolút határozott üzenetet juttatnánk el polgárainknak: azt, hogy e válságban legalább maradványszinten fizetnie kell a pénzügyi tőkének, amely a válságba vitt bennünket, legalább maradványszinten, és hogy ennek célja alapvetően és kifejezetten a globális éhezés és szegénység leküzdése, és az európai projekten belül egy szociális pillér létrehozásához szükséges finanszírozás megkezdése – ez egy olyan pillér, amely hiányzik, és amellyel nem rendelkezünk.

A polgárok ezt nagyon jól megértették.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Elnök úr, tizenegy évvel ezelőtt egyike voltam annak a néhány képviselőnek, akik megalapították a Tobin-adóval foglalkozó pártközi munkacsoportot, és üléseinket gyakran fogadták lesajnáló mosollyal. Az ezredforduló látásmódjában újra és újra hivatkozni lehetett a piac állítólagos racionalitására, a versenyt érintő kockázatra és a globalizáció lehetséges töréseire.

Nem helyes ma továbbra is ezekkel az érvekkel előhozakodni. Éppen csak elkerültünk egy jelentős összeomlást, ami nemcsak rengeteg pénzbe, hanem rendkívül sok bizalomba is került. Ha önök most azt gondolják, hogy nem kell annyira szietnünk ezzel a pénzügyi tranzakciók után kivetendő adóval, akkor a spekulánsok, ahogyan nevezem őket – akikkel személyesen jó kapcsolatban vagyok –, vagy másképpen befektetési alapkezelők, ahogyan eufemisztikusan hívják őket, egészen más véleményen vannak, mert tevékenységüket éppen e határvonal mentén egyre gyorsabban és intenzívebben folytatják.

Ezért nemcsak arról vagyok meggyőződve, hogy a pénzügyi tranzakciók után kivetendő adó bizonyos eredményt hozhatna a pénzügyi tranzakciók mennyiségét illetően, hanem hogy e hatalmas spekulációs hullámokat is csillapíthatná. Nagyon szeretném, ha önök, akik a Bizottságot és a nemzeti kormányokat képviselik, megszívlelnék mindenekelőtt zöldpárti képviselőtársunk szavait, de Bullmann úr és a baloldal szavait is. Politikai kérdéssről van szó, a technikai szempontok gyorsan megoldhatók, ezért vannak a szakértők.

Gunnar Hökmark (PPE). – Elnök úr, feltehetjük azt a kérdést, hogy adminisztratív szempontból lehetséges-e egy pénzügyi tranzakciók után kivetendő adó bevezetése, vagy lehetséges-e ez politikailag, de azt gondolom, hogy alapvető kérdésként azt kell feltenni, hogy jó-e. Hasznos a gazdasági fejlődés szempontjából, ha rendelkezünk egy pénzügyi tranzakciók után kivetendő adóval? Mert ez azt jelenti, hogy a befektetéseket

adó fogja terhelni; határt átlépve adó terheli majd a befektetéseket azokban az országokban, ahol kevesebb a tőke, mint máshol.

Ha lesz valamilyen hatása, segíteni fogja a nemzetközi kereskedelmet vagy vissza fogja fogni a nemzetközi kereskedelmet?

Azért mondom ezt, mert két példa van, amelyet megvizsgálhatnánk e pont megvitatásakor. Először is, a jól működő globális pénzügyi piacoknak köszönhetően 30 éves rendkívüli gazdasági növekedést tudhatunk magunk mögött. Ezután megtapasztaltuk a válság következményeit, amely elhozta a zero hitelkínálatot. Úgy gondolom, hogy inkább gazdagabb és működőképesebb globális pénzügyi piacokra van szükségünk, semmint arra, hogy megpróbáljunk közel kerülni a zero hitelkínálathoz.

Merthogy a tranzakciók után kivetendő adó célja, minden más adóhoz hasonlóan, a megadóztatott dolog mennyiségének csökkentése, nem látom viszont, hogy milyen előnnyel járna a nemzetközi kereskedelem mennyiségének csökkentése, hiszen már megtapasztaltuk, hogy milyen következményekkel jár ennek a bekövetkezése. Nem látom be, hogy mi haszna lehet annak, ha drágábbá tesszük a szegény országokba történő befektetéseket.

A pénzügyi tranzakciók megadóztatása nem fogja akadályozni a pénzügyi tranzakciókat. Nem fogja megakadályozni még az időnként spekulatív befektetésnek nevezett tevékenységeket sem. Akadályozni fogja viszont a normális befektetések és a kereskedelem nagymértékű áramlását, amelyre szükségünk van.

Úgy gondolom, biztos úr, hogy e pont megvitatásakor minden okunk megvan az óvatosságra és a bizonytalanságra.

Pervenche Berès (S&D). – (FR) Elnök úr, biztos úr, úgy tűnik, hogy ön, biztos úr, felel az adózásért, és hogy e területen az ön hozzájárulása a 2020-as stratégiához egy innovatív adózási típusra tett javaslat lesz. Az innovatív adózási típusok előterjesztéséhez bátorság kell, és önnek nem szabadna félretolnia az elődjei által végzett összes intelligens és konstruktív munkát. Megjegyzem, hogy a 2020-as stratégia még csak meg sem említi a társasági adó harmonizálását; talán ezt egy fiók mélyén felejtette valahol. Javasolom, hogy vegye ezt egy kicsit alaposabban szemügyre.

Ha azonban ugyanerről a bátorságról tesz tanúbizonyságot a pénzügyi tranzakciók után kivetendő adó esetében is, nem fogunk túl messzire jutni. Az Európai Unió és a Bizottságon belül, amelyhez most ön is tartozik, a G20-csoport következtetései szentírásnak tűnnek. A pénzügyi tranzakciók után kivetendő adó szerepel a G20 következtetéseiben, ezért arra kérjük önt, hogy ezt valósítsa meg. Kérjük, ne érveljen azzal, hogy azt kell tennünk, amit mindenki más is tesz, mert amikor Obama elnök Paul Volcker befolyására az Egyesült Államok banki rendszerének reformját javasolja, éppenséggel hátat fordít a G20 következtetéseinek!

Miért zárnánk ki egy módszer lehetőségét, amely jó lehet az Egyesült Államoknak? Annál is inkább, biztos úr, mivel azt is megjegyzem, hogy az ön kollégája, Barnier úr, azt mondta, hogy ez a reform nagyon jól illeszkedhet kifejezetten az amerikai helyzethez, de lehet, hogy semmi köze Európához; hogy Európának a saját útját kell járnia a pénzügyi tranzakciók után kivetendő adó területén. Ez így igaz. Várjuk bátor és innovatív javaslatait, biztos úr.

Louis Michel (ALDE). – (FR) Elnök úr, biztos úr, hogy teljesen őszinte legyek – és mindenki tudja, hogy teljes mértékben támogatom a Bizottságot – az ön javaslatai rendkívül félénknek tűnnek. Egyik sem tanúskodik a politikai ambíció vágyáról egy olyan témával kapcsolatban, amely számomra mindazonáltal nagyon fontosnak tűnik.

Emlékeztetem önöket arra, hogy a 2002-es monterrey-i konszenzus és a folytatásaként szolgáló 2008-as dohai konferencia innovatív és alternatív finanszírozást ajánlott a fejlesztés területén. Én sem hiszem, hogy ez a pénzügyi tranzakciók után kivetendő adó képes lehet szabályozni a világ pénzügyi rendszerét; nem is erről szól. Úgy vélem, hogy az Európai Uniónak – természetesen a G20-as csoporttal együtt – magához kell ragadnia a kezdeményezést a nemzetközi pénzügyi tranzakciók után kivetendő adó bevezetésével, amelyet – mint elhangzott – a tranzakció értékének 0,01 %-a – micsoda pénz! – és 0,1 %-a közötti értékben szabhatnának meg. A várható bevétel nyilvánvalóan e két együttható alapján változhat. Lehet választani 20 milliárd USD és 200 milliárd USD között.

Az adó lehet globális és általános jellegű. Van azonban egy pont, amelyben egyáltalán nem értek egyet önökkel: nem hiszem, hogy az adó megvalósításáról a világ minden országa között kellene megállapodásnak születnie, hanem ehelyett a fő gazdasági szereplők között. Nem várhatjuk meg, amíg az egész világ elfogadja ezt az adót, mivel nagyon jól tudjuk, hogy ez valójában megölné az elképzelés lényegét.

Az adót először állami szinten és önkéntesen kellene kivetni, ami természetesen bizonyos lendületet adna az elképzelésnek. Az adót a fő gazdasági szereplőknek, különösen a G20-as csoportnak kell koordinálnia. Mivel önök azon gondolkoznak, hogy mire lehetne felhasználni, az egyik alternatíva az lehetne, hogy az adót egy globális vagy akár európai alapba fizetnék be; az Európai Fejlesztési Alapnak valóban jól jönne a fejlesztési segély biztosításához. Másik lehetőségként az államok használhatnák fel fejlesztési politikájukban.

Létezik még valami, amivel kapcsolatban komoly kétségeim vannak, és ráadásul úgy tűnik, hogy ez a dolgok menete. Világos jelzés lenne például, ha azt hallom, hogy a Nemzetközi Valutaalap ügyvezető igazgatója többé-kevésbé elveti a Tobin-adó vagy a pénzügyi tranzakciók után kivetendő adó mint egyfajta – az általam pénzügyi zsonglőröknek nevezett pénzügyi világ kockázatait fedező, azokkal előre kalkuláló – fedezet filozófiáját. Egyáltalán nem erről van szó! Nem azt akarom, hogy ennek az adónak a célja a pénzügyi világ által vállalt kockázatok fedezése legyen. Ezt másképp kell megfizetni. Ez egy olyan nem megfelelő felhasználás, amely számomra nem elfogadható.

Szeretném emlékeztetni önöket arra, hogy a néhány fejlődő országban az utolsó pár évben észlelt előrehaladás – még a legjobban teljesítők esetében is – valószínűleg kinullázódik, megakadályozva a millenniumi fejlesztési célok elérését. Ezért lelkesen támogatom a pénzügyi tranzakciók után kivetendő adót.

Vicky Ford (ECR). – Elnök úr, nyilvánvalón sok jó oka van annak, hogy arra kérjük a pénzügyi intézményeket, hogy a pénzügyi válság után jobban járuljanak hozzá az adóbevételekhez, és nagy kár, hogy ez az állásfoglalás csak a tranzakciók után kivetendő adókat vizsgálja, az Obama-féle díjhoz hasonló példákat pedig nem.

A tranzakciók után kivetendő adókkal kapcsolatban három területet tartok aggályosnak.

Először is a pénzügyi szolgáltatások végfelhasználóira gyakorolt hatást. Az Egyesült Királyságban a sok éve létező bélyegilleték aránytalan hatást gyakorol a kisebb befektetőkre és tőkét kereső vállalkozásokra.

Másodszor annak a hatását, ha az EU egyedül vezeti be az adót. Tudjuk, hogy a pénzügyi piacok globálisak és nagyon változékonyak. Nyilvánvalóan fennáll annak a kockázata, hogy egyszerűen az EU-n kívülre tereljük a tranzakciókat, ami nem lenne kedvező.

A harmadik aggályom az erkölcsi veszéllyel kapcsolatos: hogy ezt a pénzt egy konszolidációs alapba kell-e helyezni. Nem hiszem, hogy az adófizetőknek minden megbukott pénzügyi intézményt automatikusan meg kellene menteniük. Lehetségesnek kell lennie, hogy hagyjunk egy bankot csődbe menni, az ügyfelek védelme mellett. A szakértők figyelmeztették mind a Gazdasági és Monetáris Bizottságot, mind a Pénzügyi, Gazdasági és Szociális Válsággal Foglalkozó Különbizottságot, hogy egy ilyen alap felelőtlen kockázatvállalásra bátoríthat. Nem akarjuk megkockáztatni, hogy tovább növekedjen a kockázat, és ezt meg kellene vizsgálni.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Elnök úr, nem férhet kétség ahhoz, hogy a közelmúltbeli pénzügyi válság megmutatta, hogy a pénzügyi piacok liberalizálása és a piac szabadságához való ragaszkodás lehetővé tette a pénzügyi rendszer számára, hogy a reálgazdasághoz mérten veszélyesen megnőjön, és éveken át nagy nyereségesség, elszámoltathatatlanság és szabályozatlanság mellett működjön, ami végül a válsághoz vezetett.

A pénzügyi tranzakciók után kivetendő adóra irányuló javaslat ezért korlátozhatja a pénzügyi rendszer méretét, és megszüntetheti bizonyos spekulatív pénzügyi opciók nyereségességét. Ez az intézkedés azonban mindaddig halott betű marad, amíg nem kíséri a pénzügyi rendszer szabályozására vonatkozó integrált terv, amelynek célja a bankok által alkalmazott, visszaélést megvalósító politikák, valamint a fedezeti alapok és hitelminősítők általi spekuláció minimálisra szorítása, amely spekuláció számos országban mélyíti és kiaknázza a gazdasági problémákat.

Mindazonáltal véleményem szerint az ilyen intézkedéseket nem szabad egyszerűen átmeneti intézkedésnek tekinteni. A bankoknak vissza kell fizetniük azokat az óriási támogató csomagokat, amelyeket az európai kormányoktól kaptak, a csomagokat, amelyek végső soron növelték ezekben az országokban a pénzügyi hiányt. Ezek az országok most arra kényszerülnek, hogy ugyanezekről a bankokról vegyenek fel kölcsönt, vagyis kétszer fizessenek nekik.

Világosan kell beszélnünk. A bankoknak vissza kell fizetniük tartozásaikat a kormányoknak. Ez az, ami miatt – minden egyéb mellett – adót kell kivetnünk a pénzügyi tranzakciókra, először is a pénzügyi ágazat méretének korlátozása érdekében, másodszor pedig azért, hogy forrásokat takarítsunk meg az új szociális és fejlesztési politikák számára.

Markus Ferber (PPE). – (DE) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim, akkor miről is van szó? A kérdés egész egyszerűen az, hogy a pénzügyi piacok hogyan segíthetnek a költségek csökkentésében, amelyek miattuk merültek fel az államoknál, társadalmaknál és a gazdaságban? Ez a fő kérdés, amelyre választ kell adnunk.

Úgy gondolom, hogy közösen egy nagyon kiegyensúlyozott szöveget dolgoztunk ki. A biztos úrnak is nagyon hálás vagyok azért, ahogyan megfogalmazta. Egyrésztől nem tehetünk úgy, mintha Európa a Boldogok szigete lenne, ahol azt csinálunk, amit akarunk, anélkül hogy erre a globális pénzügyi piacok reagálnának. Nemzetközi koordinációra van szükség. Másrésztől arról is gondoskodnunk kell, hogy az ágazat megfelelően hozzájáruljon a válságból való kilábaláshoz.

Ezért szeretnék figyelmeztetni arra, hogy fel kell hagynunk azzal, hogy minden héten egy új ponttal állunk elő, amely a világ minden bajára orvosságot jelent. Néhány hónappal ezelőtt a repülőjegyekre kivetett további díj volt, aminek minden problémánkat meg kellett volna oldania, most pedig a pénzügyi tranzakciók után kivetendő adó, a jövő hónapban pedig valaki valami mást fog kitalálni. Ez már túlzás. A pénzügyi piacok nemzetközi szinten koordinált bevonásáról van szó. Ha a Bizottság erre értelmes megoldást tud előterjeszteni és bevezetni a nemzetközi tárgyalásokon, akkor helyes úton leszünk.

Őszintének kell lennünk önmagunkhoz. Azok, akik azt állítják, hogy ilyen eszközökkel megszüntethetjük a spekulációt, egyértelműen becsapják magukat. Azt akarjuk, hogy a spekulánsok hozzájáruljanak a kockázathoz és a kockázat leküzdéséhez. Ez a helyes megközelítés. Ennek során biztosítjuk önt teljes támogatásunkról, biztos úr!

Catherine Stihler (S&D). – Elnök úr, az Egyesült Királyságban e pillanatban elindították a Robin Hood elnevezésű kampányt, amelyben nem kormányzati szervezetek, egyházak és a civil társadalom vesz részt, a kampány frontembere pedig Bill Nighy színész. Biztos úr, ha még nem nézte meg honlapjukat, melegen ajánlanám önnek e vita részeként. E kampány alapja egy 0,05-os, pénzügyi tranzakciók után kivetendő adó, ami szerintük mintegy 37 milliárd GBP összeget hozna.

A pénzügyi tranzakciók után kivetendő adó tehát nem azokról szól, akik a bankjegykiadó automatából készpénzt vesznek fel: ez a nem lakossági tranzakciókról szól, és arról, hogy azok, akik hozzájárultak a pénzügyi válsághoz, valamennyit törlesszenek. Hogy szemléltessem ezt, körülbelül három héttel ezelőtt meghallgattam John Kay közgazdászt, aki eljött Skóciába, és ott beszélt; ha Skócia független ország lett volna, és a bankjaink összeomlottak volna, Skóciában minden férfit, nőt és gyermeket 750 000 GBP összegű felelősség terhelt volna. Nem engedhetjük meg, hogy ez a jövőben megtörténjen. Egyelőre nem következett be, hála Istennek, mert mi Skóciában az Egyesült Királyság részei vagyunk, de a jövőben komolyan meg kell vizsgálnunk a pénzügyi tranzakciók után kivetendő adót, és hogy hogyan lehetne alkalmazni.

A Robin Hood kampány egy érdekes kampány, és úgy gondolom, hogy ezen belül 80:20 arányú bontásra lenne szükség; 80% menne a közszolgáltatásokra, 20 % pedig annak biztosítására, hogy legyen egy alapunk, amely szavatolja, hogy ne következzen be újra bankválság.

Köszönöm, biztos úr, és várom javaslatát. Esetleg adhatna egy időpontot, hogy mikor fogjuk hallani a véleményét. Tudom, hogy az EU 2020 stratégiát áprilisban terjesztik elő, de jó lenne hallani az ön menetrendjét.

Patrick Le Hyaric (GUE/NGL). – (FR) Elnök úr, biztos úr, a jelenlegi válságban csak két választási lehetőség áll előttünk. Az első, hogy az emberekkel fizettetjük meg a válságot, mint ahogyan eddig tettük: megszorítási tervekkel, munkanélküliségi intézkedésekkel és adóemelésekkel, mint amilyen például a HÉA közelmúltbeli emelése Görögországban. A másik lehetőség a spekulatív tőkemozgások és pénzügyi tranzakciók megadóztatása. Ez jelentős bevételt termelne az európai gazdaság számára, és úgy hiszem, hogy fegyver lenne a pénzügyi válság ellen, amelyet jelenleg élünk át. Szükség lenne arra is, hogy legyen bátorságunk az adóparadicsomok bezárására.

Ez a javaslat egyáltalán nem forradalmi jellegű, hiszen már a G20-ak megállapodásaiban is szerepel. Ezen elvek közül néhányról itt is vita és szavazás folyt, de sürgető, hogy tovább lépjünk a céltalan nyilatkozatokon. Azonnal véget kell vetnünk ennek a halálos spekulációnak. Ami azt illeti, több közgazdász úgy véli, hogy ha egy alacsony, 0,5%-os adókulcsot vezetnénk be a pénzügyi tranzakciókra, további 500 milliárd EUR állna az Európai Unió rendelkezésére. Ezt a pénzt felhasználhatnánk a munkán alapuló fellendülésre, képzésre, kutatásra, fizetésekre és új, környezetbarát ipari és mezőgazdasági politikákra.

Ezért hozzá kell látnunk a cselekvéshez. Vennünk kell a bátorságot, és szavaznunk kell egy ilyen adó elvről, majd be kell azt vezetnünk.

Othmar Karas (PPE). – (DE) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim, az osztrák parlamentben és az osztrák szövetségi kormányban, valamint pártomban, az Osztrák Néppártban, széles körű politikai akarat támogatja a pénzügyi tranzakciókra kivetendő adó melletti kampányt. A pénzügyi és gazdasági válság globális kihatásokkal jár, valamint globális okokra vezethető vissza, amelyek nem korlátozhatók egy kontinensre.

Nem csak globális irányítási mechanizmusokra van szükségünk; globális felügyeleti mechanizmusokra, globális szabályozási útmutató mechanizmusokra és finanszírozási forrásokra is szükségünk van. A finanszírozási források kérdése azonban nem elég. Az útmutatás hatásai egyformán fontosak.

Először is egy közös európai akaratra van szükségünk, egy európai projektre, hogy globálisan is sikeresek lehessünk. A Bizottsághoz intézett kérdés és az állásfoglalás, amelyet a Parlament reményeim szerint szívesen nagy többséggel elfogad, azt a közös politikai akaratot fejezi ki, hogy – lehetőleg globális léptékben – kidolgozzuk és megvalósítsuk egy pénzügyi tranzakciókra kivetendő adó modelljét. Egy nagyon konkrét javaslat érkezését várom a Bizottságtól, amely hozzá fog járulni ehhez a szolidaritáshoz Európában, és elvárom, hogy a Bizottság mielőbb előterjessze ezt a javaslatot, valamint választ adjon kérdéseinkre.

Milyen hatása lesz ennek a pénzügyi tranzakciókra kivetendő adónak a realgazdaságra és az Európai Unió gazdasági és pénzügyi helyzetének versenyképességére? Mi után kell az adót kivetni, milyen magas legyen a kulcsa, ki veti ki és kihez folyik be a pénz? Legyen célhoz kötött? Azt mondanám, hogy igen, de mi legyen ez a cél? Mindezeket a kérdéseket meg kell oldanunk. A mai vitával és a szerdai szavazással meghatározzuk az irányt. Kérem, adjon gyors választ.

Magdalena Alvarez (S&D). – (ES) Elnök úr, biztos úr, a válság bebizonyította, hogy Európa nem rendelkezik a szükséges eszközökkel ahhoz, hogy ellensúlyozza az előbbinek a hatásait, és megfelelő keretet biztosítson a gazdaságélénkítéshez.

Ezért közös választ kell megfogalmaznunk. Ennek nemcsak a tagállamok stratégiáinak koordinálását kell magában foglalnia, hanem saját magunk mint Unió megfelelő eszközökkel való felszerelését is, amelyek képessé teszik az Uniót arra, hogy jelentőségteljes intézkedést hozva azonnali és globális választ adjon.

Az első célkitűzésnek annak kell lennie, hogy messzebb ható és hatékonyabb gazdaságirányítással lássuk el az Uniót, ami nagyobb pénzügyi önállóságot igényel. Ezzel összefüggésben egy hármas cél betöltésére hivatott pénzügyi tranzakciókra kivetendő adó nagyon hasznos lehetne. Végül is növelnünk kell az Unió képességét saját politikáinak fejlesztésére, javítanunk kell a gazdasági stabilitást a spekulatív műveletek korlátozásával, és biztosítanunk kell a pénzügyi piacok állapotának és alakulásának nyomon követéséhez szükséges információkat. Ezen túlmenően a fiskális eszköz kialakításakor gondoskodni kell arról, hogy a pénzügyi ágazat hozzájáruljon a realgazdaságot ért kár kijavításához és a bankrendszer stabilizálásával kapcsolatos kiadások és költségek fedezéséhez.

Biztos úr, tud számunkra egy erre vonatkozó menetrendet adni?

Diogo Feio (PPE). – (PT) Elnök úr, az Európai Parlament helyesen teszi, amikor e témáról kérdéseket tesz fel, és nem ad végleges álláspontot a pénzügyi tranzakciókra kivetendő új adóval kapcsolatban.

Ennek egyébként több oka van. Csak meg kell hallgatnunk, hogy mit mondanak nekünk ennek az adónak a csálhatatlan támogatói. Azt mondják, ez politikai probléma, és hogy a technikai megoldások alig számítanak.

Először is, hadd lépünk előre az adóval, aztán majd meglátjuk, hogyan fogjuk megvalósítani. Ez tévedés. A pénzügyi válság problémáját nem lehet ideológiával megoldani.

Másodszor, azt mondják, hogy ez egy olyan adó lenne, amely a leghátrányosabb helyzetűeket segíthetné, egyfajta Robin Hood-adó, mivel a legelőnyösebb helyzetben lévők a gazdaság növekedésével megbirkóznak helyzetükkel.

Az európai vagy globális lépték kérdése alig számít. El is kerül a kérdés megoldását. Mi történne, ha csak Európa vezetne be ilyenfajta adót?

Több elem van, amelyet figyelembe kell venni. Válság idején nem egy új adó az az eszköz, amellyel bármilyen probléma megoldható. Nem egy új adó lesz az az eszköz, amellyel megoldjuk az államháztartás problémáját. Nem egy új adó lesz ez az eszköz, amely egyfajta szankciós adóként, büntető adóként működik, egy adó, amely a válság felelőseit hivatott megbüntetni.

Az új adó a végfogyasztókat sújtja. Az új adó azokat sújtja, akiknek hitelre van szükségük.

Másodszor, egy sor technikai problémát kell megvitatni. Azokat, amelyek nem számítanak. Létezik egy olyan európai igazgatási rendszer, amely meg tud valósítani egy, a szóban forgóhoz hasonló adót? Meg tudja bárki is mondani, hogy e bevezetésnek mennyi a költsége? Meg tudja mondani bárki is, milyen hatással lesz a likviditásra és a hitelre? Figyelembe véve az időbeli eltéréseket és a másodpercre pontos tranzakciókat, hogyan fogják alkalmazni a globális adót? Hogyan ellenőrizhető mindez?

Mindezek a kérdések még megválaszolásra várnak. Véleményem szerint tanulnunk kellene a válságból, és állást kell foglalnunk. Kétlem, hogy az új adó lenne a helyes válasz.

ELNÖKÖL: LAMBRINIDIS ÚR

alelnök

Anni Podimata (S&D). – (EL) Elnök úr, biztos úr, a nemzetközi pénzügyi tranzakciók után kivetendő adó kivetéséről folyó vita ugyan nem új, de rendkívül időszerű ma, mert a globális gazdaság válságának alapvető tanulsága, különösen az euróövezetben, amely nemrégiben spekulánsok módszeres támadásainak célpontjává szolgált, hogy a pénzügyi piacok korábbi elszámoltathatatlansága, valamint az alapvető pénzügyi szabályozás és irányítás hiánya azonnali és látható következményekkel jár a reálgazdaságra, a közérdekű gazdaságok életképességére és a társadalmi stabilitásra nézve.

E keretrendszeren belül a nemzetközi pénzügyi tranzakciók után kivetendő adó kivetése különösen fontos, mert ez a pénzügyi ellenőrzési mechanizmusok rég várt átalakításának egyik kulcsfontosságú pontja. A megoldás természetesen nem az, hogy bevezetünk még egy európai adót, amelynek kétes kihatásai lesznek az európai gazdaság versenyképességére, hanem az, hogy nagyra törő európai javaslatot fogalmazunk meg a G20-nak történő előterjesztésre.

Sirpa Pietikäinen (PPE). – Elnök úr, globálisak a pénzügyi piacok és globálisak a pénzügyi vállalatok; ami azt illeti, pillanatnyilag a pénzügyi ágazat a legnagyobb globális ágazat. Minthogy szükségleteink is globálisak – mint például a fejlesztési napirend, a millenniumi fejlesztési célok és az éghajlatváltozás kezelése – számomra teljesen természetes, hogy a pénzügyi tranzakciókra kivetendő adó legyen az globális adóztatásra tett első kísérlet.

A politika nem globális; és mint tudjuk, nem is teljesen európai uniós. Valakinek magához kell ragadnia a kezdeményezést e probléma kezelésében, és meglehetősen természetes, hogy az Európai Unió járjon az élen. Rendszerint azé a fellendítő hatás, aki élen jár – kidolgozza a mechanizmusokat, a modelleket, a szellemi tulajdon birtokosa –, és övé az elsőszéssel járó előny is.

Jóllehet, szerény előnyök mutatkozhatnak a legspekulatívabb tranzakciók kismértékű visszaszorítása révén, véleményem szerint a legnagyobb haszon mégis az új adózási területre való belépéshez, a globális mechanizmushoz és a források gyűjtéséhez kapcsolódik – nem annyira a pénzügyi ágazatban, hanem különösen európai és globális fejlesztési és környezetvédelmi szükségleteink tekintetében.

Ahhoz, hogy e kérdésben aktív lehessen, az Európai Uniónak világos gondolkodásra van szüksége, egységes állásponttal kell rendelkezniük, és ezért szeretném, ha a Bizottság nagyon gyorsan javaslattal állna elő arra nézve, hogy hogyan tehető ez a pénzügyi tranzakciók után kivetendő adó működőképessé.

Edward Scicluna (S&D). – Elnök úr, nem kevesebb mint 40 év telt el azóta, hogy diákként egy új nemzetközi gazdasági rendet vitattunk meg, amelynek egy része magában foglalt egy javaslatot, miszerint az IMF-nek különleges lehívási jogokban (SDR) denominált kölcsönöket kellene használnia, és egyfajta nemzeti kormányokra kivetett adót kellene bevezetnie, amelyet a szegény országok segítésére használnának fel. Ez, mint tudjuk, nem valósult meg.

Sok évvel később megváltoztak a realitások: a globalizáció a technológiai haladással és az erősebb politikai akarattal együtt bizonyos terveket kivihetőbbé tett. A globális politikai célkitűzések száma azonban nőtt. A szegénységen kívül, amely sajnos, még mindig kísér bennünket, olyan globális környezeti problémák miatt is aggódunk, mint az éghajlatváltozás, és most lényegében egyfajta globális biztosítási díjról beszélünk, amely a pénzügyi katasztrófa által okozott szociális és gazdasági fájdalomért kárpótolja az áldozatokat.

Óvatosnak kell lenniük, amikor több célkitűzéssel szembesülünk. Azt javaslom, hogy tartsuk magunkat ahhoz a bölcs szabályhoz, hogy minden egyes célkitűzéshez egy külön eszközt biztosítsunk. Legyen a Bizottság merész, de nekünk szavatolnunk kell, hogy a pénzügyi tranzakciók után kivetendő adó nagyon összpontosított és kivihető legyen. Ne próbáljuk elérni, hogy mindenkinek megfeleljen.

Elena Băsescu (PPE). – (RO) Úgy gondolom, hogy a pénzügyi tranzakciók után kivetendő adó bevezetése egyáltalán nem jelent majd semmilyen segítséget. Nem fog segíteni abban, hogy kilábaljunk a pénzügyi válságból, nem fogja megelőzni az újabb válságot, és nem fog hozzájárulni a pénzügyi piacok stabilitásához sem. Ez az intézkedés csak a tőke és a hitel költségének emelkedéséhez vezetne, és lefékezne a befektetést.

Egy új adó bevezetése előtt az Európai Bizottságnak nagyon gondosan meg kell vizsgálnia, hogy ez az adó milyen előnyökkel és hátrányokkal fog járni. Ha döntés születik a pénzügyi tranzakciókra kivetett díj bevezetéséről, ez globálisan érintheti az európai gazdaság versenyképességét. El kell kerülni továbbá a kettős adóztatást, valamint a tőke szabad mozgását gátló akadályok létrehozását is.

Az ilyen adóból eredő költségeket nem viselhetik a közemberek. Helyénvaló lenne az ilyenfajta adó bevezetését mérlegelni azokban az országokban, ahol spekulatív tőke halmozódott fel, ami rövid lejáratú külső adósságok létrejöttét eredményezte. Ez az intézkedés megakadályozhatja a spekulatív tőke felhalmozódását.

2009-ben Svédország bevezetett egy bankokra és hitelintézetekre alkalmazandó éves stabilitási díjat, amelynek mértéke bizonyos kötelezettségek összegének 0,036%-a. Egy ilyen adó bevezetése azonban Romániában nem indokolt. A román kormány, az IMF és az Európai Bizottság között folytatott tárgyalások keretében a különleges közigazgatási eljárásra vonatkozó jogalkotási módosításokban állapodtak meg, amelyek lehetővé teszik a Román Nemzeti Bank számára, hogy gyorsan és hatékonyan beavatkozzon, ha egy hitelintézet nehéz helyzetbe kerül.

E háttérre tekintettel azt szeretném kérdezni az Európai Bizottságtól, hogy milyen mechanizmusokat vagy képleteket mérlegel annak érdekében, hogy megvédjék az országokat a spekulatív tőke felhalmozódásával szemben, és hogy mérlegel-e más intézkedéseket is a pénzügyi rendszer szabályozása és felügyelete céljából.

Köszönöm.

Seán Kelly (PPE). – Elnök úr, e téma megvitatása kapcsán két szót jutott az eszembe: a *festina lente* latin szavak, amelyek jelentése „lassan siess”, mert ez a téma nyilvánvalóan meglehetősen ellentmondásos, mint minden adó. Úgy vélem, különösen csábító arról beszélni, hogy megadóztatjuk a pénzügyi intézményeket, hogy kockázattudatosabbá tegyük őket, és hogy esetleg megfizessék a bűneiket, de a pénzügyi tranzakciók globálisak, és nemcsak európai dimenzióval rendelkeznek, így, mint Swinburne asszony rámutatott, minden lehetőséget mérlegelnünk kell.

Nézzük meg, hová tart az IMF és a G20, majd talán kövessük őket, de ezt természetesen nagyon alaposan meg kell fontolnunk. Ezért azt mondom, *festina lente*, siessünk lassan, alapos átgondolás és széles körű konzultáció után, majd pedig szükséges lehet, hogy lépjünk, Robin Hood segítségével vagy anélkül.

Kriton Arsenis (S&D). – (EL) Elnök úr, biztos úr, noha a fejlett országok felelnek az üvegházhatású gázok kibocsátásainak 80 %-áért, a legsúlyosabb következmények árát a fejlődő országok fizetik meg. Ezek a rendkívül drasztikus kihatások a legszegényebb országokat sújtják, azokat az országokat, amelyek semmit nem tettek az üvegházhatás előidézéséért.

Jelenleg húszmillió a környezeti menekültek száma. Ha nem teszünk azonnal valamit, 2050-re ötszáz millióan lesznek. Komoly, éghajlattal kapcsolatos kötelezettségünk van ezek felé az országok felé, amelynek becsült összege évi 100 milliárd EUR. Ebből az Európai Unió igazságos részesedése 35 milliárd EUR.

Létfontosságú, hogy azonnal bevezessük a pénzügyi tranzakciók után kivetendő adót, hogy finanszírozni tudjuk az éghajlattal kapcsolatos kötelezettségeinket. Ugyanakkor ez az adó lehetővé fogja tenni számunkra, hogy megfizessük az éghajlattal összefüggő adósságunkat a jövő nemzedékeknek, segítve őket a széntől való energiafüggetlenség finanszírozásában.

Enrique Guerrero Salom (S&D). – (ES) Elnök úr, biztos úr, a pénzügyi és gazdasági válság miatt ismét vita folyik egy olyan javaslatról, amely két évtizeddel ezelőtt nem ért el eredményt. Már nemcsak a tudósok és kisebbségi vagy ellenzéki csoportok érvelnek a javaslat mellett. Most a G20-ak, a Nemzetközi Valutaalap és a világ legfejlettebb országainak egyes vezetői javasolják ennek az adónak a bevezetését. Meg kell ragadnunk a lehetőséget, mert eljött a megfelelő pillanat.

A Fejlesztési Bizottság tagjaként támogatom azt a véleményt, hogy ha ilyen adót vezetnek be, a keletkezett bevétel egy részét a fejlesztés finanszírozására kell fordítani. Ha a bevételt kizárólag betétbiztosítás finanszírozására vagy tisztán gazdasági célokra fordítanánk, a pénzügyi ágazat nem járulna hozzá tisztességesen a globális igazsághoz. Ennek megfelelően e bevétel egy részét fejlesztési segélyre kellene fordítani.

Algirdas Šemeta a Bizottság tagja. – Elnök úr, örülök, hogy időt szánt erre a fontos vitára. A pénzügyi tranzakciók után kivetendő adó elképzelése eddig nagy figyelmet kapott. Mint kifejtettem, a Bizottság jelenleg vizsgálja az innovatív finanszírozást globális szinten, és különös figyelmet fordít a következő kérdésekre.

Először is, a versenyképességi szempont elemzésére. Mivel a pénzügyi tranzakciók annyira mobilisek, a pénzügyi piacok pedig annyira kompetitívek, nagyon nagyok tűnik a tevékenységek más piacokra való áthelyezésének kockázata. Ez azt jelenti, hogy nemzetközi szinten közös megközelítésre, de legalábbis jó együttműködésre van szükség.

A második kérdés a különféle kezdeményezések halmozott hatása, amelynek nem szabad aláásnia a pénzügyi ágazatnak a gazdaságélénkítés támogatására való képességét.

Harmadszor, helyesen kell értelmeznünk az elemzést. A Bizottság hamarosan közzéteszi a különféle lehetőségekre vonatkozó elemzését. Meg kell mondanom, hogy ez nem annyira egyszerű. Elemzést végzünk, és különféle eszközöket elemzünk. Ezek az eszközök nemcsak a pénzügyi tranzakciókra kivetendő adókkal függenek össze, hanem a bankok eszközei, a bankok tőkeáttétele utáni lehetséges díjakkal és így tovább. Ezt az elemzést nagyon alaposan kell elvégeznünk, hogy megfelelő következtetést vonjunk le arra nézve, hogy mely lehetőségek a legjobbak.

A Bizottság megállapításait egyik nemzetközi partnerének megállapításaival fogja összehasonlítani. Ennek alapján azonosítani fogjuk a legígéretesebb eszközöket, amelyeket a Bizottság még részletesebben értékel majd.

Azt is el kell mondanom, hogy az EU 2020 stratégiában sokszor említik az „adóztatást” és az „adókat”, ami erőteljesen eltér a korábbi stratégiai dokumentumoktól. Úgy gondolom, hogy a Bizottság komoly figyelmet fordít az adózási terület fejleményeivel kapcsolatos kérdésekre.

Befejezésül szeretném hangsúlyozni, hogy a Bizottság előmozdítja és támogatja a különböző innovatív finanszírozási eszközök – köztük a pénzügyi tranzakciók után kivetendő adó – lehetséges hasznaira és elemzéseire vonatkozó komoly globális elemzést. Szeretném megköszönni a Parlament e téma iránti érdeklődését és részvételét.

Elnök. Egy állásfoglalásra irányuló indítvány⁽¹⁾ érkezett be hozzám a Gazdasági és Monetáris Bizottság nevében a vita eljárási szabályzat 115. cikkének (5) bekezdésével összhangban történő lezárására.

A vitát lezárom.

A szavazásra 2010. március 10-én szerdán, 12 órakor kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Proinsias De Rossa (S&D) írásban. – Régi támogatója vagyok a pénzügyi tranzakciók után kivetendő adónak, vagy ahogyan azt az USA-beli támogatók nevezik, a pénzügyi spekulációs adónak. James Tobin egyike volt az elsőnek, akik népszerűsítették az elképzelést, amely eszközként szolgálhat a globális pénzügyi piacok stabilizálására és a folyamat során jelentős pénz előteremtésére a fejlesztési segély számára. A nagyhatalmú pénzügyi spekulánsok elutasították, akárcsak a nagyhatalmú kormányok, azzal hogy nem megvalósítható. Most a válság következtében az IMF vizsgálja megvalósíthatóságát, és ragaszkodnunk kell ahhoz, hogy a háttérben folyó lobbitevékenység ne belezze ki és ne tegye haszталanná a szakértői jelentést. Most megvannak az eszközeink, például a SWIFT elszámolási rendszer Európában, amelyek lehetővé tennék számunkra az adó alkalmazását. Mégis, a kutatással ellentétben a régi hamis érvekkel hozakodnak elő: „elkerülhető lenne, terhet jelentene a fogyasztóknak”. A pénzügyi válságot, amelyet gátlástalan spekulánsok idéztek elő, akik továbbra is hatalmas vagyonokat szereznek, és akiknek a tevékenységei térdre kényszerítették a világ gazdaságát, korlátok közé kell szorítani. A közvéleménynek határozottan erősítenie kell a pénzügyi tranzakciók után kivetendő adó növekvő támogatottságát, hogy a kormányok cselekedjenek, és ne adják be a derekukat azoknak az embereknek, akiknek a kapzsiságból sohasem elég.

18. Az egységes eurófizetési térség (SEPA) megvalósítása (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont Sharon Bowles szóbeli választ igénylő kérdése a Bizottsághoz az egységes eurófizetési térség (SEPA) megvalósításáról (O-0027/2010).

⁽¹⁾ Lásd a jegyzőkönyvet.

Sharon Bowles szerző. – Elnök úr, elődöm a Gazdasági és Monetáris Bizottság elnöki székében 2009. március 12-én már benyújtott egy állásfoglalást a SEPA-ról ebben az ülésteremben. Mivel nem sok változás történt azóta, most, 2010 márciusában, magam is állásfoglalási indítványt terjesztek elő. Hadd tegyem hozzá, hogy mindenképpen számítunk arra, hogy 2011. március közepe előtt történjen előrehaladás.

2009. szeptemberi SEPA-ütemtervében a Bizottság már tett erőfeszítéseket. A hat kiemelt területen végrehajtandó intézkedésekkel egyetértünk, de a Bizottság konzultációin a megkérdezettek nagy többsége arra is felhívta a figyelmet, hogy – a vonakodók ösztönzése érdekében – szükség van egy végső határidő megállapítására. Ezek a Bizottság saját szavai. Ennél világosabban nem is lehetne fogalmazni. Mi azt javasoljuk, hogy ez a jogilag kötelező érvényű határidő legkésőbb 2012. december 31. legyen.

Olyan időket élünk, amikor egyre több a határokon átnyúló vásárlás és szerződéskötés. A határokon átnyúló fizetési műveletekre, átutalásokra és közvetlen terhelésekre kialakított közös előírások az egységes piac egészséges működésének és növekedésének fontos részét képezik. A fogyasztóknak is sokkal kellemesebb, ha nem kell ellenőrizniük, hogy a különböző országokban eltérő-e a szabályok, és nem kerülnek nehéz helyzetbe amiatt, ha igen.

A fogyasztók tehát nem ellenzik ezt a projektet, ugyanakkor biztonságra van szükségük, és aggódnak amiatt, hogy vannak-e megfelelő garanciák a közvetlen terhelések kezelésére és a velük kapcsolatos felhatalmazások ellenőrzésére. A fizetési rendszerek a bankok működési költségeinek egyharmadát teszik ki, ezért a bankok esetében sok múlik azon, hogy a SEPA-átállást jól oldják meg. Csakhogy nem minden lehet úgy, ahogy ők akarják. Az Európai Pénzforgalmi Tanácsnak szembe kell néznie a ténnyel, hogy a fogyasztókat aggasztják a csalások és visszaélések és az, hogy az ő biztonságukra ki vigyáz. Sokan vannak, akik annyira elfoglaltak, hogy fel sem tűnik nekik egy-egy új tranzakció, főként, ha rendszeresen előforduló összegről van szó. Ezért feltétlenül kell valami lehetőség, amivel a fogyasztók további garanciát kaphatnak a közvetlen terhelések beállításakor. Az kevés, hogy majd a bankok észrevesznek minden csalást. A bankok figyelmét a csekkkel történő visszaélések is elkerülték. Franciaországban például gondot jelentettek a bankok részére kiállított, harmadik fél számlájára fizetendő csekkek forgatásával kapcsolatos csalások. Mindez négy évvel az után történt, hogy az Egyesült Királyság Pénzügyi Szolgáltatások Hatósága bezárta ezt a kiskaput. Nem elegendő, hogy a problémákat kiegészítésekkel vagy újabb szolgáltatások bevezetésével oldjuk meg, ami nem mindenkit véd meg. Az szabad kezet ad a csalóknak. Nem elegendő, hogy az egyes országok ezt külön-külön oldják meg. Az a határokon átnyúló csalóknak ad szabad kezet.

Ezért öntől várjuk a határozott fellépést és e problémák kiküszöbölését, biztos úr, és azt, hogy 2010. szeptember 30-ig mutasson fel valamilyen megoldást a SEPA közvetlen terhelési rendszerére.

Idén várhatóan fokozottan veszik igénybe a SEPA-eszközöket a közigazgatási szervek, ezért most jött el a pillanat arra, hogy nyomást gyakoroljunk, főként azzal, hogy a felmérésekben való részvétellel szólítjuk fel azokat a tagállamokat, amelyek ezt nem tervezték. Felszólítjuk továbbá azokat a tagállamokat is – vagy talán azt az egyet –, ahol még nincs megoldva a meglévő közvetlen terhelési megbízások jogi érvényességének folytonossága, hogy oldják már meg végre ezt a problémát. Talán a másik legnagyobb akadály a kártyás fizetésekre vonatkozó multilaterális bankközi díjak kérdése. Ezt szintén úgy kéne megoldani, hogy az egyszersmind összhangban legyen a versenypolitikával is.

Ezek fontos kérdések, biztos úr, és úgy gondoljuk, eljött az idő, hogy a SEPA-eszközökre történő átállás sikere érdekében, és hogy ez az egységes piac szempontjából oly fontos projekt valóban beindulhasson, határozottan fellépjünk a kötelező határidő meghatározása mellett.

Michel Barnier a Bizottság tagja. – (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim, örülök, hogy ismét önök között lehetek, és azzal szeretném kezdeni, hogy kifejezem egyetértésemet Bowles asszony gondolataival arról, hogy a fogyasztóknak biztonságra van szükségük. Ez egybevág azzal, amit parlamenti meghallgatásomkor említettem arról a törekvésről, hogy konkrét projektekként segítsük hozzá a fogyasztókat a hazai piac visszaszerzéséhez. Az egyik ilyen éppen az egységes eurófizetési térség (SEPA). Bonyolult projekt, de a célja – az Európán belüli pénzáutalások egyszerűsítése – igazolja intézkedésünket.

Bowles asszony, hölgyeim és uraim, szeretnék köszönetet mondani a Parlamentnek, hogy támogatja a SEPA-t és konkrét válaszokat adni a Bowles asszony által felvetett öt témával kapcsolatban, amelyek valóban helyesen azonosítják a megoldandó problémákat. Ugyanakkor szem előtt tartom a már előzetesen elvégzett munkát, illetve Berčs asszony és Gauzcs úr rendkívül pozitív és érdekfeszítő jelentéseit is a SEPA-val kapcsolatos kérdésekről.

Igaza van, Bowles asszony, hogy egy határidő részben meg tudná adni a szükséges lendületet a SEPA-projekthez. Hiszek ebben. Egy lejáratí idő valóban több pozitív hatással járna. Világosabbá tenné a jogi álláspontot, lehetővé tenné a szükséges beruházások megtervezését, és véget vetne a két fizetési rendszer – a nemzeti és az európai – együttélésének, ami szükségtelen kiadással jár.

A határidő jogszabályt feltételez. Munkatársaim éppen most elemzik a különféle lehetőségeket, elemzéseik elkészülése jövő tavaszra várható. Ezen az alapon fogunk dönteni arról, hogy mi a legeredményesebb intézkedés. Megegyezem, hogy ez jogszabályon fog alapulni.

A mai nap itt, önök előtt – március elején járunk – még túl korán van ahhoz, hogy be tudjam jelenteni, hogy mi ez a határidő. Bowles asszony, tudomásul vettem, és emlékezni fogok rá, hogy ön egy 2012-es időpontot javasolt. Ettől függetlenül, meg kell engednünk, hogy a felhasználók rendelkezésére álljon egy alkalmazkodási időszak, ami lehet például 12 hónap az átutalások és legalább 24 hónap a beszédések esetén. A jogszabályi kezdeményezés másik előnye lehet, hogy részben megoldaná az önök állásfoglalásában és a Gazdasági és Pénzügyi Tanács által is felvetett kérdéseket a SEPA-termékek minőségének felhasználói igények alapján történő tökéletesítésével kapcsolatban.

Bowles asszony, a második dolog, amire szeretnék kitérni, hogy pontosításra van szükség a multilaterális bankközi díjak tekintetében. Ez a beszédések és a SEPA-kártyák finanszírozása, így kifejlesztése szempontjából is fontos kérdés. 2009 végén a Bizottság új adatokkal közzétett egy vitadokumentumot, amely a különböző típusú felhasználók véleményét is tartalmazta e tárgyban. Ennek a nyilvános konzultációnak az eredményére hamarosan visszatérek. A kérdést természetesen a versenypolitikával való összeegyeztethetősége szempontjából kell elemezni, amely kollégám, Almunia úr feladata.

Ennek ellenére magam is szeretnék néhány megjegyzést hozzáfűzni. A közvetlen terheléseknek van átmeneti jelleggel működő rendszere, amely 2012 novemberéig tart, és amely maximum 8,8 %-ig lehetővé teszi a multilaterális bankközi díjak felszámítását a határokon átnyúló tranzakciókra. Megjegyzem azonban, hogy ma már a beszédési tranzakciók több mint 70 %-át multilaterális bankközi díj felszámítása nélkül hajtják végre Európában. Ezért nem úgy néz ki, mintha a multilaterális bankközi díj lenne az egyetlen – vagy akár csak a legeredményesebb – finanszírozási mechanizmus.

Ami a kártyákat illeti, mint tudják, a Bizottság határozatot fogadott el annak ellenzéséről, hogy a MasterCard multilaterális bankközi díjat számítson fel a határokon átnyúló tranzakciók után. Ugyanezt tettük a Visa esetében is. A MasterCard-dal szemben indított eljárás éppen fellebbezés alatt áll a Bíróság előtt. Az eljárás keretében az Európai Bizottság már meghatározta a játékszabályokat, főként, ami a díjak mértékét és típusát illeti. A Bíróság végleges határozatai remélhetőleg hozzájárulnak majd a kérdés szilárdabb jogi megalapozásához.

Harmadszor, mint már volt alkalmam megemlíteni a meghallgatásom során, támogatom a kártyákra vonatkozó európai kezdeményezés megindítását. A versenyszektorban számos kezdeményezés van kialakulóban, többek között a Monnet projekt, a PayFair és az Európai Kártya Sémák Szövetsége. Bowles asszony, hölgyeim és uraim, a közeljövőben fogok tárgyalni a legfőbb piaci szereplőkkel, hogy közösen felmérjük hajlandóságukat a továbblépésre, és talán hogy összehangoljuk a kezdeményezéseiket, és meghatározzuk az intézkedések kereteit. A Bizottság ugyanakkor a versenyszabályok szemszögéből fogja elemezni azokat az érveket, amelyekkel a kártyarendszerek saját finanszírozási rendszerüket próbálták meg igazolni.

A negyedik kérdés a jövőbeli irányítással kapcsolatos. Mint tudják, a SEPA nem részesül a páneurópai irányítási rendszer előnyeiből. Ez indokolta az Európai Központi Bankkal való közös kezdeményezést a SEPA-tanács létrehozására, amelyben korlátozott számban együttesen vesznek részt a pénzforgalommal foglalkozó ágazat és a felhasználók magas szintű képviselői. Nem az a cél, hogy döntéseket hozzanak, hanem, hogy elősegítsék a párbeszédet a SEPA-projekt megfelelő végrehajtásának biztosítása érdekében. Első ülésükre tavasszal kerül sor.

Bowles asszony, hölgyeim és uraim, személyesen fogom tájékoztatni a Parlamentet a SEPA-tanács munkájáról, főként azon alkalmakkor, amikor megjelenek a Gazdasági és Monetáris Bizottság előtt.

Az utolsó kérdés a felhasználók érdekeinek szem előtt tartásával kapcsolatos; ezt a témát is ön említette, Bowles asszony. Sajnálatos, de úgy tűnik, a banki fizetésekkel foglalkozó ágazat gyakran vonakodik attól, hogy tekintetbe vegye a felhasználók aggályait. Lenne mód az Európai Pénzforgalmi Tanács irányításának olyan irányú tökéletesítésére, hogy az ösztönözze az átláthatóságot és a felhasználók aggályainak figyelembe vételét. A SEPA-tanács jó alapot teremt az ilyen javítási törekvések számára.

Bizonyos kérdésekben pedig – főként a közvetlen terhelések rendszerének szükséges javításait illetően – közvetlenül fogok intézkedni. A Bizottság és az Európai Központi Bank hamarosan írásban kéri fel az Európai Pénzforgalmi Tanácsot arra, hogy a fogyasztók aggályaira reagálva hajtson végre bizonyos módosításokat. Annak sem zárhatom ki a lehetőségét, hogy a Bizottság – ha úgy ítéli meg, hogy ezt valami megakadályozza – intézkedéseket tesz a fogyasztók aggályainak figyelembe vétele érdekében.

Elnök úr, Bowles asszony, hölgyeim és uraim, mostanra már önök is tudják, hogy eltökélt célom, hogy fellépjek a SEPA működőképessége érdekében, amint azt januárban is jeleztem. A javítások végrehajtásában természetesen számítok a Parlament támogatására és az önök eltökéltségére.

Jean-Paul Gauzès a PPE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, biztos úr, nem kételkedem a biztos úr elszántságában, hiszen az imént említett kérdések kapcsán már meg is válaszolta a legtöbb kérdést, amit fel akartunk tenni, illetve amit az előttünk lévő állásfoglalásban felvetettünk.

Csak arra szeretném emlékeztetni önt, hogy a tárggyal kapcsolatos nehézségek abból fakadnak, hogy az egységes eurófizetési térség (SEPA) pénzforgalmi intézmények, elsősorban bankok kezdeményezése. Hadd mondjam el azt is, hogy a pénzforgalmi szolgáltatásokról szóló irányelv – amelynek volt szerencsém előadója lenni – éppen azzal a céllal készült, hogy segítsen beazonosítani és meghatározni azokat a jogi aktusokat, amelyek az európai fizetési rendszer megvalósításához szükségesek. Az irányelv másik célja a verseny növelése volt a pénzforgalom területén, és azzal a szándékkal, hogy a bankok hegemoniáját megtörje, a II. cím rendelkezett a pénzforgalmi intézmények megalakításáról.

Nyilván ez a komplikált kezdet is hozzájárult a késelemhez, de az is igaz, hogy a pénzforgalmi szolgáltatók – azaz a bankok –, amint ön is említette, a jelek szerint kissé vonakodnak attól, hogy megvalósítsák ezt a mechanizmust. Erre van magyarázat: a költség. Biztos vagyok benne, hogy ön is tisztában van vele, mégis, hadd említsem meg szemléltetésképpen: Franciaországban például a SEPA megvalósítása nagyobb költséggel jár, mint az euró bevezetése volt.

Azután itt van a bankközi díjak ügye, amivel szintén érdemes foglalkozni. Két kérdésről van szó. Az első, ahogy ön is említette, a versenyszabályoknak való megfelelés, de a másik kérdés – amit szintén nem hanyagolhatunk el – az, hogy a pénzforgalmi szolgáltatás pénzforgalmi intézmények kereskedelmi tevékenysége, s mint ilyet, méltányosan meg kell fizetni. Amit elítélünk, az a bankközi árrések egyoldalú, önkényes, előzetes egyeztetés nélküli megállapítása akkor, amikor ezek mértéke jogosan túlzottnak tekinthető.

Biztos úr, számítunk rá, hogy gondoskodik arról, hogy az előrelépés, amit az egységes fizetési piac megteremtésével tettünk, az átutalások és közvetlen terhelések európai eszközeinek gyors megvalósítását eredményezze.

Udo Bullmann az S&D képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, biztos úr, az egységes eurófizetési térség fontos, sőt központi eszköze az európai egységes piacnak. Gauzès úrnak köszönhető, hogy sikerült elindítanunk a projektet. Képviselőcsoportom teljes mértékben támogatja, és szeretnénk látni, hogy jól működik. Személy szerint az ellen sincs semmi kifogásom, hogy az átállásnak határidőt szabjunk meg, és a magam részéről nem is az számít, hogy ez három, négy vagy öt hónapig tart, hanem az, hogy utána ténylegesen működjön is a rendszer.

Az, hogy működni fog-e, két dologtól függ. Először is, el kell érni az ágazatnál, hogy végfelhasználó-barát legyen. Ma nem engedhetünk meg magunknak semmiféle híresztelést, burkolt ellenállást, sóvárgást a régi rendszer iránt. Ezért megfelelően kell működnie azok szempontjából is, akiknek végső soron használniuk kell majd.

Másodszor, természetesen a gazdaság érdekeit is szolgálnia kell. Itt szeretnék egy dolgot megemlíteni, ami továbbra is vita tárgya: azt, hogy miként fogják kiszámítani a közvetlen terheléseket. Úgy tűnik, a gazdaság nincs még felkészülve arra, hogy egy ésszerű modellre tegyen javaslatot e téren. Még mindig vannak fennakadások és makacsul kitartó ellenvélemények, és ha a gazdaság nem képes az egész Európai Unióban működő, közös modellt felmutatni, akkor – mint az előttünk lévő állásfoglalásra irányuló indítvány is előírja – bizonyos időn belül, mondjuk még az év vége előtt, a Bizottságnak kell konkrét javaslatot tennie. Ne tegyük azt, hogy számon kérjük a gazdaságot és határidőt követelünk az átálláshoz, miközben magunk nem teszünk lépéseket annak az ellenállásnak a megszüntetésére, amit a pénzforgalmi szolgáltatók nyilvánvalóan nem képesek egyedül legyőzni. Közösségi kezdeményezésre van szükség ahhoz, hogy minden működjön. A vitában mi ezt a megközelítést képviseljük.

Martin Ehrenhauser *a független képviselők nevében (NI).* – (DE) Elnök úr, jó, hogy van euró. A hazámhoz, Ausztriához hasonló kis országok máskülönben óriási nyomás alá kerültek volna a 2007-es pénzügyi válság folyamán.

Az euró-érem másik oldala azonban a következetesség és az elszámoltathatóság hiánya, amivel kapcsolatban természetesen van néhány kérdésem a Bizottság felé. Először is, ki a felelős az irányítás hiányáért az eurórendszerben? Másodszor, ki a felelős azért, hogy Görögország valótlán költségvetési adatait nem ismerték fel korábban? Harmadszor, nem arról van-e szó, hogy miközben ma Görögországról beszélünk, a probléma valójában Spanyolország? Negyedszer, tudja-e az Európai Bizottság garantálni, hogy Spanyolország ne nyújtson be hamis költségvetési adatokat, és mit tesz ennek érdekében?

Világosságot és átláthatóságot követeltek, és mindenekfelett azt, hogy végül is vonják felelősségre azokat, akik felelősek ezért. Csak akkor tudjuk garantálni a játékszabályok következetes betartását, ha a szóban forgó egyének felelősségre vonása ténylegesen megtörténik.

Markus Ferber (PPE). – (DE) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim, azzal kezdeném, hogy helyt adok annak, hogy a közös valutához közös eljárások kellenek. Annak is helyt adok, hogy ezeket – az egységes eurófizetési térségben még nem mindenütt bevezetett – közös eljárásokat valamivel jobban is lehetne érvényesíteni.

Másfelől azonban határozottan állítom, hogy néhány helyen még mindig változtatni kellene a szabályzatot. Saját hazámban a közvetlen terhelés rendkívül elterjedt eljárás a rendszeres kifizetések feldolgozásának elősegítésére.

A szabályzatban jelenleg tervezett eljárásrend nagyon bürokratikus és komplikált, ezért nagyon örülnék, biztos úr, ha a mindannyiunk által óhajtott határidő kapcsán ez a kérdés is ismét napirendre kerülne. Egyrészt nem szabad kitenni magunkat a csalásnak – ami a határokon átnyúló területen probléma –, másrészt viszont továbbra is szükség van a helyi díjak, például a folyóirat-előfizetések, biztosítási díjak, mobiltelefon-számlák stb. terhelésére és arra, hogy az érintett vállalatok egyszerű eljárás keretében be tudják szedni őket.

Ez lenne a kérésem – és az állásfoglalásra irányuló indítványunkban van is egy ennek megfelelő szakasz –, hogy ezzel is elősegítsük annak biztosítását, hogy garantálni lehessen a tagállamokban jól bevált eljárások fennmaradását az egységes eurófizetési térség végső bevezetése után is.

Othmar Karas (PPE). – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, alighanem mindannyian elfogadjuk a biztos úr válaszait a kérdésre, és hálásak vagyunk értük. Összhangban vannak az Európai Parlament célkitűzéseivel.

Másodszor, arra szeretnék rámutatni, hogy a banki terület önszabályozási módszere, amit a SEPA céljaira választottunk, jól bevált az intézményeknél, és igen rövid időn belül több száz bank csatlakozott az egységes eurófizetési térséghez. A SEPA az egységes piac része; nagyobb az euróövezetnél, de még nem teljes. Határozottan támogatom az egyértelmű, jogilag kötelező érvényű határidő megállapítását, ugyanis azt remélem, hogy egy ilyen dátum birtokában nagyobb nyomást fejthetünk ki a nyitott kérdések megoldása és a módszeres megvalósítás megkezdésének jogilag kötelezővé tétele érdekében. Ez még egy lehetőséget ad a szereplőknek, hogy rámutassanak a hátralévő tennivalókra. A közös dátum elengedhetetlen a SEPA-térség lehető leggyorsabb megvalósításához és ahhoz, hogy maximálisan biztosítsuk az egységes piacra való alkalmasságát.

David Casa (PPE). – Elnök úr, a SEPA dicséretes kezdeményezés, ami kétség kívül hatalmas szolgálatot fog tenni a határokon átnyúló fizetések hatékonyságának fokozásában és az euró-fizetések töredezett nemzeti piacainak egységes, hazai piaccá tételében, hiszen lehetővé teszi, hogy az ügyfelek egyetlen bankszámla és ugyanazon fizetőeszköz igénybevételével, készpénz nélkül fizethessenek euróban a térség bármely pontján.

Egy másik nagy előnye, hogy csökkenteni fogja az európai gazdaság térségen belüli tőkemozgatással kapcsolatos általános költségeit, amelyek mértékét ma a teljes bruttó hazai termék két vagy három százalékára becslik. Ne felejtsük el, hogy a SEPA végcélja egy valóban hazai pénzforgalmi környezet megteremtése volt Európa-szerte, és teljesen érthető, hogy egy ilyen nagyszabású célt nem lehet könnyedén elérni, főként, ha tekintetbe vesszük azt a sajnálatos szükségszerűséget, hogy a páneurópai banki közösség sokszor ellentétes érdekei között is kompromisszumot kell találni.

A gazdasági válság csak akadályokat gördített a SEPA-szabványok bevezetése elé; ez költséges folyamat, a bankoknak pedig – érthető okokból – vannak ennél sürgetőbb prioritásai. Úgy gondolom, hogy a lehető leghamarabb elemezni kellene a fennálló helyzetet, és ki kellene alakítani egy realisabb menetrendet.

Amint Karas kollégám rámutatott, ma már elengedhetetlen a SEPA-eszközökre való átállás jogilag kötelezően érvényes határidejének megállapítása. Elfogadhatatlan, hogy a mai napig nincs konkrét ütemterv. Nem hatékony és nem célravezető az a nézet, hogy a nemzeti előírásokat engedni kell párhuzamosan működni a SEPA-eszközökkel.

Ezért felkérem önt, biztos úr, és a Bizottságot arra, hogy nyújtsanak egy biztos fogódzót ennek az eleve bizonytalan szektornak, és gondoskodjanak arról, hogy legyen végre egy jogilag kötelező érvényű határideje a SEPA-eszközökre történő átállásnak.

Elena Băsescu (PPE). – (RO) Szeretném tájékoztatni önöket arról, hogy hazám, Románia, fontos lépéseket tesz a SEPA megvalósításával és a SEPA-ra történő átállással kapcsolatban. 2009 októberében átültettük a román jogba a belső piaci fizetési szolgáltatásokról szóló 2007/64/EK irányelvet. A Román Bankszövetség, amely az Európai Pénzforgalmi Tanács tagja, már 2007-ben magára vállalta a SEPA-rendszerekhez történő csatlakozást támogató szervezet szerepét. A SEPA-átutalásokra történő átállást tulajdonképpen az euró bevezetésének időpontjára befejezzük, míg egyelőre csupán öt bank tervezi, hogy a következő három évben csatlakozik a SEPA közvetlen terhelési programjához.

A közigazgatási szervek kulcsszerepet játszanak a SEPA-átállás folyamatában. A közintézmények, közművek, távközlési szolgáltatók és biztosítócégek jelenthetik a SEPA-átállás folyamatát felgyorsító kritikus tömeget. Románia pénzügyminisztere bejelentette, hogy Románia az euró bevezetésével egy időben áll a SEPA-rendszerekre.

Köszönöm.

Michel Barnier a Bizottság tagja. – (FR) Elnök úr, szeretném minden hozzászólónak megköszönni a hozzájárulását. Különösen az ragadott meg Bowles asszony kezdő felszólalása során, hogy az egész Parlament – mint már a múltban is számos alkalommal kimutatta – egyöntetűen támogatta az egységes eurófizetési térség (SEPA) megvalósítását. Ezt erősíti meg az állásfoglalás-tervezet is. Ez a projekt két éve tart, és úgy gondolom, most kell végrehajtani. Hadd ismételjem el újra, hogy az az egységes álláspont ragadta meg a figyelmet leginkább, amellyel a határidő kijelölésének szükségességét jelezték, amint az röviddel ezelőtt ismét elhangzott.

Ezért szeretném újra megerősíteni elkötelezettségemet a határidő kijelölése iránt. Kérem, adjanak néhány hetet arra – és biztos vagyok benne, hogy ez nem lesz időpocsékolás –, hogy tárgyaljak a bankrendszer kulcsfontosságú szereplőivel. Az erről és a SEPA helyes megvalósításához kapcsolódó más témákról szóló, rövid konzultációt követően – Bowles asszony kérésének megfelelően – mielőbb meghozom a döntéseket.

A SEPA csak akkor járhat sikerrel, ha maradéktalanul kielégíti mind a fogyasztók, mind a felhasználók igényeit. Vállalkozásokról, főként kisvállalkozókról, fogyasztókról és országos igazgatási szervekről beszélek. A Bizottság reményei szerint a SEPA megvalósításakor tekintetbe fogjuk venni a felhasználók által kifejezett aggályokat is; mi erre fogunk törekedni. Băsescu asszony hozzászólása kapcsán szeretném jelezni, hogy külön oda fogunk figyelni arra, hogy az új tagállamok munkáját – és tisztában vagyunk azzal, hogy Romániában és más országokban is történtek erőfeszítések – teljes mértékig bevonjuk a SEPA-projektbe, hiszen ez áll mindannyiunk érdekében.

Végül pedig, amint a meghallgatáson is jeleztem, tisztában kell látnunk a kártyákkal kapcsolatban. E téren is néhány hétre, vagy legkésőbb néhány hónapra lesz szükségem ahhoz, hogy tárgyaljak a főbb szereplőkkel és tisztázzam, mik a szándékaik, mennyiben vannak felkészülve arra, hogy egy jövőző páneurópai kártyarendszer finanszírozási modelljének kidolgozása érdekében összehangolják és egyesítsék erőfeszítéseiket. Azt a kérdést, hogy milyen verseny-keretrendszerben működjön a SEPA, a bankszektor legfőbb szereplőinek kell felvetnem.

Elnök asszony, hölgyeim és uraim, hadd köszönjem meg a SEPA-projekt iránt ismét kinyilvánított, építő jellegű, aktív támogatásukat. Az Európai Bizottság is ugyanennyire elkötelezett.

Elnök. - A vitát lezárom.

A szavazásra 2010. március 10-én, szerdán 12.00 órakor kerül sor.

19. A meghatározott jogi formájú társaságok éves beszámolóí, tekintettel a mikrovállalkozásokra (vita)

Elnök. - A következő napirendi pont a Jogi Bizottság nevében Klaus-Heiner Lehne által készített jelentés ((A7-0011/2010) a meghatározott jogi formájú társaságok éves beszámolójáról, tekintettel a mikrovállalkozásokra (COM(2009)0083 - C6-0074/2009 - 2009/0035(COD))).

Klaus-Heiner Lehne előadó. – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, ez a jelentés egy olyan projektről szól, amellyel az Európai Parlament sok éve foglalkozik, és amely most talán egy lépéssel közelebb vihető a sikerhez.

Fel akartuk menteni a számviteli kötelezettségek alól a mikrotársaságokat – és itt most olyan társaságokról beszélünk, amelyek különösen kicsik, kevés alkalmazottal, minimális árbevétellel és nyereséggel rendelkeznek, és lényegében csak egy regionális, helyi területen működnek, mondjuk egy kis pékségről vagy egy szobafestő-mázolóról. A Parlament a Tanáccsal együttműködve többször próbálta ezt megvalósítani – a negyedik irányelvet, amelyről beszélünk, több alkalommal módosították is. Az utolsó kísérletre van den Burg asszony jelentésének keretében került sor 2008 végén. Ezt akkor a Tanáccsal folytatott tárgyalások során nem sikerült keresztülvinnünk. Az eredmény az lett, hogy 2008 decemberében a Parlament elfogadott egy állásfoglalást, csaknem egyhangúlag, amelyben felszólította a Bizottságot, hogy jogszabályi keretben valósítsa meg a mikrotársaságok mentesítésének lehetőségét. Ez időközben pontosan meg is történt. A Bizottság előterjesztette a javaslatot, és ezzel pontosan azt tette, amit a Parlament kívánt. Ezen túlmenően az Európai Bizottság által összehívott bizottság, nevezetesen a Stoiber-csoport, amely a bürokrácia csökkentésével foglalkozik, szintén állást foglalt e problémával kapcsolatban, és kijelentette, hogy ez kulcsfontosságú eszköz lenne az európai mikrotársaságok terheinek enyhítésére. Összesen 6,3 milliárd EUR nagyságrendű lehetséges megtakarításról beszélünk. Ugyanakkor emlékezni kell arra, hogy a mikrotársaságok különösen nagymértékben szenvednek a bürokratikus terhektől.

A Bizottság e javaslata úgymond zászlóshajója a bürokrácia elleni küzdelemnek és az Európai Unió bürokrácia megszüntetésére irányuló politikájának, és ezért meglehetősen központi és nagyhorderejű javaslat. Értelmes indokok egész sora támasztja alá ennek a javaslatnak a helyességét. A vita tárgyát képező irányelv 1978-ból származik. Célpontjában a nagy- és közép vállalkozások álltak. Soha nem szólt a kisvállalkozásoknak. Az, hogy a mikrotársaságok az irányelv által meghatározott kötelezettségek hatálya alá tartoznak, nevezetesen olyan beszámolókat kell készíteniük, amelyek felépítésük és a bennük foglalt elemek szempontjából lényegében megegyeznek a nagyvállalatok számára előírt beszámolókkal, teljes mértékben figyelmen kívül hagyja, hogy valójában mire van szükség, valamint nem veszi figyelembe a mikrotársaságok igényeit sem. Ha egy mikrotársaságnak kölcsönre van szüksége, egy ilyen mérleg szinte semmit sem ér. Akár azt is ki merem jelenteni, hogy e mikrotársaságok többsége – és ezt a Bizottság kutatásai is megerősítik – egyáltalán nem érti saját beszámolóját. Ismét hangsúlyozom, hogy ennek az értéke gyakorlatilag nulla. Ami a kölcsönnyújtás szempontjából fontos, az a készpénzáramlás. Vagyis például a likviditás kérdése, az aktíválható tartalékok kérdése. Mindezek azonban olyan kérdések, amelyek elvileg nem vezethetők le egy ilyen formájú mérlegből; az csak egy pillanatfelvétel, amely nem dönti el, hogy a vállalkozás megérdemli-e a kölcsönt vagy sem.

Nincs szó a verseny témájáról sem, szemben azzal, amit a lobbi egyes részei itt állítottak. Ezek a vállalkozások rendszerint nem versenyeznek az egységes piacon, határokon átnyúló tevékenységekben. Csak regionális vagy helyi léptékben működnek. Ezért ez a probléma egyáltalán nem releváns az egységes piac szempontjából. Mellesleg az egységes piac nem önmagában vett cél. Fontos, és jó, hogy van. Szabályainak azonban az egységes piac működésére, a határokon átnyúló kereskedelemre kellene vonatkozniuk, a csak a nemzetgazdaságot érintő belső kérdésekre viszont nem.

E háttérre tekintettel most pontot kellene tennünk ennek a végtelen történetnek a végére. El kellene fogadnunk ezt a jelentést. Ez megteremtené annak a lehetőségét, hogy a Tanács újra mérlegelje az ügyet, és lehetőleg megszűnjön az ott fennálló minősített kisebbség. Ez jó lenne Európa legkisebb vállalkozásai számára.

Michel Barnier a Bizottság tagja. – (FR) Elnök úr, először is szeretném megköszönni és üdvözölni a két előadó munkáját – Lehne úrét, aki a Jogi Bizottság elnöke és az imént szólalt fel, valamint Sterckx úrét. Szeretném emlékeztetni önöket arra, hogy mint Lehne úr elmondta, ez a bizottsági irányelvre irányuló javaslat válasz a Parlament kívánságaira. A Parlament állásfoglalása 2008. december 18-án kelt. Ebben felszólították a Bizottságot, hogy terjesszen elő olyan jogalkotási javaslatot, amely lehetővé teszi a tagállamok számára, hogy kizárják a mikrotársaságokat a számviteli irányelvek hatálya alól.

Ugyanakkor a Stoiber úr elnöklete alatt működő, független érdekképviselőkből álló, adminisztratív terhek csökkentésével foglalkozó magas szintű munkacsoport egyértelműen a javaslat mellett foglalt állást, mint Lehne úr az imént említette.

Végezetül az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság is támogatásában részesítette ezt a számviteli eljárások egyszerűsítésére irányuló javaslatot. Nos, itt tartunk.

Miért fontos ez az intézkedés? Az egységes beszámolási rendszer megteremtésével ez a javaslat minden bizonnyal lehetővé fogja tenni a tagállamok számára, hogy homogenizálják a mikrotársaságokra vonatkozó beszámolási követelményeiket, és következetesebbé tegyék azokat. Ennek az új megközelítésnek az a célja, hogy lehetővé tegye az e társaságok által viselt költségek jelentős csökkentését.

Lehne úr, ön több millió euróról beszélt. Személy szerint a munkatársaim által adott szám áll rendelkezésemre, akiknek a becslése szerint a megtakarítás legfeljebb 6,3 milliárd EUR lehet. Még ha e szám kisebb is lenne, az én szememben az is indokolná, hogy az európai mikrotársaságok tevékenységének ösztönzése érdekében folytassuk a vitát erről a kérdésről. Ez egy újabb oka annak, hogy a mikrotársaságokra vonatkozó javaslat gyors elfogadását szorgalmazom.

Ha ezt a javaslatot a számviteli irányelvek felülvizsgálatának általánosabb keretébe kellene beillesztenünk, mint ahogyan a Gazdasági és Monetáris Bizottság akarta, ez természetesen tovább tartana. Akár több év is eltelne, mire ezek a rendelkezések alkalmazandóvá válnának.

Éppen most, hölgyeim és uraim, bírálatokat, megjegyzéseket és javaslatokat hallok mindkét oldalról, és szeretnék megpróbálni választ adni vagy biztosítani önöket három konkrét ponttal kapcsolatban.

Először is, a javaslat egy lehetőséget ad a tagállamoknak, amellyel választásuk szerint vagy élnek, vagy nem élnek. Más szavakkal minden tagállam, amely meg kívánja tartani a jelenlegi szabályokat, megtarthatja azokat, anélkül hogy változtatnia kellene saját nemzeti jogszabályain.

Másodszor szeretném hangsúlyozni, hogy ennek a javaslatnak a célja az egyszerűsítés és a szubszidiaritás. Annak érdekében, hogy a lakosság és a vállalkozások értsék és ki tudják használni a belföldi piacot, nem szabad európai szinten szabályokat megszabnunk, csak ha ez valóban szükséges. Úgy gondolom, hogy konkrétan a mikrotársaságok esetében a jelenleg szabályok túlzottan tűnhetnek.

Harmadszor, szemben azzal, ami esetleg elhangzott, ez a javaslat nem jelenti szükségszerűen a mikrotársaságok valamennyi számviteli követelmény alóli teljes körű felmentését. Tudom, hogy ezzel kapcsolatban aggályoknak adtak hangot bizonyos tagállamokban. A Jogi Bizottság által javasolt kompromisszum e ponton meglehetősen világos. Ezeknek a vállalkozásoknak meg kell őrizniük a végrehajtott ügyleteket és saját pénzügyi helyzetüket bemutató alátámasztó bizonylatokat.

E bevezetés befejezésekképpen, mielőtt meghallgatnám az önök mondanivalóját, szeretném személyesen arra biztatni e Házat, hogy támogassa ezt a javaslatot. Az érdekelt felek várják ezt a döntést, és úgy gondolom, hogy határozott jelzésre van szükség a Parlament részéről ahhoz, hogy tovább lehessen lépni ebben az ügyben. Mindannyian az egyszerűsítés mellett állunk. Úgy gondolom, hogy ez a javaslat, amelynek a Jogi Bizottság elnöke elkötelezett támogatója, példa az ilyen egyszerűsítésre, és remélem, hogy a mikrotársaságok hamarosan élvezhetik az e javaslattól várt megtakarítások hasznát.

Dirk Sterckx a Gazdasági és Monetáris Bizottság véleményének előadója. – (NL) Elnök úr, örülök, hogy végül ismertetni lehet a Gazdasági és Monetáris Bizottság álláspontját a plenáris ülésen; néhány hete még nem ez volt a helyzet. Egyetérték a Bizottságnak azzal az alapvető elképzelésével, hogy csökkenteni kell a kisvállalkozások adminisztratív terheit, és hogy – mint Lehne úr mondta – különbséget kell tenni a nagy- és a kisvállalkozások között.

Az előterjesztett javaslat azonban nem éri el ezt a célkitűzést: ez a magyarázata a Gazdasági és Monetáris Bizottság álláspontjának. Ha nem áll rendelkezésre éves beszámoló, az megnehezíti a kisvállalkozások számára, hogy információt szerezzenek kollégáikról. Jelenleg különböző helyzetet láthatunk a különböző tagállamokban, aminek nem örülök, különösen a kivállalkozások esetében, amelyek nem szakértői e területnek. Ezért arra kérem képviselőtársaimat, hogy támogassák álláspontunkat.

Átfogó hatásvizsgálatot szorgalmazunk, amely nemcsak a 6,3 milliárd EUR összegű pozitív következményeket, hanem a negatív hatásokat is fedi; ez egy mulasztás a Bizottság részéről. Az adminisztratív egyszerűsítést legjobb lenne a társasági jogi irányelvek felülvizsgálatának részeként elvégezni, mivel így az mindenkit egyformán érintene. E kereten belül el lehetne végezni az egyszerűsítéseket és különbségeket lehetne

meghatározni. Harmadszor, végül egy valamennyi tagállam számára egységes irányelvhez, erősebb belső piacához és valódi adminisztratív egyszerűsítéshez jutnánk.

Tadeusz Zwiefka a PPE képviselőcsoport nevében. – (PL) Elnök úr, nagyon jól tudjuk, hogy a mikrotársaságok miben különböznek a kis- és középvállalkozásoktól, nem is beszélve a nagy gazdasági társaságokról. Ezért szeretném felhívni a figyelmet olyan külső tényezőkre, amelyek kedvezőtlenek e cégek tevékenysége szempontjából. Ezek közé tartoznak mind makrogazdasági tényezők, mint amilyen a jogalkotás, az adózás és a bürokrácia, mind mikrogazdasági tényezők, mint például a fennmaradással kapcsolatos nehézségek és a gyenge pénzügyi likviditás. Mi ennek a helyzetnek az eredménye? Nos, ez azzal jár, hogy az utóbbi néhány évben a működésük első évén túl fennmaradó mikrotársaságok aránya 60 % körül ingadozik. Ez azt jelenti, hogy az újonnan alapított mikrotársaságok több mint egyharmada nem élte túl a piaci működés első évét. Ha ezen túlmenően felismerjük, hogy sok tagállamban az összes gazdasági társaság több mint 90 %-át mikrotársaságok teszik ki, akkor abszolút elengedhetetlenné válik az adminisztratív akadályok és különböző fajta, különösen a könyvvizsgálattal összefüggő terhek csökkentéséről folyó vita.

Az is fontos, hogy a viták ne csak az egyszerűsítésre összpontosuljanak, hanem a számviteli követelmények ilyen jellegű kisvállalkozásokra gyakorolt hatásaira is. Az egyszerűsítés témájáról folyó vita általában a költségekre összpontosít, míg a számviteli követelmények jelentőségéről folyó vita a pénzügyi beszámolás előnyeivel és az egyes felhasználók szükségleteivel foglalkozik. Számos sajátosság különbözteti meg ezeket a cégeket a nagyvállalkozásoktól, amelyek az egyszerűsített szabályozás bevezetése mellett szólnak. Először is, egész biztosan kisebb előnyökkel jár az egyetemes szabványok bevezetése, mint a nagyvállalatok esetében. Ez a szabványok alkalmazása tekintetében a költség-haszon egyensúly hiányához vezet. A megfelelő költség-haszon egyensúly megteremtéséhez költségcsökkentésre van szükség.

Másodszor, a pénzügyi beszámolás nem játszik jelentős szerepet a mikrotársaságok tulajdonosai információs szükségleteinek kielégítésében, mivel rendszerint családtagokról van szó. Amikor a pénzügyi válsággal kapcsolatban a változás szükségességét vitatjuk meg, emlékezzünk arra, hogy a válságot nem a mikrotársaságok okozták.

Françoise Castex az S&D képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim, mint az előadó és a biztos úr is megjegyezték, ez az irányelvre irányuló javaslat valóban egy parlamenti szavazásra válaszol.

A Szocialisták és Demokraták Progresszív Szövetsége Európai Parlamenti Képviselőcsoportja mindazonáltal bírálja a javaslatot, mert azzal a kockázattal jár, hogy éppen azok ellen az emberek ellen fordul, akiket támogatni akarunk. Miközben könnyíteni kívánjuk a vállalkozások terheit, azt kockáztatjuk, hogy megfosztjuk őket az átláthatóság és a bizalom feltételeitől, amelyek nélkülözhetetlenek vezetésükhöz és tevékenységük dinamizmusához.

Mindenek előtt úgy vélem, hogy világosan kell beszélnünk a küszöbökről és arról, hogy pontosan mi is a mikrotársaság. Ez olyan kis- vagy középvállalkozás, amely több mint 10 alkalmazottal és 1 millió EUR feletti árbevétellel rendelkezik. Bármelyik tagállamot tekintve ezek képezik a vállalkozások nagy többségét.

Lehet, hogy helyi szinten működnek és alig vannak jelen a közösségi piacon, de ez nem jelenti azt, hogy eltörlik számukra a számviteli szabályokat. Számviteli szabályokkal kell szembesülniük, amikor csak bankokkal vagy partnerekkel akarnak érintkezni, vagy adóügyi, gazdasági vagy szociális intézményekkel tárgyalnak. Ekkor számviteli szabályokat szabnak majd meg számukra, és lehetséges, hogy nagyobb árat kell fizetniük, mint amelyet a szokásos számvitelért fizettek volna, olyan kritériumok teljesítése érdekében, amelyeknek nem lesznek képesek szükségszerűen megfelelni.

Nem szeretném azt látni, hogy egy olyan rendszer felé lépünk előre, amelyben az éves beszámoló készítésének kötelezettségét a közös európai uniós keretrendszeren kívül szabják meg. Nem csak a verseny problémájáról van szó. Egész egyszerűen gazdasági integrációs és közösségi jogi kérdésről, valamint az Európai Unió valamennyi vállalkozásával szembeni egyenlő bánásmódról van szó.

Mindezeket elmondva meglehetősen világos, hogy szükséges a KKV-kra vonatkozó számviteli kötelezettségek egyszerűsítése. Éppenséggel három kezdeményezés igyekszik e célt elérni: a javaslat, amelyet ma vitatunk meg; a nemzetközi pénzügyi beszámolási standardok rendszere; valamint a negyedik és a hetedik számviteli irányelv felülvizsgálata, amelyre vonatkozóan az Európai Bizottságnak hamarosan javaslatokat kell benyújtania.

Ezeket a javaslatokat 2010-re ígérték nekünk. Úgy tűnik, hogy a határidőt meghosszabbították, de úgy gondolom, hogy ez a meghosszabbítás nem elég ok arra, hogy kapkodjunk és félmunkát végezzünk, mivel lehetséges, hogy ennek a három javaslatnak ugyan azonos a célja, de nem azonos módon fogalmazódnak meg, és nekem úgy tűnik, biztos úr, hogy kedvezőbb és a vállalkozások számára egyértelműbb, ha egyetlen, általános választ adunk, lehetővé téve a kötelezettségek mindenki által óhajtott egyszerűsítésének egyeztetését az ezt igénylő kisvállalkozások életének realitásával.

A jelenlegi probléma az, hogy az Európai Bizottság késlekedik az ezen irányelvek felülvizsgálatára irányuló javaslattal, ami hátráltatja az ügy általunk történő mérlegelését. Ezért felszólítom az Európai Bizottságot, hogy gyorsítsa fel a mentesítés e kérdéséről folyó párbeszédet, amely jelenleg mind a gazdasági intézményeket, mind a gazdasági köröket megosztja Európában, és hogy készítsen hatásvizsgálatot.

Alexandra Thein az ALDE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, a Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért Képviselőcsoport árnyékelőadójaként egyszerűen nem tudom megérteni, hogy lehet bárki is a mikrotársaságok – és hangsúlyozom, a mikrotársaságok, nem pedig a kis- és középvállalkozások – éves beszámolási kötelezettségek alóli mentesítése ellen. Itt nem a száz alkalmazottat foglalkoztató, közepes méretű, exportorientált baden-württembergi társaságról beszélünk, hanem kis kézműves vállalkozásokról, a virágboltról, a sarki pékségről, az újonnan alapított informatikai kezdő vállalkozásról. A politikusok évek óta hajtogatják nemzeti és európai szinten egyaránt, hogy pontosan ezeket a mikrotársaságokat mentesíteni kell. Mentесíteni kell a szükségtelen költségek alól, ebben az esetben az adótanácsadóval kapcsolatos szükségtelen költségek alól, nem az egyébként alapvető költségek alól – Belgiumban a jogászok készítik ezeket az éves beszámolókat, Franciaországban a könyvvizsgálók –, és mentesíteni kell őket a szükségtelen munkamennyiség és adminisztratív terhek alól, most, a jelenlegi pénzügyi és gazdasági válságban minden eddiginél inkább.

Most pedig, amikor a Bizottság végre előterjesztette a javaslatot, amelyet a Parlament már olyan régóta kért, a szkeptikusok és örök elutasítók egyszer csak aggályokat hangoztatnak. A mikrotársaságoknak, amelyekről beszélünk, mindössze 7 %-a folytat határokon átnyúló tevékenységet. Ezért a szubszidiaritás elvére tekintettel egyáltalán nem kellene európai szinten semmilyen szabályozásnak léteznie. Ami tovább rontja a helyzetet, a számviteli szabályok továbbra is a nagy- és középvállalkozások igényeihez igazodnak, és már kezdettől fogva egyáltalán nem voltak helyénvalók a mikrotársaságok számára, amelyekről most beszélünk.

Hallom az ellenzék érveit, először is, miszerint a mikrovállalkozónak kölcsönre lehet szüksége, és ekkor nem képes semmit sem benyújtani bankjának. Azt mondom önöknek, hogy mindenki, aki ismeri a Bázeli II-t, tudja, hogy az éves mérleg legjobb esetben is csak egy szép bónusz a banknak, semmi több. Másodszor, ami a hitelezők állítólagos védelmét illeti: kisebbségben vannak azok a hitelezők, akik az éves mérlegre támaszkodnak. Jogászként végzett munkám során még soha nem találkoztam olyan vevővel, aki egy ilyen méretű vállalkozás eladásakor bármilyen formában is az éves beszámoló jelentőségére hagyatkozott volna. Harmadszor, az Európai Unió déli tagállamai – igen, éppen azok, amelyek újabban állandó csúfos beszámoló szereplői újságainkban – meg akarják tartani a régi szabályozást. Ezt megtehetik, mivel a szabályozás opcionális. Azok az államok azonban, amelyek azért követelnek a mikrovállalkozásoktól éves pénzügyi beszámolót, mert nem rendelkeznek hatékony adóigazgatással és az éves beszámoló beérkezésétől eltekintve nem gyakorolnak ellenőrzést, aligha lepődhetnek meg a hiányzó adóbevételeken és az adócsaláson.

Ezért arra kérek minden európai parlamenti képviselőt, különösen a szociáldemokratákat, hogy hagyják jóvá ezt az ésszerű szabályozást, különösen mivel Lehne úr a Jogi Bizottságtól kompromisszumos szabályok révén minden aggályt figyelembe vett, és ezt követően nem terjesztettek elő semmilyen lényegbevágó érvet.

William (The Earl of) Dartmouth (EFD). – (A felszólaló az eljárási szabályzat 149. cikkének (8) bekezdése szerinti kékkártyás kérdést tesz fel.) Elnök úr, Castex asszony elfogadja, hogy az általa előterjesztett javaslat, miszerint a javaslatot el kell halasztani és hatásvizsgálatot kell készíteni, valójában megegyezik azzal, mintha nemet mondott volna?

Françoise Castex (S&D). – (A felszólaló az eljárási szabályzat 149. cikkének (8) bekezdése szerinti kékkártyás kérdést válaszol meg.) (FR) Elnök úr, tökéletesen értem a kérdést. Ha ezt a javaslatot elutasítják, vissza kell kerülnie a tervezőasztalra, és ha ez bekövetkezik, valóban tervbe vehetünk egy hatásvizsgálatot.

Mint elmondtam, nem ellenezzük a kisvállalkozásokra vonatkozó számviteli szabályok egyszerűsítését, különösen mivel olyan mértékben felhalmozódtak az irányelvek és intézkedések, hogy ezeket a helyzet tisztázása érdekében át kell szervezni.

Egyszerűen úgy gondoljuk, hogy ez a javaslat a helyzet egyszerűsítése helyett bizonytalanságot teremt a vállalkozások számára.

Kay Swinburne az ECR képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, a mikrotársaságok bizonyos számviteli követelmények alóli felmentésére irányuló javaslat messze nem látszik tökéletesnek, és képviselőcsoportom a Gazdasági és Monetáris Bizottságban a Gazdasági és Monetáris Bizottság előadója, Sterckx úr támogatása mellett szavazott, aki arra kéri a Bizottságot, hogy menjen tovább, és segítsen az egész EU-ban valamennyi mikrotársaságnak és KKV-nak terheik lényeges csökkentésével, elutasítva e javaslatot és előterjesztve a teljes negyedik és hetedik társasági jogi irányelv égetően szükséges felülvizsgálatát, hogy egy nagyobb hatókörű, jelentősebb javaslattal rendelkezünk.

Aggályos a Bizottság hatásvizsgálata és azok a benne szereplő állítások is, miszerint ez a javaslat milyen sok jót fog hozni. Úgy tűnik, hogy nagyon korlátozott a hatóköre. A gazdasági nehézségek jelen időszakában azonban fontos emlékezni arra, hogy minden kis lépés segít.

Remélem, hogy ha támogatjuk ezt az intézkedést, walesi választókerületemben legalább egy kisvállalkozásnál lecsapódik majd valamilyen haszon e mentességből eredően. Nem jelent majd gyógyírt a recesszió által okozott valamennyi problémára, és nem szabadna részünkről ezt az apró intézkedést óriási eredményként feltüntetni. Ha azonban ez a mentesség akárcsak néhány vállalkozásnak is segíthet abban, hogy jobban átvészelje ezt a nehéz gazdasági időszakot, nem állhatunk az útjában.

Cornelis de Jong a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (NL) Elnök úr, rendszerint örömmel tölt el, amikor az Európai Unió időről időre szabályokat töröl el, mivel már így is túl sok van belőlük, és terhet jelentenek a polgárok és a vállalkozások számára egyaránt. De válasszuk a megfelelő szabályokat, például a közbeszerzési szabályokat, amelyek szükségtelenül kényszerítőek és összetettek.

Az éves beszámoló közzétételére vonatkozó kötelezettség viszont nem az a fajta szabály, amelyet el kellene törölnünk, még a legkisebb vállalkozások (mikrotársaságok) esetében sem. A vállalkozások megbízható, átlátható pénzügyi igazgatás nélkül nem juthatnak hitelhez, és általánosságban a tevékenység folytatása lényegesen nehezebbé válik. A terepen működő forrásoktól tudom, hogy a pénzügyi adminisztráció a mikrotársaságok körében gyakran problémát jelent. Ha az éves beszámoló már nem kötelező, és így mint információforrás elveszik, az egyetlen fennmaradó lehetőség az adózási célból készített dokumentumok bekérése. Ki fogja azonban garantálni, hogy ezek éppolyan megbízhatóak, mint a hiteles éves beszámolók? Megbízhatóságuk objektív megállapítása az adóbevallások 100 %-ának állandó ellenőrzését jelentené, ami valamennyi alátámasztó bizonylat átadásával járna. Erről az adóigazgatások és a kisvállalkozók egyformán nagyon szívesen lemondanak.

Ezért egyetértek a Gazdasági és Monetáris Bizottsággal, amikor a bizottsági javaslat elutasítását javasolja. Az érintett intézkedés olyan intézkedés, amelynek sok kisvállalkozás áldozatául eshet, és ezzel a Ház sem kívánhatja a lelkiismeretét terhelni éppen most, amikor akkora szükség van a kis- és középvállalkozásokra, hogy munkahelyeket biztosítsanak.

William (The Earl of) Dartmouth az EFD képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, az Egyesült Királyságban jelenleg 2 460 000 a munkanélküliek száma. A fiatalok munkanélkülisége az Egyesült Királyságban 20 %. Franciaországban a fiatalok munkanélkülisége 24 %. Olaszországban 25 %, Spanyolországban pedig hihetetlenül magas, 39 %. A nagyvállalatok az utóbbi két évben sorra bocsátják el az embereket, és továbbra is ezt fogják tenni.

A munkanélküliek fő reményégei a kis- és mikrovállalkozások. Az uniós irányelvek azonban megnehezítik a mikrovállalkozások számára, hogy sikeresen működjenek. Az uniós szabályok lefojtják a növekedésüket, és ez egyszer a Bizottság egy értelmes lépést tesz a mikrovállalkozások egyes számviteli szabályok alóli mentesítésére irányuló javaslattal. Az Egyesült Királyságban több mint 1,7 millió mikrotársaság van. Ha ezek a cégek képesek lennének mindössze eggyel több további személyt foglalkoztatni, az Egyesült Királyság súlyos munkanélküliségi problémája jelentős részben megoldódna.

Mindannyian megkaptuk Sterckx úr és barátai körlevelét. Sterckx úr és barátai részben azon az alapon ellenzik a javaslatot, hogy a nagyon kis vállalkozások uniós számviteli irányelvek teljes köre alóli mentesítése valamiképpen ellentétes az egységes piaccal. Ez egy teljesen nevetséges érv, amellyel csak az ALDE képviselőcsoport belga tagja állhatott elő. Tudom, hogy azt, aki ebben a Parlamentben bírálja Belgiumot vagy a belgákat, megbírságozzák, de szeretném egy kicsit emlékeztetükbe idézni a történelmet. Kilencvenhat évvel ezelőtt Nagy-Britannia azért lépett be az I. Világháborúba, hogy megvédje Belgium területi épségét.

Javasolnám, hogy Sterckx úr részben azzal törlessze ezt az adósságot, hogy felhagy a Nagy-Britannia gazdaságának és Nagy-Britanniának mint nemzetállamnak a tönkretételére irányuló kísérletekkel.

(A felszólaló hozzájárul ahhoz, hogy az eljárási szabályzat 149. cikkének (8) bekezdésében meghatározott eljárással összhangban válaszoljon egy kékkártyás kérdésre.)

Dirk Sterckx (ALDE). – Elnök úr, engedje meg mindenekelőtt, hogy megköszönjem az előttem szólónak, amit Nagy-Britannia tett értünk annyi évvel ezelőtt.

Lenne egy kérdésem hozzá: Ha azt kérjük a Bizottságtól, hogy vizsgálja felül a két irányelvet, amit erre az évre terveztek, és hogy legyen egy általános keret, ez valóban akadályt jelent majd annak útjában, amit el kívánunk érni – vagyis az adminisztratív egyszerűsítés útjában?

William (The Earl of) Dartmouth (EFD). – Elnök úr, egyetlen szóval válaszolok: igen. A kisvállalkozásoknak most van szükségük az adminisztratív egyszerűsítésre.

Diogo Feio (PPE). – *(PT)* Elnök úr, szeretném azzal kezdeni, hogy gratulálok Lehne úrnak a jelentéshez, amelyet ismertetett velünk, a párbeszédre való készségéhez és a nyitottsághoz, amelyet az üggyel kapcsolatban tanúsított, valamint a mikrotársaságok védelmét illető meggyőződéséhez.

Ennek az az oka, hogy jóllehet, a ma megvitatott intézkedésnek múltja van, a válság leküzdése szempontjából különösen fontos, és mert olyan intézkedésektől mentesíti a kisvállalkozásokat, amelyek drágák, bürokratikusak, és nem nélkülözhetetlenek az átláthatósághoz.

Ami a vállalkozások és az állam közötti kapcsolat átláthatósága szempontjából nélkülözhetetlen, az az adózási felelősségeik fenntartása. Az egymástól teljesen különböző vállalkozásokat nem lehet egyféleképpen kezelni. A kis- és a nagyvállalkozásokkal nem lehet ugyanúgy bánni.

Itt az ideje annak is, hogy megvédjük a kis- és középvállalkozásokat, és tettekre váltsuk szavainkat. Itt a megfelelő pillanat arra, hogy egyszerűbb, kevésbé költséges intézkedések mellett szálljunk síkra a KKV-k számára, ami természetes módon el fog vezetni a több munkahely és nagyobb növekedés lehetőségéhez.

Európában sajnálatos módon sok ilyen kisvállalkozás bezárását tapasztaljuk, és ezért nem kellene vizsgálatokat folytatnunk; ezért kellene cselekednünk.

Pontosan ezt terjesztette elő az általam képviselt párt a portugál parlamentnek. Ezért hívom fel itt a portugál képviselőket, hogy szavazzanak az intézkedés mellett, és ezzel gyakoroljanak nyomást a portugál kormányra annak érdekében, hogy vessen véget blokkoló álláspontjának, amelyet a Tanácsban sajnos képvisel.

Szeretném azzal zárni, hogy ez az a jelentés, amely alapvető lépést tehet nemcsak a válság kezelése felé, hanem az egyszerűsítés és a kisvállalkozások költségeinek csökkentése irányába is, amire égetően szükségük van.

Evelyn Regner (S&D). – *(DE)* Elnök úr, a mikrotársaságokra háruló adminisztratív teher csökkentésének célját természetesen teljes mértékben támogatnunk kell, akárcsak azt a célt, hogy megakadályozzuk, hogy a mikrovállalkozásokat a pénzügyi beszámolás kérdésében a nagy szereplőkkel egy kalap alá vegyék. Ténylegesen elérhető-e azonban ez a cél a Bizottság javaslatával, vagy az Ön jelentésével, Lehne úr, és kikről beszélünk, amikor a mikrotársaságokról beszélünk? Castex asszony már utalt erre. Ezt a pontot szeretném részletesebben kifejteni.

A mikrotársaságok gyakran nem is annyira aprók. Ausztriában például nem a pénzforgalmi szemléletű számvitelről van szó, hanem korlátolt felelősségű társaságokról, kft-kről és kereskedelmi személyegyesítő társaságokról, valamint részvénytársaságokról. Összességében véve ezek teszik ki Ausztriában az összes vállalkozás 90 %-át, amelyek tíznél kevesebb munkavállalót foglalkoztatnak, csak hogy világosak legyenek az összefüggések e ponton.

A korlátolt felelősség másik oldalának ezért a pénzügyi beszámolási kötelezettségnek kell lennie, még ha – mint az elején említettem – nem is ugyanolyan módon, mint a nagyvállalatok esetében, de nem szabad eltörölnünk a pénzügyi beszámolási kötelezettségeket. Ahelyett hogy teljes értékben kivennénk a mikrotársaságokat a negyedik irányelvből, világosan csökkentett szabályozási követelményt kellene meghatározni és megállapítani a negyedik és a hetedik irányelv tervezett felülvizsgálata keretében.

Jaroslav Paška (EFD). – (SK) A most zajló gazdasági válság világosan megmutatja számunkra, hogy Európa kezd kifulladásra, és már nem tud lépést tartani a világ más részein, például az Ázsiában működő gazdaságok dinamizmusával és gazdasági fejlődésével.

Vállalkozási környezetünk szervezése nehézkes és megkövült. Vessenek egy pillantást a kínai és indiai kereskedőkre. Tudják, hogy munkájukon belül mennyi időt töltenek a vállalkozásukra vonatkozó mindenfajta jelentések és kimutatások kitöltésével? Semennyit! Nézzék meg a mi kereskedőinket. Az én országomban például a jogszabályok arra kényszerítik a vállalkozások tulajdonosait, hogy a vállalkozásukra vonatkozó ugyanazon adatokat és jelentéseket különféle módosításokkal négy különböző kormányzati intézménynek küldjék el: az adóhivatalnak, a cégbíróságnak, az egészségbiztosítónak és a statisztikai hivatalnak. Ha valamit véletlenül elfelejtenek, a vállalkozást a legjobb esetben is nagy bírsággal sújtják, a legrosszabb esetben pedig a hatóságok bezárják. Négy, állam által alapított intézmény csak azért él, hogy zaklassa a vállalkozásokat, és időtől és erőforrásoktól foszsa meg őket, mivel a teljes bürokratikus gépezet az ezen vállalkozások által végzett munkából származó adókból él. Mindezeket az adatokat természetesen egyetlen – ráadásul nem is túl nagy – hivatal is összegyűjthetné a kormány számára.

Hogyan ériük el, hogy működjön? Vagy eltöröljük a hasztalan jogi aktusokat, leegyszerűsítjük és áramvonalasítjuk adminisztrációinkat, és tisztviselőink többségének lehetőséget adunk arra, hogy ők is becsületes kereskedőként tartsák fenn magukat, vagy úgy fogjuk végezni, mint a legendás királyi régensek, akiket az elégedetlen csehek 1618 májusában kihajítottak a prágai vár ablakából. Jó lenne, ha az első lehetőséget valószínűleg meg, méghozzá minél előbb.

Othmar Karas (PPE). – (DE) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim, egyike vagyok a KKV-kkal foglalkozó pártközi munkacsoport elnökeinek. Sokan közülünk együtt dolgoztunk a kisvállalkozói intézkedéscsomagon. Remélhetőleg valamennyien osztozunk abban a kívánságban, hogy első helyre tegyük a kisvállalkozásokat, ezért az egyszerűsítések, valamint a kis- és középvállalkozásokra nehezedő terhek csökkentése mellett vagyunk.

Amit ma itt hallottunk, természetesen nagyon csábítóan hangzik. Ha annyira csábító, miért nem hallatszik minden oldalról taps? Miért van annyi különböző példa, amelyet ezen „egyszerűsítés” ellenére nem fogadnak lelkes tapsal? Ennek megvannak az okai. Összegezethető az új szabály a Bázeli II-vel? Sok éven át a közös számviteli eljárások mellett érveltünk, most pedig egyszer csak számviteli eljárásokat törölünk el.

Európai megoldásokat és egyszerűsítéseket akarunk, nem pedig nemzeti megoldásokat, és nem jogi széttöredezettséget. A mikrotársaságok határokon átnyúló tevékenységei akadályozva lennének. Az éves beszámolók készítésének kötelezettsége alóli mentesség valójában nem jelentene mentességet, mert sok tagállamban egy más cím alatt úgyis be kell gyűjtenünk ugyanezeket az adatokat. A hitelképesség nyomon követése azonban megnehezede. A kisvállalkozásoknak is tartaniuk kell magukat a vállalkozások minőségére vonatkozó kimutatások szabványaihoz. Más különben fennáll az átláthatóság elvesztésének veszélye.

Ahogy a vállalkozások növekednek, olyan előírásokhoz kell tartaniuk magukat, amelyek nem nyitottak előttük mint mikrotársaságok előtt, és a tagállamok választási szabadsága ilyen körülmények között gyengíti az egységes piacot. Ezen okok miatt a negyedik és a hetedik társasági jogi irányelv felülvizsgálata mellett vagyunk, mert ez következetes szabályozáshoz és könnyítéshez fog vezetni.

Marianne Thyssen. – (NL) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim, természetesen csökkenteni kell a bürokráciát, természetesen Európának be kell töltenie szerepét, és ez természetesen különösen a kis- és középvállalkozásokra (KKV-k) vonatkozik, amelyek a bürokrácia következtében a legtöbbet szenvednek. Ez azonban nem jelenti azt, hogy a gyereket is ki kell öntenünk a fürdővízzel.

A bizottsági javaslat jóváhagyása különböző éves beszámolási gyakorlatokat hívna életre a társaság letelepedési helyétől és talán attól is függően, hogy tevékenysége kisebb vagy nagyobb mértékben áll-e Közösségen belüli kereskedelemről. Mindenesetre egy ilyenfajta szabály korlátozná a kisvállalkozások növekedését, és akadályozná a határokon átnyúló működést.

Ezen túlmenően – és ennek a félelmüknek e Ház más európai parlamenti képviselői is hangot adtak – a tervezett egyszerűsítés helyébe más adminisztratív terhek lépnének, úgymint az adóigazgatások, lehetséges hitelezők, sőt, szakszervezetek általi információkérések; mindezek az átláthatóságra törekedve. Azt sem felejtethetjük el, hogy maguknak a vállalkozásoknak is rá kell látniuk ügyeik állapotára, amit a helyes számvitel, a megbízható éves beszámolók és a helyes beszámolás biztosíthat.

Noha a terhek csökkentését tervezik, nagyon is lehetséges ezek növekedése, és ez az, amitől a KKV-k képviselői szervezetei sok országban és európai szinten is tartanak. Osztom ezt a félelmet. Ezért – kellő tisztelettel a Bizottság jó szándéka, valamint a Lehne úr és a Jogi Bizottság által végzett munka iránt – nem tudom támogatni ezt a jelentést.

Támogatom viszont a Gazdasági és Monetáris Bizottság Sterckx úr által készített véleményében szereplő, átfogó hatásvizsgálatra vonatkozó felhívásokat a negyedik társasági jogi irányelv beharangozott általános felülvizsgálata előtt. Ezt erre az évre harangozták be, így nem jelent túlzottan nagy késedelmet.

Hella Ranner (PPE). – (DE) Elnök úr, felszólalásom egyszerűen egy összefoglalás lesz. Minden elhangzott az irányelv jelenlegi formája mellett és ellen egyaránt. Úgy vélem, hogy senki sem lehet az ellen, ha vissza akarjuk szorítani a pénzügyi beszámolásra vonatkozó rendelkezéseket annak érdekében, hogy megkönnyítsük a mikrotársaságok helyzetét. Az a benyomásom azonban, hogy félúton megálltunk, vagy meg szeretnénk állni, és nincs igazán bátorságunk ahhoz, hogy végigjárjuk ezt az utat.

Mindannyian tudjuk, hogy szükségünk lesz pénzügyi beszámolásra vonatkozó rendelkezésekre, és hogy még a legkisebb vállalkozásnak is szüksége lesz nyilvántartásokra, amelyek leképezik és bizonyítják vállalkozásának helyzetét. Ez persze lehet Bázeli II, lehet adójogi nyilvántartás, lehet sokféle megoldás. A jövőben új rendelkezések tűnhetnek fel, amelyek esetleg más országokból érkeznek hozzánk – az USA-ból vagy akár honnan –, amelyekkel foglalkoznunk kell. Lehetségesnek kell lennie azonban, hogy itt tovább lépünk, és mérlegeljük, hogy hogyan fogjuk folytatni a pénzügyi beszámolásra vonatkozó rendelkezések kezelését. Egy olyan versenyterületen, mint Európa, lehetségesnek kell lennie, hogy egyszer és mindenkorra valóban konkrét irányelveket hozzunk létre, és kiváltképp – ez a lényege mondandómnak – nemcsak a mikrotársaságok, hanem a nagyobb vállalkozások számára is.

A szükséges nyilvántartások biztosításához, majd több munkatárs segítségével történő elemzéséhez szükséges erőfeszítés – ezt jogásként végzett munkámból tudom – a nagyobb vállalkozásoknál is óriási. Rengeteg munkával jár, és rengeteg pénzbe kerül. A mikrotársaságok ráadásul egyáltalán nem engedhetik meg maguknak ezt az erőfeszítést. Ha azonban ezekre a vállalkozásokra összpontosítunk, és valóban foglalkozni akarunk a negyedik és a hetedik irányelv keretébe tartozó pénzügyi beszámolásra vonatkozó rendelkezésekkel, arra kérem önöket, hogy mérlegeljék az adminisztratív teher általános csökkentését és az értelmes, józan irányelvek alkotását is.

Arturs Krišjānis Kariņš (PPE). – (LV) Köszönöm, elnök úr! Biztos úr, ha közülünk ma bárki vállalkozást alapítana, az – legalább is kezdetben – mikrovállalkozás lenne.

Mindannyian tudjuk, hogy jelenleg válság és munkanélküliség van az Európai Unióban. Az európai munkanélküliség problémájának megoldása érdekében a lehető legtöbb vállalkozásra van szükségünk. Ebből következik, hogy a lehető legtöbb új mikrovállalkozásra van szükségünk, ezért minden tőlünk telhetőt meg kell tennünk, hogy segítsük a mikrovállalkozások zökkenőmentes működését. Tulajdonképpen van egy lehetőségünk erre, nevezetesen a Bizottság javaslata, amely a mikrovállalkozások pénzügyi kimutatások benyújtására való kötelezettség alóli mentesítéséről szól, és ezáltal könnyebben működtethetővé és könnyebben létrehozhatóvá teszi azokat a gyakorlatban. Ez csökkentené a munkanélküliség problémáját Európában. Ennek különféle okai vannak. Először is, meg kell értenünk, hogy – mint ahogyan már hangsúlyoztam – gyakorlatilag minden új vállalkozás mikrovállalkozás, legalább kezdetben. Ezért ha csökkentjük a kötelezettségeket, csökkentjük a költségeket, és a költségek csökkentésével megkönnyítjük működésüket. Másodszor, az ilyen vállalkozások pénzügyi kimutatásainak elkészítéséhez szükséges erőfeszítés egyáltalán nincs arányban az eredményül kapott haszonnal sem maga a vállalkozás, sem az állam szempontjából. Ha banki kölcsön iránt kell folyamodni, a bank naprakész kimutatást fog előírni, amely az aktuális állapotot tükrözi, nem pedig a fél évvel vagy akár egy teljes évvel korábban fennálló állapotot. Harmadszor, ez egy gyakorlatias módja annak, hogy elkezdjük megvalósítani a Bizottságnak azt a célkitűzését, amely szerint 2020-ig 25 %-kal csökkenti a KKV-k terheit. Ezért arra kérem képviselőtársaimat, hogy ne csak beszéljenek a KKV-k támogatásáról, hanem váltsák szavaikat tettekre ennek a mikrovállalkozások terheinek enyhítését célzó állásfoglalásnak az elfogadásával. Köszönöm.

Lara Comi (PPE). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, a kis- és középvállalkozások ugyan növekvő jelentőségre tettek szert Európa gazdasági palettáján, mégsem állnak rendelkezésükre továbbra sem megfelelő ösztönzők.

Az Európai Bizottság egy kifejezetten ilyen vállalkozások segítésére irányuló intézkedéscsomagot dolgozott ki és hajtott végre. Nagyon helyes a „Gondolkozz előbb kicsiben!” elv, amely szerint létfontosságú és helyénvaló először a kisvállalkozásokkal foglalkozni és elősegíteni fennmaradásukat a vállalkozási környezetben.

Az adminisztratív költségek csökkentése, az eljárások egyszerűsítése és a piacra jutás javítása, valamint ezáltal a verseny növelése létfontosságú eszközei a válságból való kilábalásnak. Úgy gondolom, hogy Lehne úr javaslata a mikrotársaságok éves beszámolás alóli felmentésére, amely az adminisztratív bürokrácia csökkentését eredményezheti, pozitív javaslat.

Azt is támogatom, hogy a tagállamok – noha korlátozott mértékben – kapjanak szabadságot a tekintetben, hogy hogyan alkalmazzák az irányelvet. Tekintettel arra, hogy az Európai Unió még nem érte el a jogi ágazat teljes harmonizálását, úgy gondolom, hogy köztes lépésekkel kell közeledni a mentesség felé.

Saját országomra gondolva, amely annyira elhíresült a túlzott bürokráciáról, úgy vélem, hogy a számviteli eljárások kezdeti egyszerűsítése tökéletesen megvalósítható lenne – mint ahogyan egyes régiókban már megtörtént – online eljárásokon keresztül, amelyek nem igényelnek technikai konzultációt vagy további költségeket. Szerintem ez jelenthetné az első előre mutató lépést.

Monika Hohlmeier (PPE). – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, megdöbbsen az azon képviselők részéről folytatott vita, akik egyrészt a kis- és középvállalkozásoknak szóló egyszerűsítésekről beszélnek, de amikor a legelső lépés megtételéről van szó a mikrotársaságok érdekében – és mindössze erről beszélünk ma, semmilyen másik nagyságrendről nem –, máris hajlanak arra, hogy ismét nemet mondjanak. Nem tehetjük állandóan, hogy követelünk valamit, aztán nemet mondunk.

Sok mikrotársasággal beszéltem. Várják ezt a szabályozást, és reménykednek benne. Beszéltem regionális bankokkal, amelyek nagyon világosan hangsúlyozták, hogy egyáltalán nem jelentene problémát számukra, ha megváltozna a pénzügyi beszámolás; egyébként is más adatokkal dolgoznak. Továbbá, egyáltalán nem lesz semmilyen változás az átláthatóság szempontjából, mert – mint a biztos úr kifejtette – továbbra is érvényben maradnak rendelkezések, hogy az átláthatóság is megmaradjon. A kereskedelmet ez nem érinti, mert a mikrotársaságoknak az egész Európára kiterjedő kereskedelem értelmében véve nincs hatása az európai piacra.

Arra kérem a képviselőtársakat, hogy tegyék meg velünk ezt az első lépést, és megköszönöm Lehne úrnak és a bizottságnak kiváló munkájukat.

Jean-Paul Gauzès (PPE). – (FR) Elnök úr, biztos úr, a Thyssen asszony, Karas úr és Castex asszony által előterjesztett érvek közül sokkal egyetértek. Mindazonáltal felmerül bennem a következő kérdés: a kompromisszumot követően, amelyet sikerült elérnünk, és amely lehetővé teszi a nemzeti opciók fennmaradását, valóban blokkolnunk kell azt az irányelvet, amely a mikrotársaságoknak szóló egyszerűsítés kedvező jele?

Biztos úr, ha lehetséges, egy kötelezettség nélküli ajánlatot szeretnék tenni. Először is, azt javasolom, hogy a Parlament támogassa Lehne úr javaslatát, ön pedig vegye figyelembe azt, ami éppen elhangzott a többi irányelv módosításával kapcsolatban. Ily módon nagyon gyorsan megállapodásra fogunk jutni: számviteli szabályok a kisvállalkozások számára és egy európai rendszer e területen.

Seán Kelly (PPE). – Elnök úr, sok képviselőtársamhoz hasonlóan hajnali négy órakor keltem, hogy ide jöjsek, de nagyon örülök, hogy kitartottam a vita végéig ma este, mert az utolsó két téma, amelyet megvitattunk, nagy reménnyel töltött el.

6,5 milliárd EUR megtakarítása, alapvetően egyetlen kézmozdulattal, nagyon jelentős tény. Egyrészt mondhatjuk, hogy ez bizonyítja sok kritikus állítását, miszerint az Európai Unió messze túlságosan bürokratikus, de legalább van bennünk kellő becsületesség és mersz ahhoz, hogy szembenézzünk a ténnyel, és javító intézkedést tegyünk – eltérően a bankoktól, amelyek egyelőre nem tanúsítottak semmilyen bűnbánatot és megbánást cselekedeteikért.

Ez azonban azt is mutatja, hogy sokkal több bürokrácia van, amelyet meg kell kurtítanunk ahhoz, hogy elérjük a 25%-os célt, és minél előbb hozzálátunk, annál jobb.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Elnök úr, egy gazdasági válság közepén vagyunk, és magától értetődő, hogy a mikrotársaságok felmentése az éves beszámoló készítésére és közzétételére vonatkozó törvényi kötelezettségük alól a kis- és középvállalkozások támogatására szolgáló üdvözlendő intézkedés, és természetesen egyetértek az előadóval e ponton. Tény, hogy egy ilyen fajta intézkedés csökkenti a vállalatok működési költségeit, növeli nyereségességüket és kedvezően hozzájárulhat a munkahelyek megőrzéséhez.

De – és azt hiszem, ez az, amit sok képviselő aggályosnak tart – rendkívül óvatossá kell lennünk azoknak a módszereknek és eszközöknek a megválasztásakor, amelyeket annak érdekében alkalmazunk, hogy gyors

és azonnali könnyítést biztosítsunk e sérülékeny gazdasági szektor számára. Célként azt kell kitűzni, hogy könnyítést nyújtunk, ne pedig alibit – ismétlem, ne pedig alibit – e vállalkozások számára arra, hogy elleplezzék vagy elfedjék tényleges pénzügyi helyzetüket, mindamellett, amit ez jövőbeni előrelépésük szempontjából maga után von.

Ezért úgy gondolom, hogy elvben üdvözlünk és melegen támogatnunk kell a Bizottság javaslatát, és természetesen ügyelnünk kell arra, hogy a szabályok, amelyeket a jövőben bevezetünk, ne fordítsák visszajára valódi szándékainkat, ami a vállalkozások támogatása.

Zigmantas Balčytis (S&D). – (LT) Ma valószínűleg senki nem kétli, hogy teljes mértékben segíteni és támogatni kell a mikrotársaságokat, és én úgy gondolom, hogy erre a legjobb módszer a lehető legnagyobb mértékű adócsökkentés lenne az Európai Unió egyes tagállamaiban, valamint a bejegyzési és megszüntetési dokumentumokra vonatkozó előírások egyszerűsítése és sok egyéb. Elhangzott ma az az elképzelés, hogy amikor kölcsönt akarunk felvenni egy banktól, továbbra is szolgáltatnunk kell majd bizonyos információkat, és nem csak beszámolókat, hanem további információkkal kell majd ellátnunk a bankokat. Amellett vagyok, hogy az államnak tudnia kell, hogy milyen folyamatok mennek végbe, és ezért a beszámolók biztosítását illetően továbbra is úgy vélem, hogy nagyon fontos e beszámolók egyszerűsítése, amelynek azonban oly módon kell megtörténnie, hogy ne sértsük meg az átláthatóság alapvető követelményeit és a társasági elveket.

Michel Barnier a Bizottság tagja. – (FR) Elnök úr, noha késő van, egy olyan témát vitatunk meg, amely – mint az imént elhangzott – rendkívül fontos. Mindenkit meghallgattam, és azt gondolom, hogy senki sincs önök között, aki ne értett volna egyet azzal, hogy csökkenteni kell az általunk mikrotársaságnak nevezett vállalkozásokat terhelő adminisztráció mennyiségét és összetettségét. Emlékeztetem önöket arra – miután ellenőriztettem a számot munkatársaimmal –, hogy a most vitán lévő javaslat csaknem ötmillió vállalkozást érinthet Európában.

Mindazonáltal, miután mindannyiukat meghallgattam, látom, hogy különbségek és nézeteltérések vannak az ütemezést illetően, Castex asszony, illetve a megvalósítás módjával kapcsolatban. Szeretném újra elmondani meggyőződésemet. A Parlament előtt kijelentettem – amikor megkértek, hogy jelenjek meg önök előtt –, hogy a lakosságnak, a fogyasztónak és elsősorban, mint ahogyan már szinten kifejtettem önök előtt, a kis- és középvállalkozásoknak vissza kell nyerniük az egységes piacot, vagyis az európai piacot.

Ezért, nagy elszántsággal, tovább javíthatjuk ezt a szöveget a párbeszéd során, amelyre a Tanáccsal sor fog kerülni. Úgy gondolom, hogy – mint Lehne úr mondta – szükségünk van erre a működési jelre. Nagyon felfigyeltem Earl of Dartmouth meglehetősen ritka, Bizottsághoz intézett bókjára. Azt mondta: „a Bizottság ez egyszer tesz valamit”. Tudomásul vettem az önök ésszerű megjegyzéseit. Most, hogy együtt kell majd dolgoznunk, remélem, meg fogom tudni mutatni önöknek, hogy a Bizottság intézkedései gyakran ésszerűek, hasznosak és konkrétak, és még mindig remélem, hogy meg tudom győzni önöket arról, hogy határozottabban és gyakrabban támogassák a Bizottság erőfeszítéseit. Ilyen az e Parlamenthez való hozzáállásom: kissé utópisztikus, de végső soron nem adom fel, hogy meggyőzzem önöket arról, hogy a Bizottság valóban tesz hasznos dolgokat, a Parlament támogatásával, gyakran annak kérésére.

Hölgyeim és uraim, úgy gondolom, hogy ez a konkrét, haladó és ésszerű javaslat módot kínál a legkisebb vállalkozások terheinek jelentős egyszerűsítésére. Ez a javaslat nem fogja eltörölni a könyvvizetést. Nem fogja megakadályozni a vállalkozásokat abban, hogy átadják a különféle érintett felek által igényelt információkat. Senkit nem fog megakadályozni abban, hogy kövesse az irányelv rendelkezéseit, ha úgy kívánja. Ez a világos válaszom a Sterckx úr által kifejezésre juttatott aggályokra.

Ez a javaslat lehetőséget fog kínálni a pénzügyi információk közzétételére vonatkozó szabályok nemzeti és regionális szinten történő elfogadására. Jobb, ha a nagyon kis vállalkozásokra vonatkozó számviteli szabályokat azon a szinten fogadják el, amelyen ezek működnek, vagyis helyi szinten.

Végül úgy vélem, hogy a menetrend nagyon fontos. Ez a javaslat gyorsan végrehajtható. Lehetőséget ad a kisvállalkozások segítésére, amelyet nem szabad elmulasztani. Világosan hallottam, amikor Castex asszony a másik kilátást említette: a számviteli irányelvek jövőbeni általános felülvizsgálatának elvégzésére vonatkozó kötelezettségvállalást. A határidőt, amelynek betartásán dolgozunk – önök azt mondták, 2010 vége, de valószínűleg 2011 eleje lesz – nem kívánjuk lekésni. Tisztán megértettem Gauzès úr ajánlását is, amely egyszerre kötelezettség nélküli és világos volt. Fel fogjuk használni a számviteli irányelvek általános felülvizsgálatának ezt az eszközét is.

Ez azonban, az önök támogatásával, nem akadályozza meg, hogy megtegyük azt az azonnali előrelépést ezzel a javaslattal, amelyet e mikrotársaságokról szóló javaslat jelent. Ezután továbbléphetünk, és további

előrehaladást érhetünk el, amikor elvégezzük a számviteli irányelvek általános felülvizsgálatát. Ne várjunk. Ehhez a globális felülvizsgálathoz – mint mondtam, 2011 elején – időre lesz szükség.

Tudomásul vettem a rendkívül pontos beszédeket, amelyeket önök közül sokan mondtak: de Jong úr korábban, Kariņš úr, Feio úr, Swinburne asszony és mások megemlézték a válságot és a gazdasági nehézségeket, amelyeket jelenleg tapasztalunk. Számításainkból az derül ki, hogy ha sikerül újra beindítanunk a belső piacot, amit Barroso elnök úr próbál meg elérni – és ez megbízásom alapvető része –, ha sikerül rendkívül hatékonyra és gördülékenyebbé tennünk a belső piacot, 0,5 % és 1,5 % közötti pótlólagos növekedést tapasztalhatunk Európában.

Kereshetjük a növekedést kívül, a globális versenyben, de kezdjük azzal, hogy itthon keressük. Úgy gondolom, hogy – mint Lehne úr jelentésének filozófiája is mutatja – e növekedés nagy része Európa ötmillió legkisebb vállalkozásánál keresendő, ha megkönnyítjük munkájukat. Ez a javaslat mögöttes filozófiája.

Jól hallottam, amint Karas úr és Ranner asszony minimumkövetelményeket vagy minimumszabványokat említett. Azt is megjegyeztem, hogy Lehne úr jelentése nem zárja ki a minimumkövetelményeket. Ehhez időre van szükségünk. Meglátjuk, mit tehetünk az ügyben a Tanáccsal. Arra kérem önöket, hogy fogadják el ezt a jelentést és javaslatot, annak ami: konkrét előrehaladás, egy szakasza és része annak a művetnek, amely szükséges ahhoz, hogy az ötmillió nagyon kisméretű európai vállalkozás és az általuk biztosított több millió munkahely a jelenlegi nehézségek ellenére is fejlődni tudjon.

Ezért szeretném megragadni az alkalmat, hogy köszönetet mondjak Lehne úrnak, és biztosítsam arról, hogy miután a Parlament remélhetőleg elfogadja a javaslatot, nagyon gyorsan megkezdhetem a közös munkát a Tanáccsal, ami mellett elkötelezett vagyok, hogy véghez vigyünk a fő európai piac legkisebb vállalkozásainak támogatása érdekében tett gyakorlatias és konkrét előrelépést.

Klaus-Heiner Lehne előadó. – (DE) Elnök úr, szeretném megköszönni képviselőtársaimnak és a biztos úrnak a vitát. Hat alapvető észrevételem van.

Az első a hatásvizsgálattal kapcsolatos. A Bizottság kimerítő hatásvizsgálatot terjesztett elő ehhez a bizottsági javaslatához, amelyet a Jogi Bizottságnak is benyújtott. Miután a Gazdasági és Monetáris Bizottságban befejezték a Sterckx-jelentést, a Jogi Bizottságban kifejezetten rákérdeztünk, hogy akkor milyen további hatásvizsgálatot kellene még elvégezni. Hetekig vártunk, de nem kaptunk választ.

Másodszor, valójában tökéletesen helyes, hogy a kompromisszum minimumrendelkezéseket határoz meg. Semmi esetre sincs szó valamennyi kötelezettség megszüntetéséről, csak a kötelezettségek valóban szükséges mértékre, a vállalkozások által igényelt mértékre való csökkentéséről.

Harmadszor, akinek egy banki kölcsönhöz van szüksége ilyen számlolóra, azt semmi sem akadályozza abban, hogy ilyen számlolót készíttessen. Ha azonban a mikrotársaságoknak egyáltalán nincs szükségük banki kölcsönre, úgy objektíven tekintve érthetetlen, hogy miért kellene őket ezekkel a könyvelőkre és adótanácsadókra fordított többletköltségekkel terhelni.

Negyedszer, az adómérlegre vonatkozó rendelkezések változatlanul megmaradnak, és azokat ez a javaslat egyáltalán nem érinti. Ez kizárólag az üzleti mérlegekről és azokról a pótlólagos költségekről szól, amelyek az üzleti mérleg elkészítése kapcsán felmerülnek.

Ötödször, a negyedik és a hetedik irányelv felülvizsgálata nem kis feladat; meglehetősen nagy feladatról van szó. A hetedik irányelv szól a konszolidált éves beszámolókról is. Ez nagyon összetett és nagyon nehéz. Ki merem előre jelenteni, hogy ha nem sikerül most meghoznunk ezt a döntést, akkor a negyedik és a hetedik irányelv jelentős felülvizsgálata esetében fennáll annak az akut kockázata, hogy a kis- és középvállalkozások ennek során a semmibe vesznek, mert nem fognak igazán szerepet játszani a vitában, mert lobbijuk sem fog szerepet játszani ebben a vitában. Ezért fontos, hogy ezt a döntést most hozzuk meg, ne pedig egy későbbi időpontban, amikor már nem lehet tudni, hogy egyáltalán menni fog-e.

Hatodik észrevételem a szakmai szövetségek álláspontjával kapcsolatos. Tudom, hogy a nagy európai szakmai szövetségek közül, amelyek a KKV-k érdekeit képviselik, csak egy van a javaslat ellen. Az összes többi támogatja a javaslatot. Úgy gondolom, hogy ezen a ponton ezt még egyszer világosan ki kell jelentenünk.

Elnök. - A vitát lezárom.

A szavazásra 2010. március 10-én szerdán, déli 12 órakor kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

José Manuel Fernandes (PPE) *írásban. – (PT)* Az EU fellendülése a KKV-k sikerétől fog függeni. Az EU-nak és a tagállamoknak ezért kedvező környezetet kell teremteniük e vállalkozások számára. A legnagyobb akadály, amelyről a KKV-k beszámolnak, az adminisztratív formalitások betartása. Ami azt illeti, a KKV-k olyan szabályozási és adminisztratív terhet viselnek, amely a nagyvállalkozásokkal összehasonlítva aránytalan. Becslések szerint minden euróra, amelyet egy nagyvállalat egy munkavállaló után szabályozási kötelezettség miatt elkölt, egy kisvállalkozásnál akár 10 euró költség is jut. Ebben a bizottsági javaslatban kiszélesítik a mikrovállalkozások fogalmát, és olyan vállalkozásként határozzák meg azokat, amelyek mérlegfordulójuk napján nem lépnek túl kettőt a következő határértékek közül: 500 000 EUR mérlegfőösszeg, 1 000 000 EUR nettó árbevétel és/vagy 10 fős alkalmazotti átlaglétszám a pénzügyi év során. A tagállamok választásuk szerint felmenthetik a mikrovállalkozásokat az éves beszámolókról szóló közösségi irányelv alkalmazása alól. Minden esetre a mikrovállalkozások vezetői információs és adóinformációs célból továbbra is vezetni fogják értékesítési és tranzakciós nyilvántartásaikat. Portugáliában ez a mentesség 356 140 portugál vállalkozást ölelhet fel.

Zbigniew Ziobro (ECR) *írásban. – (PL)* Nagyon örülök annak, hogy a mikrotársaságokra vonatkozó új beszámolási követelmények elfogadásával csökkentjük a cégekre nehezedő bürokratikus terhet. Az emberi vállalkozás szabályok tucatjaival történő gátlása az egyik oka annak, hogy nem sikerülhetett elérni a lisszaboni stratégia céljait. A bürokratikus korlátozások különösen a kis- és középvállalkozásokat érintik, és e cégeknél a könyvvizetés és a jogi szolgáltatások költségei aránytalanul nagyok jövedelmükhöz képest. Hogyan lehet az EU a világ legversenyképesebb gazdasága, ha a cégek ilyen sok szabályozás hatálya alá tartoznak? Szégyellem, hogy azt kell mondanom, hogy e cégeket akadályozó szabályok közül túlságosan is soknak a szerzője Brüsszel, amely ilyen módon hozzájárul a gazdasági szabadság további korlátozásához. A Bizottság kezdeményezése ezért teljes mértékben megérdemelte a támogatást, még a Jogi Bizottság által javasolt módosításokkal is, mivel nincs értelme a kisvállalkozások esetében bonyolult beszámolási követelményeket fenntartani. Ahhoz, hogy az EU olyan gyorsasággal fejlődjön, ahogyan mindannyian szeretnénk, további lépéseket kell tennünk a szükségtelen akadályok lebontása érdekében. Ezért azzal fordulok az Európai Bizottsághoz, hogy az EU 2020 stratégiába vegyen fel egy világos célt a vállalkozásokat akadályozó uniós jogszabályok számának csökkentése formájában. Sürgősen azonosítani kell a szükségtelenül szabályozott területeket, és az ilyen jogszabályokat meg kell szüntetni. Máskülönben Európa olyan régió marad, amely a világ többi fejlett gazdaságánál lassabban fejlődik.

20. 2008. évi jelentés a versenypolitikáról (rövid ismertetés)

Elnök. - A következő napirendi pont a Sophia in 't Veld által a Gazdasági és Monetáris Bizottság nevében készített jelentés (A7-0025/2010) a 2008. évi versenypolitikáról (COM(2009)0374 - 2009/2173(INI))

Sophia in 't Veld *előadó.* – Tisztelt elnök úr, biztosok, kedves kollégák – és mindazok, akik épp most távoznak a teremből –, a szóban forgó jelentést a Gazdasági és Monetáris Bizottság jelentős többséggel elfogadta, ez pedig valamennyi képviselőcsoport közös erőfeszítéseinek gyümölcse. Szeretnék köszönetet mondani valamennyi árnyékelőadónak – akik, ha jól látom, még jelen vannak – kiváló együttműködésükért.

A Gazdasági és Monetáris Bizottság különösen örömdetesnek tartja a fogyasztókra helyezett hangsúlyt. A korábbi biztos, Kroes asszony nagyszerű munkája révén elérte, hogy a versenypolitikák a fogyasztókra összpontosítsanak, és bízunk abban, hogy Almunia biztos is ezt a törekvést érvényesíti majd.

Ezzel el is jutottunk az első fontos kérdéshez, nevezetesen a kartellekhez. Igen alaposan megvitattunk olyan kérdéseket, mint a leghatékonyabb szankciók, a magas bírságok igazságossága, valamint a büntetőjogi szankciók megvalósíthatósága.

Mielőtt azonban ismertetném megbeszéléseink részleteit, arra szeretném emlékeztetni az európai vállalatokat, hogy a szankciók megelőzésére a kartellben való részvétel elkerülése nyújtja a legjobb garanciát. Azt gondolhatják, hogy sikerült túljárniuk a versenyhatóságok eszén, valójában azonban a fogyasztókat károsítják. A kartell nem bölcs dolog. Sokkal inkább elítélendő.

Ezért üdvözljük az Európai Bizottság versenyellenes magatartással szemben érvényesített határozott álláspontját. Elengedhetetlen, hogy a szankciók büntessék a helytelen magatartást – különösen a visszaeső jogsértőket –, de egyúttal a megfelelésre kell ösztönözniük. A szankcióknak kellő visszatartó hatással kell rendelkezniük. A magas bírságok hatékony eszközök, önmagukban azonban erőtlennek bizonyulhatnak. Ezért felkérjük a Bizottságot olyan javaslatok kidolgozására, amelyek kifinomultabb és hatékonyabb eszköztárral szolgálnak. A jelentésben olyan kérdések megfontolását javasoljuk, mint a társaságok egyéni

felelőssége, átláthatósága és elszámoltathatósága, a rövidebb eljárások, a tisztességes eljárás, valamint az európai szabványok és vállalati megfelelési programok kidolgozása.

A másik központi kérdés az állami támogatásokat érinti. A gazdasági válság nyomán hatalmas összegeket biztosítottak állami támogatás formájában. A rendkívüli körülmények rendkívüli intézkedéseket kívánnak. Ezt mi is elismerjük, azonban nem szabad megfeledkeznünk arról, hogy az állami támogatások odaítéléséért komoly árat kell fizetnünk. Mindez ugyanis a verseny torzulását okozza, valamint az állami adósság és a költségvetési hiány rekordszintjét eredményezi. A számlát pedig a jövő nemzedékeinek kell majd rendezniük. Kötelességünk elszámolni minden egyes elköltött centtel. Ezért öröndetesnek tartom, hogy a Gazdasági és Monetáris Bizottság sürgeti a Bizottságot, hogy végezze el a rendkívüli állami támogatások odaítélésével járó eredmények mélyreható értékelését.

Örömmel vennénk különösen az úgynevezett környezetbarát fellendülésre biztosított állami támogatás értékelését. Két évvel ezelőtt meggyőzték bennünket afelől, hogy fogadjuk el a gazdaságélénkítő csomagot és az állami támogatási intézkedéseket, azzal az ígérettel, hogy végrehajtásuk a fenntartható tudásalapú gazdaságra történő régóta esedékes átállást szolgálja majd. Most azonban hadd tegyük fel a kérdést, hogy az említett összegek valóban ezt az átállást eredményezték-e? Mire költötték azokat? Kik voltak a kedvezményezettek, és ténylegesen mit tettek a környezetbarát fellendülés érdekében?

Azt is tisztáznunk kell, biztos úr, hogy az állami támogatások odaítélése miként befolyásolta a pénzügyi ágazatot, különös tekintettel annak esetlegesen torzító hatásaira.

Most pedig hadd mondjak pár szót a vertikális korlátozások kérdéséről. Mint tudjuk, ez év májusára lezárul a jelenlegi megállapodás felülvizsgálata. Az Európai Bizottság a korábbiakban kötelezettséget vállalt arra, hogy a felülvizsgálati folyamatba az Európai Parlamentet is szorosan bevonja. Ezzel szemben – legnagyobb csalódásomra – a sajtóból kellett értesülnöm a javaslatok legfrissebb változatáról. Amikor ezt követően elkértem a Bizottságtól a sajtónak kiszivárogtatott dokumentumokat, azokra csak komoly harcok árán sikerült szert tennem, ami egész egyszerűen bosszantó. A Bizottságnak fel kell hagynia a dokumentumok sajtó felé történő módszeres és szándékos kiszivárogtatásával. Az említett gyakorlat tagadása – őszintén szólva – intelligenciánkat sérti.

Tartalmukat tekintve a Bizottság javaslatai lehetővé teszik az online kiskereskedőkkel szembeni megkülönböztetést, akik nem rendelkeznek hagyományos üzlethelyiséggel. Jómagam is éltem az előadóként engem megillető előjoggal egy módosítás előterjesztésére, amelyben felkértem a Bizottságot a fennálló helyzet kiigazítására. A 21. században ösztönöznünk, nem pedig hátráltatnunk kell az online kiskereskedők jelentette versenyt. Felszólítjuk a Bizottságot, hogy a fogyasztói érdekeket helyezze előtérbe a hagyományos érdekekkel szemben.

Felkérjük a Bizottságot, hogy végezze el a régóta esedékes ágazati vizsgálatokat, különösen az online hirdetések terén, amit ez a képviselőház már több ízben is indítványozott. Amennyiben ennek a Bizottság nem kíván eleget tenni, értesülni szeretnénk az elutasítás okairól.

Végezetül, biztos úr, nagy örömmel fogadjuk Almunia biztos arra tett ígéretét, hogy szorosan be kívánja vonni a Parlamentet a versenypolitikák alakításába. A gazdasági válság világosan megmutatta a versenypolitikák nagyobb fokú demokratikus legitimitásának szükségességét, és ezzel összefüggésben azt feltételezem, hogy a vertikális korlátozásokról szóló dokumentum körüli incidens csak tévedés volt. Elismerjük a Bizottság függetlenségét – én pedig liberális lévén kétségtelenül –, ugyanakkor elvárjuk a Bizottságtól, hogy szorosan vonja be a Parlamentet a versenypolitikák alakításába, a jelentésben foglalt irányvonalak mentén.

Örömmel várjuk a Bizottság választ. Elnök úr, köszönöm türelmét.

Michel Barnier a Bizottság tagja. – (FR) Elnök úr, mindenekelőtt munkatársam és barátom, Almunia úr nevében hadd köszönjem meg in 't Veld asszonynak a 2008. évi versenypolitikáról készített jelentését. Továbbá hadd mondjak köszönetet Bütikofer és Bielan úrnak, akik az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottság, illetve a Belső Piaci és Fogyasztóvédelmi Bizottság előadóiként szintén részt vettek a jelentés kidolgozásában.

In 't Veld asszony, a Bizottság ez év során nyugtázta, hogy a Parlament állásfoglalása számos kérdéssel foglalkozik, amire az imént ön is emlékeztetett bennünket. Az állásfoglalás a Bizottság versenypolitikáról szóló jelentésén túl a rendeletek működésével, valamint az összefonódásokra vonatkozó rendeletek felülvizsgálatával foglalkozó bizottsági jelentésekre is kiterjed.

A Bizottság szempontjából az ön állásfoglalása két célkitűzést tartalmaz. Először is, a szóban forgó állásfoglalás lehetővé teszi számunkra, hogy tovább javítsunk a versenypolitikáról szóló éves jelentéseink tartalmán,

másodsorban pedig – ami még fontosabb – alapot szolgáltat a Bizottságnak ahhoz, hogy kiterjedt párbeszédet folytasson a Parlamenttel. Mindenképpen továbbítom majd Almunia biztosnak az ön legutóbbi üzenetét, amelyben a Parlamenttel folytatott párbeszéd további elmélyítésére ösztönzi.

Való igaz, hogy ez a párbeszéd elengedhetetlen valamennyi szakpolitika kedvező működéséhez, és véleményünk szerint ebbe a versenypolitika is beletartozik. A Parlament emlékeztetett bennünket abbéli vágyára, hogy a versenypolitika működése az együttdöntési eljárás keretében valósuljon meg. In 't Veld asszony, engedje meg, hogy őszinte legyek: a Bizottságnak nincs felhatalmazása arra, hogy módosítsa a szóban forgó versenypolitikára alkalmazandó jogalapra vonatkozó, szerződésben foglalt rendelkezéseket. Ugyanakkor készek vagyunk annak eseti alapon történő kivizsgálására, hogy alkalmazható-e együttdöntési eljárás olyan új kezdeményezések esetében, amelyek célkitűzései túlmutatnak a versenypolitika hatályán.

Amint arról ön is értesült, ezzel a ponttal kapcsolatban Almunia biztos januárban bejelentette, hogy a Parlamentet teljes körűen bevonják a magánszemélyek által benyújtott kártérítési keresetekhez kapcsolódó valamennyi jogalkotási kezdeményezésbe. A Bizottság – a Parlamenthez hasonlóan – úgy véli, hogy a jelenlegi gazdasági válság nem indokolja az összefonódások ellenőrzésére vagy az állami támogatásokra vonatkozó versenyszabályok enyhítését. A Bizottság eddigi fellépései egyértelműen azt mutatják, hogy mindvégig szilárdan ragaszkodott az alábbi elvekhez: a verseny mindennemű torzításának megakadályozása – még válságos időszakokban is –, emellett pedig szükség esetén rugalmasság és nyitottság az eljárásokkal szemben.

2008, azaz a gazdasági és pénzügyi válság kirobbanásának éve igen meghatározó volt. A versenypolitikáról szóló jelentés azt a kifejezetten nagyra törő munkát tükrözi, amelyet a Bizottság ezzel összefüggésben kifejtett, szoros együttműködésben nemzeti és uniós szintű partnereivel.

A válság 2009-ben érte el mélypontját. A 2009. évi jelentés központi fejezete a versennyel foglalkozik majd az említett gazdasági és pénzügyi válság összefüggésében. Elfogadására várhatóan ez év második negyedévében kerül sor. A jelentést Almunia biztos ismerteti majd a Parlamenttel. Ez minden bizonnyal lehetőséget kínál arra, hogy a Parlament és a Bizottság ismét konstruktív párbeszédet folytasson egymással.

In 't Veld asszony, ön beszédében a vertikális korlátozások kérdését, az ön által javasolt módosítást is hangsúlyozta. Ebben a kérdésben, in 't Veld asszony, a Bizottságnak meggyőződése, hogy sikerült megtalálnia az ésszerű egyensúlyt.

Egyrészt a csoportmentesség lehetővé teszi a szállítók számára, hogy kiválasszák forgalmazóikat, és megállapodjanak velük a kínált termékek viszonteladási feltételeiről, mind az üzlethelyiséggel rendelkező árusítóhelyeken, mind pedig az interneten megvalósuló árusítás tekintetében. Ez lehetővé teszi számukra, hogy döntést hozzanak termékeik forgalmazásának és márkacsalatuk védelmének legmegfelelőbb módjáról.

Másrésről a jóváhagyott forgalmazók számára biztosítani kell az internet szabad használatát, és az internetes árusításukra alkalmazott feltételeknek meg kell egyezniük az üzlethelyiséggel rendelkező árusítóhelyekre vonatkozóan elfogadott feltételekkel, annak érdekében, hogy elkerülhetővé váljanak az internethasználatot érintő szükségtelen korlátozások. Ez annyit jelent, hogy a javaslat hozzájárul a Bizottságnak az online piac és az online kereskedelem előmozdítására irányuló általános politikájához.

Seán Kelly (PPE). – Elnök úr, az előadó a kartellekre hivatkozott. Nos, a kartellek létezése és létezésük bizonyítása két különálló kérdés. Tudomásom szerint Írországból – kiváltképpen a mezőgazdasági ágazatban – számos mezőgazdasági termelő úgy véli, hogy a gyárak kartellben működnek. Szigetországgént a szarvasmarha-szállítás – különösen jelenleg, a megnövekedett, szinte már drákói szigorítások nyomán – egyre nehezebbé válik, így a gyáraknak jut minden.

Meg kell jegyezni, hogy az árak lassan, egységesen emelkednek, ugyanakkor gyorsan és egységesen csökkennek. Ennek eredményeképpen az írországi és nagy-britanniai szarvasmarhák közötti árkülönbség fejenként 150–200 EUR között mozog. Amint említettem, mindezt valószínűleg nehéz lenne bizonyítani. Azonban Barnier biztos esetleg kamatoztathatná kiváló felderítő képességeit a kérdés kivizsgálására, és segíthetne a kiigazító intézkedések végrehajtásában.

Andreas Schwab (PPE). – (DE) Elnök úr, először is köszönetet szeretnék mondani önnek és a biztos úrnak az előadásokért, és mindennek előtt arra kíváncsi lenni, hogy az európai versenyjogban foglalt rendelkezések tartalmának ellenőrzése nagyon is a fogyasztók érdekeit szolgálja. Nagy örömmel tapasztaltam, hogy ezúttal a Bizottság – első ízben – saját fejezetet szerepeltet a versenyjogról és annak jelentőségéről a fogyasztókra nézve. Ez különösen jóleső érzés az Európai Bizottság európai versenypolitikára vonatkozó közléseinek terén fennálló ötéves hiátust követően.

Az európai versenyjog végrehajtásának nehéz időszaka – mindenekelőtt a segítségnyújtáshoz kapcsolódó jogok, valamint a bankok számára biztosított segítségnyújtásról szóló tagállami rendeletek vonatkozásában – még előttünk áll. 2008-ban ez nem jelentett problémát. E tekintetben a szóban forgó jelentés világos üzenete, hogy a Bizottságnak mindezt igen szoros figyelemmel kell kísérnie az egységes piacra és egyúttal az európai fogyasztókra gyakorolt kedvezőtlen hatások elkerülése érdekében.

Ezzel összefüggésben a kis- és középvállalkozásokkal szembeni bánásmód különösen fontos. A jelentés egyértelműen a középvállalkozások számára biztosított különleges elbánást részesíti előnyben, amikor a kartellügyek esetében bírságok kiszabására kerül sor.

Úgy véljük, hogy az online piacra vonatkozó vertikális korlátozások szigorúak, azonban vizsgálatuk – amelyre immáron a Gazdasági és Monetáris Bizottságban megtartott szavazást követően javaslatot tettek – véleményünk szerint elhamarkodottnak tűnik, ezért ragaszkodni kívánunk a Gazdasági és Monetáris Bizottság jelentéséhez.

Antolín Sánchez Presedo (S&D). – (ES) Elnök úr, a versenypolitikáról szóló 2008. évi jelentés első alkalommal külön szakaszban tárgyalja a kartellek és a fogyasztók kérdését. Szintén első ízben hivatkozik a kényszerítő bírságok kivetésére. A jelentés továbbá fontos kezdeményezésekről tesz említést, ilyenek például az éghajlatváltozási és energiacsomag kísérő iránymutatásai, valamint a trösztellenes szabályok megsértésén alapuló kártérítési keresetekről szóló fehér könyv.

A jelentés a versenypolitika válság idején betöltött szerepével is foglalkozik. Az említett politika hatásai elősegítették az állami támogatások stabilizálását és mérséklését. Amint kezdünk kilábalni a válságból, szükségessé válik majd az előidézett torzulások kiigazítása, valamint az egyenlő versenyfeltételek helyreállítása, az erkölcsi kockázatokat elkerülendő.

A jelentés felszólít az autóipar jövőjének meghatározására, a kkv-k által tapasztalt problémák kellő figyelemben részesítésére, valamint az élelmiszeripar forgalmazási láncának kivizsgálására, a tejtermékekre vonatkozó nyomon követő intézkedésekkel.

A jelentés továbbá egy kifinomultabb és legitimebb versenypolitikát szorgalmaz, megerősítve a Parlament szerepét. Mi ezért támogatjuk, és egyúttal hadd gratuláljak az előadónak az elért eredményért.

Zigmantas Balčytis (S&D). – (LT) Árnyékelőadóként először is hadd gratuláljak képviselőtársamnak, in 't Veld asszonynak a kiváló jelentés elkészítéséért. Véleményem szerint a jelentés világosan rámutat azon területekre, amelyekre a Bizottságnak különös figyelmet kell fordítania. Először is adott az állami támogatási intézkedések ellenőrzése. A válság során az Európai Bizottság lehetőséget biztosított a tagállamoknak arra, hogy kizárólagosan alkalmazzák az állami támogatási intézkedéseket. Mivel az említett intézkedéseket sietve hozták meg, a Bizottságnak meg kell vizsgálnia, hogy azokat a megfelelő célokra fordították-e, hogy eredményesnek bizonyultak-e, valamint hogy a válság protekcionista reakciókat váltott-e ki a tagállamok körében, mivel a protekcionizmus és a közös piac megosztása káros a versenyre nézve, és csak gyengíti az Európai Unió globális gazdaságban betöltött pozícióját. Azt is örömdetesnek tartom, hogy az előadó figyelembe vette az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottság véleményét az Európai Unió belső energiapiacának problémáiról, és különösen annak tényét, hogy mindaddig lehetetlen a szóban forgó piac versenyképességét és általános működését biztosítani, amíg léteznek energiaszigetek, és nem megoldott az energiainfrastruktúrák összekapcsolása és megfelelő működése.

Elnök. - A vitát lezárom.

A szavazásra 2010. március 9-én, kedden 12.00 órakor kerül sor.

21. A következő ülésnap napirendje: lásd a jegyzőkönyvet

22. Az ülés berekesztése

(Az ülést 23.05-kor berekesztik)

23. Az ülésszak berekesztése

Elnök. - Az Európai Parlament 2009–2010. évi ülésszakát ezennel berekesztem.